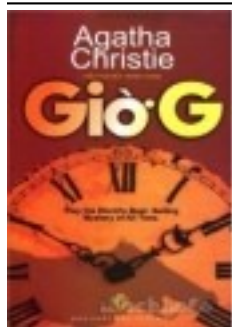

Giờ G

Contents

Giờ G	1
1. Chương 1: Khai Từ	2
2. Chương 2: Mở Cửa Ra Đây Là Các Nhân Vật	4
3. Chương 3: Mở Cửa Ra	17
4. Chương 4: Bạch Tuyết Và Hồng Nhung	30
5. Chương 5: Ii	34
6. Chương 6: Iii	36
7. Chương 7: Iv	38
8. Chương 8: V	41
9. Chương 9: Vi	44
10. Chương 10: Vii	51
11. Chương 11: Viii	54
12. Chương 12: Ix	58
13. Chương 13: X	60
14. Chương 14: Xi	65
15. Chương 15: Xii	66
16. Chương 16: “một Bàn Tay Nhỏ Nhấn, Từ Italia Sang.”	67
17. Chương 17	87
18. Chương 18:	107

Giờ G

Giới thiệu

”. . . Gió lạnh rít gào ngoài khơi xa khiến cho Kay dù khoác chiếc áo choàng lông thú vẫn phải run r

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/gio-g>

1. Chương 1: Khai Từ

Ngày 19 tháng Mười một

Trong câu lạc bộ luật gia, mọi người quây quần xung quanh lò sưởi đang cháy. Toàn những người làm việc trong ngành pháp lý. Có hội thẩm Martindale, luật sư Rufus, chàng luật gia trẻ tuổi Daniels - mới nổi lên sau vụ án Carstairs, và nhiều luật gia nổi tiếng khác: thẩm phán Cleaver, Levris, và cuối cùng là ông già Treves.

Ông Treves năm nay đã ngoài tám mươi. Từng trải nhưng vẫn tinh tường, tuy tuổi già nhưng ông vẫn là người được ngoài xã hội cũng như trong giới luật gia kính trọng. Là người hiểu rất rõ phần chìm dưới sâu của cuộc sống nước Anh hôm nay, ông có uy tín rất lớn trong lĩnh vực tội phạm học. Những người không hiểu bảo ông nên viết hồi ký, nhưng ông già Treves không làm thế, vì ông biết quá nhiều thứ. Tuy ông cụ đã nghỉ từ lâu, nhưng rất nhiều đồng nghiệp trẻ vẫn tìm đến ông để hỏi ý kiến. Và mỗi khi ông cụ cất lên giọng nói nhỏ nhẹ, mọi người xung quanh đều nín thở lắng nghe từng lời ông nói.

Mọi người sôi nổi bàn tán xung quanh vụ án đang được xét xử, nhất là về phiên tòa diễn ra mới chiều nay tại hội trường Old Bailey. Đó là một vụ giết người, và bị cáo đã được tòa xử trắng án. Mọi người điểm lại mọi tình tiết về nguyên nhân và những vấn đề kỹ thuật trong cuộc xét xử.

Công tố viên tại phiên tòa, Depleach, đã phạm sai lầm nghiêm trọng là dựa quá nhiều vào lời khai của một nhân chứng. Lẽ ra ông ta phải thấy ngay rằng làm như thế là mở đường cho bên bị đơn mọi khả năng phản bác. Luật sư Arthur đã lập tức tận dụng sai lầm đó, vạch ra những điều vô lý trong lời khai của những người làm công trong gia đình. Bentmore vội vã rơi vào vụ án một luồng ánh sáng đúng đắn, nhưng quá muộn. Hội đồng xét xử đã bị chàng luật sư kia thuyết phục.

Hội đồng xét xử đúng là nực cười! Thay đổi xoành xạch nhận định, không ai đoán trước được. Và khi họ đã tin vào một điều gì thì khó ai lay chuyển nổi. Về chuyện cái kẹp tóc ấy, hội đồng tin ngay là cô ta khai đúng. Và không ai làm được cho các vị thẩm phán ấy xem lại vấn đề. Lời thẩm định của bác sĩ pháp y cũng bị các thẩm phán bỏ ngoài tai. Thật ra một phần còn vì các nhà khoa học này bao giờ cũng dùng những từ ngữ tối om, chẳng ai hiểu nổi, và chẳng biết vị bác sĩ ấy định nói cụ thể là thế nào. “Có khả năng là thế này” rồi lại “có khả năng là thế kia” vân vân và vân vân.

Các luật gia ngồi đây đã sôi nổi trình bày ý kiến của họ, nhưng toàn những nhận xét tụn mồn, không đi vào cốt lõi của vụ án. Tất cả đều cảm thấy dường như còn thiếu một điều gì đó rất cơ bản, chưa ai nói ra được. Vì vậy, sau một lúc bàn luận, tranh cãi, mọi người im lặng quay cả vào nhìn ông già Treves, là người từ nãy chưa phát biểu câu nào. Rõ ràng tất cả đều chờ ý kiến ông.

Ngẩng người trên lưng ghế xa lông, ông già Treves lau cặp mắt kính, hình như ông đang mải nghĩ chuyện đâu đâu. Thấy mọi người đột nhiên im lặng, ông mới ngẩng đầu lên.

- Xin lỗi - Treves nói - Hình như các vị định hỏi tôi điều gì phải không?

Chàng luật sư Lewis ngáp ngừng một chút rồi trả lời là họ đang bàn về vụ án Lamorne.

- Chính tôi cũng đang suy nghĩ về vụ án ấy. - Ông già nói.

Ông Treves lại tiếp tục lau đôi mắt kính. Mọi cặp mắt vẫn chăm chú nhìn ông chờ đợi.

- Nhưng, - Ông già nói tiếp - tôi e nhận định của tôi về vụ án ấy có phần quái gở. Tại tôi già quá rồi chẳng?... Vào tuổi tôi, con người ta có quyền được sống bằng những ảo giác.

- Vâng đúng, là như thế! - Chàng luật sư Lewis công nhận.

Giống như mọi người có mặt, anh ta cũng hơi ngạc nhiên nghe câu nói của ông già Treves.

- Vụ án này tôi không nhìn nó nhiều về khía cạnh pháp lý, - Ông già Treves nói tiếp - về mặt đó, quả là vụ án rất lý thú, hết sức lý thú. Và tôi nghĩ, nếu bản phán quyết của Tòa không phải như vừa rồi thì rất có cơ sở để tiến hành phúc thẩm. Tuy nhiên, vấn đề tôi quan tâm không phải ở chỗ ấy. Tôi nhắc lại, tôi nhìn vụ án không theo khía cạnh pháp lý, mà qua những con người liên quan đến vụ án ấy...

Vẻ ngạc nhiên hiện lên trên mọi gương mặt. Những con người? Nghĩa là bị cáo và các nhân chứng... tất cả những người có mặt trong phiên tòa?... Và một câu hỏi nổi lên trong đầu tất cả họ: “Trong ngần ấy lời khai, có chi tiết nào đáng chú ý?” Trong số những người ngồi đây không ai nghĩ đến chuyện bị cáo có tội không? Hay y vô tội, như lời kết luận của hội đồng xét xử?

- Các vị biết không - Ông già Treves trầm ngâm nói - Họ đều là con người và là những con người không ai giống ai, cả thể xác lẫn tinh thần. Có người thông minh, có người không. Họ từ các nơi đến đây: Lancashire, xứ E-cốt, vân vân và vân vân. Viên chủ hiệu ăn là người Italia, cô giáo là người ở chỗ nào đó trong miền Trung Tây. Vụ án liên quan đến tất cả họ, và họ tụ họp tại Tòa án London vào một ngày u ám tháng Mười một. Mỗi người trong số họ góp vào đây một phần, và tất cả tạo thành một vụ án hình sự...

Ông già Treves ngừng nói, những ngón tay gõ nhẹ lên đầu gối.

Ông nói tiếp:

- Tôi thích đọc những cuốn tiểu thuyết hình sự hay. Nhưng nhìn chung tôi thấy các tác giả mở đầu tội: Chín phần mười trường hợp, cuốn sách bắt đầu bằng một vụ án. Thật ra hành động gây án chỉ là điểm kết thúc. Câu chuyện lẽ ra phải bắt đầu từ trước đó lâu, có khi rất nhiều năm. Bao nhiêu sự việc tẩn mẩn, tưởng chừng vô nghĩa, nhưng lại dắt dẫn một số con người gặp gỡ nhau tại cùng một địa điểm. Các vị thử nhớ lại lời khai của cô hầu phòng kia! Nếu cô bạn đồng nghiệp không cướp mất người yêu của cô, cô đã chẳng rầu rĩ suốt tám ngày liền, chẳng đến nhà gia đình Lamorne và thành nhân chứng chính của vụ án. Đối với anh chàng Guiseppe Antonelli kia cũng vậy. Anh ta đến làm thay cho người anh một tháng. Người anh anh ta có mắt mà như mù, không hề nhìn thấy những thứ Guiseppe nhìn rõ như ban ngày. Rồi nếu anh chàng nhân viên cảnh sát không tán tỉnh cô nấu ăn ở số nhà 48, anh ta đã chẳng đi tuần khuya đến thế...

Cụ già Treves lắc đầu rồi kết luận:

- Tất cả những chi tiết vụn vặt ấy đã cùng hội tụ vào một điểm... để rồi đến một thời điểm, vụ án nổ bung ra! Đó chính là Giờ G...

Ông già nhắc lại “giờ G” và khẽ rung mình.

- Ông lạnh à? - Một người nào đó hỏi. - Vậy ông ngồi vào gần lò sưởi ấy.

- Không - Ông già Treves đáp. - Đây chỉ là tôi rung mình, như thể có người giẫm chân lên ngôi mộ của tôi vậy. Thôi, bây giờ tôi phải về...

Ông già chào lần lượt từng người rồi đứng lên, bước chân chậm chạp nhưng vững chãi.

Không khí bỗng lặng lẽ hẳn đi, như thể mọi người đang bối rối. Rồi luật sư Rufus lên tiếng:

- Đúng là ông cụ già quá mất rồi.

Thẩm phán Cleaver tiếp lời:

- Đó là một bộ óc siêu phàm, nhưng tuổi tác cuối cùng đã làm ông cụ không còn tỉnh táo nữa.

Luật sư Rufus nói tiếp:

- Tim ông cụ cũng yếu lắm. Cụ “đi” lúc nào chưa biết đấy.

- Đúng thế. - Chàng Lewis công nhận.

Trong lúc đó, ông già Treves đang trên đường về nhà trong chiếc ô tô nhãn Daimler êm ái. Nhà ông nằm trên một đường phố vắng lặng, yên tĩnh. Cậu hầu phòng vốn đã giúp ông chủ cởi áo pan tô, rồi ông già vào phòng sách, nơi một ngọn lửa nóng rực đang cháy trong lò sưởi. Phía bên kia là cửa thông sang phòng ngủ. Do tim không được khỏe, ông già Treves không bao giờ lên thang gác.

Ông già ngồi xuống bên cạnh lò sưởi, tay cầm mấy lá thư gửi đến trong lúc ông đi vắng.

Ông nghĩ lại những lời ông vừa nói ở Câu lạc bộ.

“Chính lúc ấy, - Ông già trầm nghĩ - một sự kiện, một vụ án mạng nào đó đang chín dần. Nếu mình phải viết một cuốn tiểu thuyết đầy máu, mình sẽ bắt đầu như thế này: một ông già ngồi trước lò sưởi, mở tập thư từ, và ông đâu có ngờ rằng ông đang đi dần đến cái giờ G...”

Ông già Treves mở chiếc phong bì đầu tiên, đọc hồ hững, rồi đột nhiên thái độ ông thay đổi hẳn.

- Con khi! - Ông già lẩm bầm - Thật đáng ngán... Sao lại có thể như thế được!... Sau ngàn ấy năm trời!... Thế là bao dự định của mình đổ vỡ hết!

2. Chương 2: Mở Cửa Ra Đây Là Các Nhân Vật

Ngày 11 tháng Giêng

Người đàn ông xoay nhẹ người trên giường, khẽ rên rỉ.

Chị y tá trực rời khỏi bàn, bước đến bên giường người bệnh. Chị sửa lại gối rồi chỉnh lại tư thế nằm của người bệnh cho thoải mái.

MacWhirter chỉ cảm ơn chị y tá bằng một tiếng càu nhàu.

Y thấy cay đắng và uất hận.

Lúc này, lẽ ra mọi thứ đều đã kết thúc! Lẽ ra đến giờ này y phải được giải thoát khỏi mọi khổ não trên đời! Tạo sao bỗng nhiên lại có một cái cây ngu xuẩn mọc lên chỗ vách đá ấy? Tại sao có những cặp nhân tình, bất chấp cái lạnh giá của đêm mùa đông, hò hẹn nhau bên bờ biển?

Nếu không có cặp trai gái ngu xuẩn và cái cây chết tiệt ấy, có phải bây giờ mọi thứ đã chấm dứt rồi không? Một cú lao đầu xuống làn nước lạnh giá, có thể một vài phút giây giữa, thế là hư vô! Kết thúc một cuộc đời lảm lạp, vô ích và chẳng có gì lý thú.

Vậy mà cuối cùng MacWhirter lại thành thế này! Nằm ườn trên chiếc giường bệnh viện, một bên vai bị vỡ, và không khéo còn phải ra hầu tòa về tội đã mưu đồ tự sát.

Quả là chẳng đâu vào với đâu, bởi y định kết liễu cuộc sống của y kia mà!

Còn nếu y không bị vướng mấy thứ kia, có phải y đã được mai táng theo lễ nhà thờ, và mọi người chỉ cho rằng y đã hành động trong một lúc rồ dại!

Một lúc rồ dại! Đâu có? Y đã hành động như thế trong lúc tỉnh táo nhất, tin rằng đây là giây phút cuối cùng của cuộc đời y!

Tự tử? Nhưng vào hoàn cảnh như của y, đây là cách xử trí tốt nhất. Hết đau ốm bệnh này lại đau ốm bệnh khác, cô đơn từ khi vợ y bỏ y đi theo một kẻ khác, y còn làm gì hơn thế được? Không việc làm, không tình yêu, không tiền, không sức khỏe, không còn hy vọng! Lối thoát duy nhất là tự tử.

Vậy mà bây giờ y lại sắp bị người ta truy hỏi thô bạo! Nhân danh những nguyên tắc đạo lý, một vị quan tòa sẽ nghiêm khắc lên án y, chỉ đơn giản vì y cho rằng y có quyền hủy hoại thứ chỉ thuộc về một mình y: mạng sống của y!

MacWhirter giận dữ văng tục. Y cảm thấy uất hận.

Chị y tá lại đến bên giường. Chị ta còn trẻ, mái tóc màu hung đỏ, khuôn mặt xinh xắn nhưng tầm thường.

- Ông thấy khó chịu trong người phải không? - Chị ta hỏi.

- Không.

- Tôi cho ông uống một viên thuốc an thần để ông ngủ nhé?

- Không.

- Nhưng...

- Chị tưởng tôi không chịu nổi một chút đau đớn và một đêm mất ngủ hay sao?

- Bác sĩ dặn, nếu ông cần thuốc ngủ...

- Tôi cóc cần bác sĩ dặn gì!

Chị y tá sửa lại tấm chăn đắp rồi đặt lên bàn đầu giường một cốc nước hoa quả.

MacWhirter hơi ngượng:

- Xin lỗi đã quấy rầy chị.

- Có gì đâu!

Lại thêm một điều nữa làm y bức tức! Cô gái này chịu đựng thái độ cáu kỉnh của y một cách quá ư bình thản. Một sự thản nhiên nghề nghiệp. Biết bổn phận mình là phải khoan thứ, cô ta không phản ứng gì hết. Đối với họ, bệnh nhân không phải là con người.

MacWhirter cầu nhàu:

- Chị có nhu cầu cứ phải quan tâm đến mọi người!

- Sao ông nói thế?... Nói thế là không nên.

Chị ta dịu dàng trách, giọng thậm chí còn trêu mếu nữa.

- Không nên? - MacWhirter nói - Không nên? Ra thế đấy!

- Sáng mai ông sẽ thấy dễ chịu hơn.

Y nuốt nước bọt.

- Chị quả là tồi tệ! Y tá các người đều một giuộc cả. Một lũ không tim.

- Cái chính là chúng tôi biết bệnh nhân cần gì...

- Chính như thế là thứ làm người ta khó chịu nhất! Không bao giờ các người chịu để chúng tôi yên! Chị, bệnh viện, và cả thế gian này đều như thế hết! Cứ phải quan tâm đến người khác! Tôi muốn yên thân cũng không được. Ai cũng bảo họ làm cho tôi thứ tôi cần! Nhưng chị biết tôi cần thứ gì không? Tôi cần chết.

Chị y tá gật đầu.

- Thứ tôi cần, - MacWhirter nói tiếp - là lao xuống biển. Việc ấy liên quan đến ai kia chứ? Đời tôi thế là hết rồi. Tôi cần chấm dứt nó...

Chị y tá tắc tắc lưỡi liên mấy cái. Chị thương hại con người này. Đây là một người bệnh và chị có mặt ở đây để an ủi ông ta, cho nên chị để ông ta muốn nói gì thì nói.

MacWhirter hỏi:

- Nếu tôi muốn chết, tại sao tôi lại không được chết?

Chị y tá trả lời điềm tĩnh:

- Bởi không nên như thế.

- Tại sao không nên?

Chị y tá nhìn y. Bệnh nhân này hỏi một câu lẽ ra không cần hỏi. Chị tin là như thế. Chị tin rằng tự tử là điều không nên. Nhưng chị không đủ trình độ để cắt nghĩa tại sao lại không nên.

Cuối cùng chị y tá nói:

- Bởi không nên thế. Con người ta dù thế nào cũng vẫn phải sống.

- Tại sao?

- Vì ông phải nghĩ đến những người khác...
- Riêng trường hợp tôi thì khác. Tôi chết cũng không có hại gì cho ai.
- Ông không có người thân thích hay sao? Một người mẹ? Một người chị? Không có ai sao?
- Không. Tôi có vợ, nhưng cô ta bỏ tôi rồi. Cô ta làm thế là đúng. Cô ấy đã hiểu ra rằng tôi là kẻ vô tích sự...
- Nhưng ông có bè bạn chứ?
- Không. Tôi thuộc loại người không có bè bạn. Xưa kia đã có lúc tôi hạnh phúc. Tôi có công ăn việc làm thú vị, có cô vợ xinh đẹp. Nhưng rồi một tai nạn giao thông đã phá tan mọi thứ, sếp của tôi cầm tay lái, tôi ngồi trong xe. Lão yêu cầu tôi khai trước tòa là lúc xảy ra tai nạn lão chạy với tốc độ chưa đến bốn mươi cây số giờ. Thật ra lão lao xe với tốc độ gần sáu mươi cây số. Tuy không gây tai nạn cho ai, nhưng vì đã mua bảo hiểm, lão không muốn bị tòa kết luận là lão vi phạm. Tôi không chịu khai man cho lão. Tôi không chịu nói dối bao giờ.
- Ông làm thế là đúng. Thậm chí rất đúng ấy chứ!
- Chị cho là như thế?... Nhưng chính vì tôi không chịu khai man cho lão, tôi đã bị lão sa thải. Lão ta còn thù tôi đến mức hề nơi nào nhận tôi vào làm là lão phá. Rốt cuộc, vợ tôi ngán ngẩm quá, thấy tôi loay hoay mãi mà không xoay được công việc nào. Thế là cô ta bỏ tôi, trốn đi với một thằng cha xưa nay vẫn tự nhận là bạn tôi. Thằng cha làm ăn giỏi, kiếm được bộn tiền. Còn tôi thì cứ xuống dốc dần. Tôi bắt đầu uống rượu. Không nhiều lắm nhưng cũng đủ để không nơi nào chịu nhận tôi vào làm. Cuối cùng tôi xin được chân lao động đơn giản trong một công trường khai thác đá. Công việc ấy quá sức tôi. Sức khỏe tôi suy sụp và bác sĩ bảo rằng tôi sẽ không bao giờ phục hồi được sức khỏe nữa. Như thế thì chị bảo tôi sống thêm nữa làm gì? Cách tốt nhất và cũng lương thiện nhất là “biến đi”. Tôi sống không ích lợi gì cho ai. Cho tôi cũng như cho bất cứ ai khác...

Chị y tá lẩm bẩm:

- Ông vẫn chưa biết gì hết.

MacWhirter cười. Y bỗng thấy vui vui. Thái độ dai dẳng của cô gái làm y thích thú.

Y hỏi:

- Cô em thân mến, tôi còn có ích cho ai kia chứ?

Chị y tá lúng túng đáp:

- Tôi không biết... Dù sao thì sẽ đến một ngày ông có ích cho một người nào đó...
- Một ngày?... Không bao giờ có cái ngày ấy đâu! Lần sau tôi sẽ thực hiện việc kia một cách cẩn thận hơn.

Cô y tá lắc đầu quả quyết:

- Ôi, không! Ông sẽ không làm như thế lần nữa đâu.
- Tại sao?
- Bởi người ta chỉ làm chuyện đó một lần, không ai lặp lại lần thứ hai.

MacWhirter ngạc nhiên trợn mắt nhìn cô y tá: Không ai lặp lại lần thứ hai! Có nghĩa mình sẽ thuộc loại người sống trên đời chỉ vì đã tự tử hụt? Y há miệng định bác lại, nhưng y không nói.

Lặp lại lần thứ hai? Liệu có thật là y muốn tự tử lần nữa không?

Ngay lập tức, MacWhirter thấy rằng y sẽ không lặp lại. Y quyết định như thế mà không biết tạo sao, hay do cô gái kia khẳng định như thế? Có thể cô ta đã có kinh nghiệm nghề nghiệp: một người đã tự tử hụt, sẽ không bao giờ tự tử lần thứ hai. Tại sao? Chắc sự thể vốn là như thế.

Dù sao MacWhirter cũng nhận ra được một điều là cô y tá kia không đem lý thuyết ra mà lên án y.

Y nói:

- Dù sao, cô phải thừa nhận là tôi có quyền quyết định cuộc đời tôi chứ?
- Không, ông không có quyền!
- Tại sao vậy, cô em thân mến?

Cô y tá đỏ mặt. Các ngón tay cô mân mê cây thập tự nhỏ bằng vàng ở đầu sợi dây chuyền đeo cổ.

- Ông không hiểu được đâu - Cô y tá đáp - Chúa cần ông có mặt trên cõi đời.

Ngạc nhiên, và mặc dù không thể chế giễu niềm tin rất con trẻ ấy, MacWhirter vẫn chưa chát nói:

- Hay lắm! Hẳn là vào một trong bốn buổi sáng sắp tới, tôi sẽ lao vào ghìm lại một cỗ xe tứ mã để cứu sống một đứa trẻ tóc vàng, thế là tôi trở thành anh hùng! Cô định nói thế chứ gì?

Cô y tá lắc đầu, cố giải thích một điều mà bản thân cô cũng chưa hiểu rõ lắm, nhưng cô vẫn cố phân tích:

- Đầu nhất thiết phải như thế? Vấn đề đơn giản hơn rất nhiều. Chỉ cần ông có mặt trên đời... Ông không cần làm gì cả, chỉ cần ông có mặt ở một chỗ nào đó, vào một thời điểm nào đó... Tôi nói thế là ông hiểu chứ?... Chẳng hạn ông đang dạo chơi... Bỗng trên đường phố xảy ra một chuyện vô cùng hệ trọng và ông có mặt ở đó đúng lúc ấy... Thế là ông ra tay làm một hành động nghĩa hiệp, thậm chí bản thân ông cũng không ngờ là ông lại làm cái việc ấy...

Cô y tá sinh trưởng trên bờ biển phía Tây của xứ E-cốt, trong một gia đình có truyền thống ngoại cảm.

Rất có thể lúc này cô nhìn thấy hình ảnh một người đàn ông đứng trên vách đá ven biển, giữa một đêm tháng Chín, đang lao đến cứu một sinh mạng thoát khỏi một cái chết khủng khiếp.

Ngày 14 tháng Hai

Trong phòng chỉ có một người, và chỉ có một tiếng động duy nhất là tiếng ngòi bút chạy trên trang giấy.

Nhưng không có ai đứng sau lưng để nhìn qua vai y những gì y viết. Và những dòng chữ kia, nếu ai đọc được hẳn không còn tin vào mắt mình nữa. Bởi đây là một kế hoạch hết sức chi tiết cho một mưu đồ giết người.

Một kế hoạch do một bộ óc thông minh lạnh lùng vạch ra, một kế hoạch chu đáo đến mức tỉ mỉ nhằm hủy bỏ cuộc sống một con người.

Mọi khả năng, mọi tình huống đều được đặt ra để xem xét: nhất thiết kế hoạch phải thành công.

Kế hoạch có giá trị là phải không cứng nhắc. Người vạch kế hoạch đề ra rất nhiều phương án tùy theo mỗi tình huống bất ngờ có thể xảy ra. Và trong các biện pháp, anh ta chọn biện pháp tối ưu cho mỗi tình huống. Chưa hết, anh ta còn dành một phần cho xác suất, cho khả năng nảy sinh một tình huống chưa được tính đến. Nhưng mục tiêu cơ bản thì không thay đổi. Mọi thứ đều được dự tính: giờ, địa điểm, phương tiện, đối tượng...

Người viết ngừng đầu, thu lại các tờ giấy, sắp xếp cho thứ tự rồi chăm chú đọc lại một lần nữa.

Mọi chi tiết đều sáng tỏ như pha lê. Y nhếch mép cười thỏa mãn, nụ cười của một kẻ trí óc không thăng bằng.

Vậy là không thiếu một chi tiết nào, một khả năng tình huống nào. Y đã tính đến phản ứng của từng người một. Ai sẽ xử sự và suy nghĩ ra sao, cả người xấu lẫn người tốt. Mọi thứ đều ăn khớp.

Còn lại chi tiết cuối cùng y cần quyết định: ngày thực hiện kế hoạch.

Y ghi ngày đó vào bản kế hoạch. Đó là một ngày tháng Chín.

Rồi với nụ cười trên môi, tác giả bản kế hoạch xé vụn các mảnh giấy, ném vào ngọn lửa trong lò sưởi. Y không có thói đại khái. Y chăm chú nhìn cho đến khi mẩu giấy cuối cùng cháy hết.

Bây giờ kế hoạch chỉ còn nằm trong đầu y.

Ngày 8 tháng Ba

Chánh thanh tra Battle ngồi ăn điểm tâm. Hàm nhô về phía trước vẻ dữ tợn, ông ta chậm rãi đọc lá thư bà vợ vừa đưa, cặp mắt bà ướt đầm. Khuôn mặt viên chánh thanh tra không để lộ ra một chút cảm xúc nào. Trong mọi tình huống, Battle đều lạnh như băng. Khuôn mặt ông như tạc bằng gỗ lim, tạo cho người bên ngoài cảm giác ông là con người chính đáng; khỏe mạnh, thậm chí quyền uy nữa. Một điều chắc chắn là chưa bao giờ chánh thanh tra cảnh sát Battle được tiếng là người thông minh. Nhưng những phẩm chất khác của ông đã làm ông thành một sĩ quan cảnh sát xuất sắc.

Bà Battle vừa lau nước mắt, vừa nghẹn ngào nói:

- Em không thể ngờ con Sylvia lại có thể như thế.

Sylvia là con gái út trong năm đứa con của ông bà Battle. Cô mười sáu tuổi, đang học trường nội trú tại Meadway, gần thành phố Maidstone.

Lá thư do bà hiệu trưởng Amphrey viết. Bằng lời lẽ rào trước đón sau, giọng văn thân tình và cách trình bày tế nhị, bà hiệu trưởng cho biết, không úp mở gì hết, là thời gian gần đây, ban giám hiệu rất lo ngại về tình trạng xuất hiện những vụ mất cắp nhỏ. Người ta đã tiến hành kín đáo điều tra, và học sinh Sylvia đã thú nhận. Bà hiệu trưởng Amphrey sẽ rất sung sướng nếu được gặp ông bà Battle, càng sớm càng tốt, để “cùng xem xét tình thế”.

Chánh thanh tra Battle gấp lá thư, bỏ vào túi áo, nói:

- Để anh lo chuyện này cho, Mary!

Ông đứng lên, vòng góc bàn, âu yếm vỗ nhẹ lên vai vợ, nói thêm:

- Em đừng lo lắng, em thân yêu. Anh sẽ thu xếp ổn thỏa chuyện này.

Rồi ông ra khỏi phòng, để lại cho bà vợ một chút động viên và niềm hy vọng.

Buổi chiều, ông đến gặp bà hiệu trưởng Amphrey. Bà tiếp Battle trong phòng làm việc bày biện hiện đại, cốt để tỏ rõ quan điểm sống của bà. Chánh cảnh sát Battle ngồi thoải mái trên ghế xa lông, hai bàn tay to bè đặt lên hai đầu gối, nhìn thẳng vào mắt bà hiệu trưởng, cố lấy tư thế một sĩ quan cảnh sát oai vệ hơn thường lệ.

Bà Amphrey là một hiệu trưởng rất có giá, và rất danh tiếng. Bà tự hào là biết cách kết hợp các nguyên tắc về kỷ luật với quan niệm tân tiến về trách nhiệm của từng cá nhân.

Phòng khách của bà thể hiện tôn chỉ của trường Meadway, toát lên một vẻ lạnh lùng. Trên nền tường màu vàng nhạt khá độc đáo, rất nhiều lọ hoa và chậu cây cảnh các loại: thủy tiên, tuy-lip, dạ hương và nhiều thứ hoa khác. Hai ba pho tượng phiên bản tác phẩm thời Hy Lạp, vài tác phẩm điêu khắc quái đản của nghệ thuật hiện đại. Trên tường treo hai bức họa Italia theo trường phái hoang dã, thể hiện khuynh hướng thẩm mỹ của chủ nhân. Bản thân bà mặc bộ áo liền váy màu xanh nước biển. Người ta có cảm giác bà là người phụ nữ năng động và hiểu biết. Mắt bà xanh nhạt, đeo cặp mắt kính rất dày.

Bà nói giọng rành mạch, khúc chiết, bằng thái độ mà bà cho rằng đúng ra phải như thế.

- “Cái chính là chúng ta phải nghĩ đến quyền lợi của cháu. Tôi nói ‘cái chính’ với nghĩa là ông và tôi cần làm sao để cháu Sylvia không phải chịu một hậu quả nào. Nhất là không để cảm giác tội lỗi đè nặng lên tâm hồn cháu.

Hình thức kỷ luật, nếu có, phải hết sức nhẹ nhàng, vấn đề chính là ông và tôi cần tìm ra nguyên nhân nào khiến cháu phạm những tội lỗi vụn vặt đó. Mặc cảm tự ti chăng?... Có thể lắm... Trong giờ ra chơi, cháu Sylvia là đứa không biết vui đùa. Cũng có thể cháu muốn khác người chăng?... Một cách để tự khẳng định... Dù sao chúng ta cần hết sức thận trọng, chính vì vậy mà tôi thấy nên gặp ông trước đã, thưa ông Battle... Tôi xin nhắc lại, chúng ta cần tìm hiểu xem nguyên nhân nào đã dẫn cháu đến hành động ấy”.

- Bà nói rất đúng, thưa bà Amphrey. Chính vì mục đích ấy mà tôi đến đây gặp bà.

Viên thanh tra Battle nói bình thản, không một chút xúc động. Mắt ông không rời bà hiệu trưởng nhằm tạo uy thế đối với bà.

Bà Amphrey nói tiếp:

- Về phần tôi, tôi định sẽ không mắng mỗ gì cháu.
- Cảm ơn bà, thưa bà hiệu trưởng.
- Vì tôi rất hiểu và rất yêu quý các nữ sinh của trường tôi. Nếu vậy...

Bà ngừng nói.

- Nếu bà thấy không trở ngại gì, - Viên thanh tra cảnh sát nói - đề nghị bà cho tôi gặp cháu.

Bà hiệu trưởng trình trọng nhắc lại một lần nữa những đề nghị của bà, căn dặn ông Battle nên dịu dàng, thận trọng. Không nên nạt nộ con, cần cân nhắc và rất khéo léo. Viên thanh tra cảnh sát không hề tỏ ra sốt ruột. Ông bình thản chờ. Tưởng chừng ông không chút nào liên quan đến vụ việc này.

Cuối cùng bà hiệu trưởng quyết định mời ông khách lên phòng giấy của bà trên tầng hai. Lúc đi trong hành lang, họ gặp một số nữ sinh. Các em lễ phép nép vào bên tường, đứng thẳng người, nhưng hướng cặp mắt tò mò nhìn họ. Phòng giấy mang ít tính chất “tuyên ngôn” hơn phòng khách. Đưa khách vào xong, bà hiệu trưởng định ra để gọi Sylvia, nhưng ông Battle ngăn bà lại:

- Xin được hỏi bà một câu... Căn cứ vào đâu bà kết luận cháu Sylvia là thủ phạm những vụ ăn cắp vặt kia?
- Tôi chỉ cần dựa vào các quy luật của khoa tâm lý, thưa ông Battle.

Bà nói câu đó bằng giọng đầy tự tin và thái độ rất đĩnh đạc.

Battle trầm ngâm nhắc lại hai chữ “tâm lý”, rồi khê ho thông cổ họng, nói:

- Nhưng phải có bằng chứng chứ, thưa bà Amphrey?

Bà hiệu trưởng nói:

- Tôi hiểu ý ông định nói gì, thưa ông Battle, và tôi đã đoán trước ông sẽ yêu cầu có bằng chứng. Nghề nghiệp của ông đòi hỏi phải như thế!... Nếu hiểu hai chữ “bằng chứng” theo cách thông thường thì tôi không có “bằng chứng”. Nhưng ngày nay trong môn tội phạm học, người ta rất đề cao biện pháp tâm lý. Và tôi tin chắc tôi đã không lầm. Hơn nữa, cháu Sylvia đã thú nhận...

- Tôi biết. Nhưng tôi vẫn muốn được bà cho biết, căn cứ vào đâu mà thoát đầu bà nghi cho cháu?

- Rất đơn giản thôi, thưa ông Battle. Cứ mỗi ngày lại có thêm những thứ vật vãnh trong tủ các nữ sinh biến mất. Tôi bèn triệu tập họp toàn trường, tất cả các lớp. Tôi kể ra các sự kiện, trong khi đó tôi chăm chú quan sát phản ứng của từng học sinh. Đột nhiên tôi chú ý đến thái độ của cháu Sylvia. Cháu có vẻ mặt bối rối... của kẻ phạm tội... Ngay lúc đó tôi nghĩ cách kiểm tra. Tôi quyết định không dùng cách chứng minh là cháu có tội, mà tôi dùng cách dắt dẫn cháu đến chỗ thú nhận một cách tự nhiên. Tôi tiến hành một thí nghiệm nhỏ, một thứ như “test” tâm lý...

Chánh cảnh sát Battle gật gù.

- Cuối cùng, - Bà Amphrey kết luận - Sylvia đã thú nhận hết.

Battle nói rằng ông đã hiểu. Và bà hiệu trưởng Amphrey, sau một chút ngập ngừng, bước ra khỏi phòng.

Thanh tra Battle đang nhìn ra ngoài cửa sổ thì có tiếng cửa ra vào mở. Ông quay người lại. Sylvia vừa vào.

Cao gầy, da ngăm ngăm đen, khuôn mặt nhiều góc cạnh, trông em rầu rĩ, rõ ràng em vừa khóc.

- Con đây ạ. - Em rụt rè nói.

Battle im lặng ngắm con một lát, rồi buông một tiếng thở dài, nói:

- Lẽ ra bố không nên cho con vào học ở đây. Bà ta đúng là kẻ mắc bệnh tâm thần...

Sylvia ngạc nhiên, quên cả nỗi buồn lo, lên tiếng phản đối:

- Cô hiệu trưởng Amphray ấy ạ? - Em kêu lên - Nhưng cô ấy rất đáng khâm phục! Tất cả học sinh bọn con, đứa nào cũng phải công nhận như thế.

- Không phải đâu - Ông Battle nói - Thì cứ cho là bà ấy chưa hoàn toàn mất trí, nhưng đây là do bà ấy cố tình tạo cho các con cảm giác ấy... Dù sao thì lẽ ra bố không nên cho con vào học trường Meadway này... Cũng có thể do bà ấy bị ảnh hưởng của người khác!

Sylvia cúi đầu nói rất khẽ:

- Con rất ân hận, thưa bố... Quả là...

- Đây là chuyện bình thường. Con lại gần đây với bố!

Cô bé từ từ đi ngang qua gian phòng, đến trước mặt cha. Đưa bàn tay to bè lên, ông Battle dùng hai ngón tay nâng cằm con gái, rồi nhìn thẳng vào mắt em.

Giọng dịu dàng, ông nói:

- Con vừa phải chịu một nỗi khổ tâm phải không?

Nước mắt trào lên khoé mắt cô bé.

- Sylvia - Ông Battle nói tiếp - Trước nay, trong con vẫn có một thứ gì đó khiến bố lo lắng. Mỗi con người đều có một điểm yếu. Thông thường, người ta nhìn thấy ngay. Một đứa trẻ tham ăn, thô lỗ, hay xấu tính, người bên ngoài đều nhìn thấy rõ. Nhưng con không thế. Con bao giờ cũng ngoan ngoãn, điềm tĩnh, không bao giờ làm bố mẹ phiền lòng... nhưng chính điều đó làm bố lo lắng! Những rạn nứt không lộ ra, chính lại rất nguy hiểm. Chỉ cần một va đập nhỏ là vỡ tan!

Cô bé nhẹ nhàng hỏi:

- Vậy ra con đã rơi vào đúng tình trạng đó?

- Đúng thế. Vết rạn quá nhỏ, không ai nhìn thấy... Quả là kỳ lạ!... Thú thật là bố chưa bao giờ gặp một hiện tượng như thế.

- Con tưởng bố từng gặp bao nhiêu kẻ trộm cắp trên đời rồi!

- Tất nhiên... Và bố không còn thấy có điều gì ở chúng mà bố chưa biết. Riêng trong trường hợp này, không phải vì bố là bố của con - các bậc cha mẹ thường không hiểu nhiều lắm về con cái họ đâu mà vì bố là thanh tra cảnh sát, bố có thể khẳng định với con rằng con không phải đứa ăn cắp! Con không hề ăn cắp thứ gì ở đây!... Con biết không, con gái của bố, trên đời chỉ có hai loại kẻ cắp, loại thứ nhất là những người đột nhiên bị một cảm dỗ nào đó khiến họ không cưỡng nổi. Loại thứ hai là những người nhiễm thói quen, thấy ai có cái gì cũng muốn lấy. Loại thứ nhất rất hiếm, bởi người lành mạnh thường lương thiện và cưỡng lại được những cảm dỗ xấu xa, thậm chí họ cưỡng giỏi hơn là họ tưởng. Con không thuộc loại đó, và cũng không thuộc loại thứ hai. Con không phải kẻ ăn cắp... nhưng con lại là một đứa có thói nói dối đến mức không bình thường!

- Nhưng...

Đoán được điều con gái sắp đưa ra để phản đối, ông Battle vẫy tay gạt đi.

- Bố biết, con đã thú nhận. Ngày xưa có một bà phúc hậu đem bánh mì phân phát cho người nghèo đói. Chồng bà ấy không thích thế. Một hôm, ông ta nhìn thấy vợ đi ngoài đường, hỏi bà đựng gì trong làn đấy. Bà vợ hốt hoảng, đáp bừa "Hoa hồng". Chồng bà mở làn ra xem thì thấy gì? Hoa hồng thật! Cái đó gọi là một "sự mầu nhiệm". Và người phụ nữ đó sau này thành Thánh nữ Elisabeth... Nhưng con thì ngược lại, con xách làn đựng hoa hồng, nhưng khi chồng con gấp, hỏi trong làn đựng gì đấy, con lập tức mất bình tĩnh, vội vã trả lời bừa: "Bánh mì!".

Thanh tra Battle im lặng một lúc rồi nói, lần này khẽ và rất dịu dàng:

- Bố đoán có đúng không?

Hai cha con im lặng một lúc lâu. Sylvia không trả lời cha, chỉ cúi đầu.

Thanh tra Battle nói tiếp:

- Con kể cho bố nghe toàn bộ câu chuyện đi, con yêu quý!

Sylvia ngược mắt nhìn cha:

- Chuyện chỉ có thể này. Cô Amphrey triệu tập toàn trường, diễn thuyết rất dài. Đến một lúc nào đó, con thấy cô chăm chăm nhìn con và con hiểu ngay rằng cô ấy nghi con! Thế là mặt con nóng bừng. Con thấy một số bạn cũng nhìn con... Rồi tất cả nhìn tập trung vào con, một số thì thầm gì với nhau. Con hoảng sợ thấy tất cả đều nghi con là thủ phạm! Sau đó cô Amphrey gọi con lên phòng hiệu trưởng cùng với một số bạn nữa, tiến hành một kiểu trò chơi. Cô ấy nói lên một từ và mọi người phải lập tức nói một từ khác liên quan đến từ của cô ấy đưa ra...

Thanh tra Battle nhăn mặt.

Sylvia kể tiếp:

- Tất nhiên con hiểu ngay là cô Amphrey nhằm vào con. Con bỗng thấy toàn thân như tê liệt... Con bèn cố tránh nói lên những từ nào bất lợi và con cố nghĩ đến những thứ bên ngoài, những giống vật, những loài hoa... Nhưng cô Amphrey thì chăm chú nhìn con, rình sẵn. Mắt cô ấy như xuyên qua người con. Thế là con hoang mang... Lát sau, cô nói giọng trêu mếu, rằng cô ấy đã hiểu. Thế là con òa lên khóc, con bảo thủ phạm chính là con... Và bố có thể ngờ được không, nói xong câu ấy, con thấy nhẹ cả người!

Thanh tra Battle gãi cằm.

- Bố đoán được chứ - Ông nói.

- Và bố đã hiểu con?

- Không đâu, Sylvia. Bố chưa hiểu được con. Chắc do tổ chất con người bố không giống tổ chất con người con. Tính bố là khi thấy có kẻ tìm cách bắt bố nhận một tội bố không phạm, bố liền đâm một quả vào giữa mặt hắn. Nhưng bố biết tâm trạng con lúc đó, và bố hiểu được là bà Amphrey của con mang trong đầu những lý thuyết chưa tiêu hóa. Thật ra bà ta chẳng hiểu gì về môn tâm lý học hết. Thôi được, sau đây mọi sự sẽ rõ!... Bà hiệu trưởng Amphrey đâu rồi?

Bà ta tế nhị tránh sang phòng bên cạnh. Khi nghe thanh tra Battle hỏi, bà ta vội bước sang, gượng cười đáp lại.

Thanh tra Battle nói không cần tế nhị gì hết:

- Con gái tôi bị kết tội oan. Tôi buộc phải yêu cầu bà báo vụ này cho cơ quan cảnh sát.

- Nhưng chính em Sylvia đã thú nhận, thưa ông Battle...

- Sylvia không hề đụng đến thứ gì ở đây không phải của nó!

- Tôi rất thông cảm, là người sinh ra cháu, ông...

- Tôi nói không phải trên tư cách người cha, mà trên tư cách nhân viên cảnh sát. Yêu cầu bà báo cảnh sát để họ đến đây. Họ sẽ kín đáo điều tra và tìm ra cho bà những thứ bị mất cắp, hiện đang được giấu kín ở nơi nào đó, và tôi cam đoan là những thứ ấy vẫn còn nguyên dấu vân tay. Bọn trộm cắp vặt không nghĩ đến chuyện phải đeo găng tay. Về phần con gái tôi, tôi đưa cháu về nhà ngay bây giờ. Trường hợp nếu có đủ bằng chứng đích thực con gái tôi là thủ phạm, tôi đồng ý đưa nó ra tòa án để tòa xét xử cho đúng với tội của nó. Nhưng tôi rất yên tâm về con gái tôi...

Mười phút sau, xe ô-tô ông chánh cảnh sát băng qua cổng sắt nhà trường. Sylvia ngồi cạnh cha trong lúc ông cầm tay lái.

- Đứa con gái bố gặp ngoài hành lang tên là gì? Ông Battle hỏi - Con bé tóc vàng, quần áo hơi lôi thôi, má rất đỏ, hai mắt xanh thẫm và cách xa nhau quá mức bình thường ấy?

- Chắc là con Olive Parsons.

- Nếu đúng nó là thủ phạm thì bố không hề ngạc nhiên.

- Bố thấy nó có vẻ sợ hãi hay sao?

- Hoàn toàn không phải. Nó có vẻ là đứa con gái hết sức tự tin ấy chứ!... Nó có nét mặt đầy tự tin của hầu hết những tên trộm cắp mà bố đã nhìn thấy đứng trước Tòa! Bố dám đánh cuộc bất cứ thứ gì, chính nó là đứa ăn cắp... Nhưng nó sẽ không chịu thú nhận đâu khi chưa có đủ bằng chứng. Nó không phải đứa khờ dại như con.

Sylvia thở dài.

- Bố biết không, lúc này con có cảm giác như con vừa tỉnh dậy sau một cơn ác mộng... Sao con có thể ngu xuẩn đến thế không biết?... Con tự thấy xấu hổ!

Chỉ đặt một bàn tay lên vô lăng, tay kia ông Battle vỗ nhẹ lên bắp tay con gái.

- Đừng thế, con yêu quý!... Những đòn đánh tàn bạo như thế sẽ làm người ta cứng rắn lên... Thượng đế gieo xuống đầu chúng ta để thử thách đấy... Hẳn là như thế... Bởi nếu không phải vậy thì bố không hiểu nổi con người phải chịu những nỗi oan khiên ấy để làm gì?

Ngày 19 tháng Tư

Sáng hôm ấy, ngôi nhà của Neville Strange ở thị trấn Hindhead chan hòa ánh nắng.

Điều khác thường là vào tháng Tư mà thời tiết hôm ấy nóng bức hơn cả một ngày tháng Sáu.

Neville Strange bước xuống thang gác. Anh ta mặc bộ đồ len trắng, cặp nách bốn cây vợt tennis.

Nếu như cần chọn trong số thần dân của Vương quốc Anh một người đáng được coi là hoàn toàn hạnh phúc, một người không còn phải ao ước thứ gì, hẳn người ta sẽ chọn Neville Strange. Đó là một chàng trai ba mươi tuổi, sức khỏe hoàn chỉnh, chơi giỏi đủ các môn thể thao, khắp giới thể thao nước Anh biết tiếng, cầu thủ quần vợt xuất sắc, anh ta đã hai lần lọt vào vòng bán kết giải quần vợt toàn quốc. Neville chưa thành nhà vô địch có lẽ chỉ vì anh ta giỏi quá nhiều môn thể thao cho nên không thể dồn toàn bộ công sức cho riêng một môn nào. Bởi anh ta cũng giỏi. Đánh gôn thì vào loại thượng hạng. Neville đã từng leo lên những đỉnh cao đầy nguy hiểm của rặng núi Alpes.

Neville lại rất nhiều tiền, và gần đây lấy một cô vợ xinh đẹp tuyệt vời.

Tóm lại; anh ta là người không còn có điều gì phải lo lắng, than phiền.

Tuy nhiên, trong lúc Neville xuống thang gác vào cái buổi sáng tràn nắng ấy, một cái bóng bám theo sát gót anh ta. Chỉ riêng anh ta biết có cái bóng ấy, nhưng cái bóng rõ ràng đang tồn tại, và vì Neville biết có nó bên cạnh, nên anh ta cau mày khó chịu.

Neville bước trên hành lang, lắc mạnh đôi vai, như thể hất đi một vật nặng đang đè trĩu lên vai, uốn ngược đi qua phòng ăn, ra hiên. Tại đây cô vợ anh ta đang ngồi giữa một đống gối, chậm rãi nhấp nhấp cốc nước cam.

Kay năm nay hai mươi ba tuổi và đẹp một cách rực rỡ. Cao, mảnh mai, cặp mắt to đen láy, làn tóc nâu vàng ánh lên những vệt óng. Cô có nước da đẹp đến nỗi không cần trang điểm gì mấy.

- Người đẹp của anh - Neville vui vẻ nói - Em cho anh điểm tâm món gì đây?

Kay đáp:

- Món cho anh là bầu dục trần tái, nấm và giăm bông. Em thì xin chịu món tái ấy.

- Được đấy!

Neville ngồi xuống, rót cà phê ra tách. Anh ta bắt đầu ăn. Trong vài phút họ không nói với nhau câu gì.

Kay xem xét những móng chân sơn đỏ của cô rồi ngẩng nhìn trời, reo lên:

- Nắng đẹp quá! Muốn nói gì thì nói, nước Anh vẫn có nhiều thứ đáng giá đấy chứ!

Hai vợ chồng vừa đi nghỉ trên bờ biển Địa Trung Hải ở miền Nam nước Pháp về.

Neville đưa mắt lướt nhanh qua những đầu đề in chữ to trên trang nhất, chuyển sang cầm cúi đọc phần tin tức thể thao. Anh gạt gù lăm bằm, rồi gấp tờ báo, vớ chiếc bánh mì bơ phết mứt, chuyển sang đọc xấp thư

từ mới đến. Số phong bì khá nhiều, nhưng nhiều chiếc chỉ đựng những thứ không lý thú lắm: thông báo, đề án, và vài tài liệu linh tinh.

Đột nhiên Kay nói:

- Em không thấy thích trang trí phòng khách theo kiểu này nữa. Anh cho em bày lại nhé, được không?
- Em tha hồ bày lại, em yêu!
- Em thích màu chính là xanh lục, bốn góc là những cái gối màu trắng ngà...
- Và một bức thuốc nước làm mọi thứ tươi vui lên!
- Đồng ý! Và anh sẽ vẽ bức thuốc nước ấy!

Nevile bóc một lá thư. Anh nói:

- À, cậu Shirty rủ hai vợ chồng mình cùng đi chuyến ngao du trên biển với cậu ta. Phương tiện đi: du thuyền của cậu ta. Mục tiêu: Na Uy. Rất tiếc là chúng mình đành phải làm cậu ta méch lòng vậy.

Kay buông một tiếng thở dài.

- Đúng là rất đáng tiếc! Em thấy trước là chuyến ngao du ấy sẽ thú vị lắm.

Rồi thở dài một lần nữa, cô nói tiếp:

- Mà có cần lắm phải đến ngồi buồn tẻ ở nhà bà già Tressilian ấy không?

Cô hỏi giọng có phần gầy sự. Một nét khó chịu lướt qua trên khuôn mặt Nevile. Anh đáp:

- Cần! Em thừa biết là cần rồi. Bác Matthew Tressilian là người bảo hộ của anh. Chỉ hai người đã quan tâm đến việc dạy dỗ anh nên người, đó là hai bác ấy. Nếu như anh cần có một nơi để gọi là “nhà”, thì biệt thự Mũi biển Hải âu chính là “nhà” của anh đấy.
- Thôi, cũng được. Em sẽ không có ý kiến gì thêm về chuyện ấy nữa! Đây là việc cần phải làm, vậy thì ta làm!... Nói cho cùng thì bao giờ bà cụ mất, chúng ta sẽ thừa kế tiền bạc của bà cụ kia mà. Chiều bà cụ một chút cũng được.

Nevile đáp, giọng hơi khó chịu, rằng vấn đề không phải ở chỗ tiền bạc.

- Nhất là, - Em nói thêm - số tiền ấy phu nhân Tressilian đâu có quyền cho ai? Bà chỉ được quyền sử dụng trong lúc còn sống, chứ tài sản đó vẫn thuộc quyền sở hữu của chồng, mặc dù bác Matthew đã mất. Bao giờ bà cụ Tressilian mất nữa thì tài sản sẽ hoàn toàn thuộc về anh. Và bao giờ anh chết thì thuộc về vợ anh. Nhưng Kay ạ, anh thấy cần đến thăm bà cụ Tressilian ở biệt thự Mũi biển Hải âu hoàn toàn chỉ vì tình cảm. Và anh lấy làm lạ sao em không hiểu được như thế!

Kay đáp rằng cô rất hiểu.

- Chỉ có điều, - Cô nói thêm - em chưa nói hết ý, nghĩ thâm kín của em... Em nhận có lỗi. Anh biết không, quả thật là đến đây em có cảm giác em là người thừa... Họ buộc phải tiếp em, chứ không yêu gì em!... Khoan, nghe em nói đã... Em biết chứ. Bà cụ Tressilian với chiếc mũi dài quá cỡ nhìn em bằng cặp mắt khinh khỉnh, còn tiểu thư Mary Aldin thì khi nói gì với em, cố không nhìn vào mặt em. Anh không thấy đâu cho nên anh không bực, chứ con em, em thấy hết...
- Anh lại thấy hai người phụ nữ đó rất kính trọng em. Và em thừa biết là không đời nào anh cho phép họ đối xử với em không như thế.

Kay ngược nhìn chồng qua hàng lông mi đen và dài.

- Kính trọng thì có đấy! Cả hai đều kính trọng em, nhưng họ còn biết cả cách thọc mũi dùi vào những chỗ yếu của em. Họ coi em là kẻ chài anh để lọt vào xã hội của họ, và họ không cần giấu giếm cách nhìn ấy đối với em.
- Lạ Chúa! - Nevile nói - Nhưng như thế có gì lạ lắm đâu?

Giọng anh nói đã không còn như lúc trước. Neville đứng lên, quay lưng lại Kay, nhìn ra phong cảnh bên ngoài.

Kay chưa chút nói:

- Đúng vậy, chẳng có gì là lạ!... Mấy bà ấy yêu quý Audray chứ gì?... Cô Audray dịu dàng, gia giáo và cũng nhút nhẻo nữa!... Bà cụ Tressilian làm sao tha thứ được cho em là đã tranh mất chỗ của cô ấy?

- Phu nhân quá già rồi, em yêu quý. Hơn bảy mươi tuổi rồi! Những thứ thuộc thế hệ ấy không thể chấp nhận được việc ly hôn... anh còn thấy quý Phu nhân ở chỗ bà cụ đã tìm ra được một lối thoát trong tình hình ấy, là dồn mọi tình cảm cho... cho Audray.

Giọng nói của Neville hơi xúc động khi nói. đến tên người vợ trước.

- Mấy bà cho rằng anh xử sự chưa đúng với cô ấy.

- Kể ra họ nói cũng đúng một phần.

Neville nói rất khẽ, như tự nhủ với bản thân, nhưng Kay đã nghe thấy.

Cô nói:

- Anh đừng nghĩ ngu ngốc như thế. Neville! Nếu các bà ấy nhận thấy như vậy, thì chỉ vì cô ta thích gây ra đủ thứ chuyện tồi tệ.

- Cô ấy không “gây ra” chuyện gì đâu! Audray không có thói đó.

- Anh thừa biết em muốn nói đến những chuyện gì rồi!... Cô ấy bỏ nhà đi, ngã bệnh, rồi than thở với khắp mọi người về nỗi đau khổ của cô ấy. Em bảo “gây chuyện” chính là như thế. Audray không biết điều. Một khi đã không giữ được chồng thì phải biết cách chịu đựng sự tan vỡ ấy với nụ cười trên môi chứ. Giữa anh và cô ấy chẳng có gì giống nhau hết. Cô ấy không biết cách tự tạo lấy niềm vui. Cô ấy quá nhu nhược, quá thụ động, không biết hưởng niềm vui cuộc sống, không biết chủ động thứ gì hết!... Nếu quả thật Audray yêu anh, cô ấy phải chăm lo cho hạnh phúc của anh chứ... và khi thấy anh tìm thấy hạnh phúc với một cô gái khác, lẽ ra cô ấy phải hài lòng chứ!

Neville quay đầu lại, vung tay như diễn viên trên sân khấu:

- Hỡi quý bà quý ông, - anh nói giọng hài hước. Đây mới chính là nghệ thuật tỏ ra mình có tinh thần “thể thao” trên sân cỏ “cao quý” của Tình Yêu và Gia Đình!

Kay cảm thấy mặt nóng bừng.

- Em đã nói hơi quá - Cô thừa nhận - Nhưng em cho rằng khi sự việc đã xảy đến, ta cần có thái độ và chấp nhận số phận đã dành cho mình.

Neville điềm tĩnh nhận xét rằng, cô Audray đã làm đúng như thế. Anh nói:

- Để anh có thể kết hôn với em, cô ấy đã đồng ý ly hôn...

- Em biết...

- Chỉ có điều chưa bao giờ em hiểu cho cô ấy.

- Điều đó em cũng công nhận!... Em không biết cách... Có lẽ vì em không làm sao hiểu được cô ấy suy nghĩ ra sao. Dù sao, em thấy Audray... Đúng thế, em thấy sợ cô ấy!

- Em nói những điều ngu ngốc!

- Vậy anh bảo em phải làm thế nào?... Audray làm em sợ, vậy mà em không thể làm gì được!... Có lẽ vì cô ấy thông minh khủng khiếp!

- Em yêu quý!... Cô vợ xinh đẹp của anh hơi hâm rồi đấy!

Kay cười.

- Sao lúc nào anh cũng gọi em như thế?

- Bởi đó là sự thật!... Nhiều lúc em rất lẩn thẩn, và anh yêu em chính vì cái lẩn thẩn ấy đấy!

Họ cùng cười. Neville bước đến ôm vợ, hôn lên cổ cô, thầm thì những lời âu yếm.

- Vậy đấy, con Kay xinh đẹp, Kay yêu quý, con Kay lẩn thẩn này lại khước từ một chuyến ngao du tuyệt vời trên biển để đến cái nơi mà một vị phu nhân già khom từ thời Nữ hoàng Victoria rơi rớt lại, nhìn mình bằng cặp mắt kiêu ngạo.

Neville đã ngồi lại bên bàn điểm tâm:

- Nếu em thích một chuyến ngao du trên biển đến thế thì, ta vẫn có thể tiến hành...

Kay sững sờ nhìn chồng.

- Thế còn làng Saltcreek, rồi biệt thự Mũi biển Hải âu, thì sao?

Giọng gương gạo, Neville đáp:

- Ta lui đến đầu tháng Chín.

- Nhưng...

Hai tháng Bảy và Tám thì không được rồi, vì các bãi biển đều rất nhộn nháo. Cuối tháng Tám, anh thi đấu ở giải Saint-Loo xong, là ta có thể ung dung đi thẳng từ đó đến Saltcreek.

- Tất nhiên nếu được như thế thì còn gì bằng... Nhưng em cảm thấy hình như... Mà tháng Chín, liệu cô ấy có mặt ở Saltcreek không?

- Cô nào? Audray ấy à?

- Chính thế. Tất nhiên các bà ở đấy có thể đề nghị cô ấy chuyển sang thời gian khác...

- Nhưng sao cần phải chuyển?

Kay chưa muốn hiểu. Cô hỏi:

- Anh muốn nói là vợ chồng mình có thể có mặt ở đấy cùng một lúc với cô ta chứ gì?... Sao anh lại buồn cười thế?

Neville trả lời, giọng có phần bức dọc, và điều này không lọt qua mắt Kay.

- Anh thấy chẳng có gì đáng buồn cười hết. Có những định kiến ngày xưa mà ngày nay chẳng ai quan tâm! Tại sao cả ba chúng ta không thể là bạn tốt của nhau? Sẽ đơn giản vấn đề đi rất nhiều! Hôm trước, chính em cũng nói...

- Em?

- Em quên rồi sao?... Hôm nói đến vợ chồng Howe, em có nhận xét là đôi vợ chồng nhà ấy có cách nhìn cuộc sống rất hiện đại và rất khôn ngoan, ở chỗ cô vợ trước và cô vợ hiện nay của Howe đã đối xử với nhau như đôi bạn thân thiết nhất trên đời.

- Riêng phần em, em sẵn sàng. Và em thấy như thế không có gì vô lý cả. Nhưng em e Audray không có cách suy nghĩ như em...

- Em lại thế rồi!

- Em không hề “lại thế” chút nào!... Anh thừa biết Audray rất yêu anh... Cô ấy làm sao chịu nổi tình thân với em!

- Em lắm hoàn toàn!... Audray đang rất muốn làm thân với em.

- Cô ấy muốn ư? Sao anh biết?

Neville lúng túng, khẽ ho thông cổ họng rồi mới đáp:

- Em ngờ được không? Hôm qua anh gặp cô ấy ở London...

- Sao anh không kể với em?

- Thì bây giờ anh kể đấy thôi, - Giọng Neville có đôi chút bực dọc - Tất nhiên là tình cờ gặp thôi. Anh đang đi trên phố Công viên Hyde Park thì thấy cô ấy đi ngược chiều lại. Chẳng lẽ anh lại tránh gặp mặt?

- Tất nhiên rồi - Kay nói, giọng như nghẹn lại - Thế rồi sao?

- Thế rồi hai người đứng lại, tất nhiên. Anh quay gót để đi cùng cô ấy. Anh không thể không làm thế.

- Rồi sao nữa?

- Cô ấy và anh ngồi lại một lúc, trò chuyện linh tinh. Thái độ cô ấy rất vui vẻ. Rất...

- Chắc anh hài lòng lắm.

- Hai người nói đủ thứ chuyện. Cô ấy rất thoải mái, không tỏ ra khó chịu chút nào.

- Giải đấy.

- Cô ấy hỏi tin tức về em...

- Cô ấy tốt quá!

- Thế là hai người nói chuyện về em. Kay ạ, phải công nhận là cô ấy hết sức nhiệt tình với em...

- Audray tốt quá!

- Chính lúc đó anh nảy ra ý nghĩ, nếu em với cô ấy trở thành đôi bạn thân thiết thì tuyệt biết bao, và cả ba chúng ta có thể cùng nghỉ vụ hè này ở biệt thự Mũi biển Hải âu. Chỉ có nơi ấy là ba chúng ta gặp nhau thuận tiện nhất.

- Anh có ý tưởng ấy à?

- Tất nhiên rồi.

- Vậy mà chưa bao giờ anh nói ra với em.

- Vì hôm qua anh mới nảy ra ý tưởng ấy!

- Tóm lại, anh đưa ra với Audray và cô ấy công nhận đó là một ý tưởng thiên tài, đúng vậy không?

Mãi đến lúc này, Neville mới nhận thấy trong thái độ của vợ có chút khó chịu.

- Em có làm sao không đấy, em yêu quý?

Neville ngạc nhiên một cách chân thật. Anh nói thêm:

- Nhưng em thấy chuyện đó được không, Kay?

Kay cắn môi dưới, không đáp.

Neville năn nỉ:

- Hôm trước, chính em đã bảo...

- Thôi đi! Anh đừng lặp lại như thế nữa! Hôm trước không phải là hôm nay. Và hôm nay là chuyện của vợ chồng chúng ta; chứ không phải là chuyện của vợ chồng nhà Howe!

- Bởi chính do nghe em nói hôm ấy mà hôm nay anh nảy ra ý nghĩ...

- Em đã phóng ra một câu nói... Nhưng anh đừng tưởng em nghĩ như thế!

Neville sưng sốt:

- Mà anh hỏi em, sao em không muốn như thế? Bởi trong tình hình đó em ở tư thế kẻ thắng kia mà!

- Có thật không?

- Khốn khổ!... Trong hai người, nếu có một ai đáng ghen, thì tất nhiên người đó không phải em, mà phải là cô ấy.

Neville ngừng nói. Lát sau, anh nói giọng rất trù mến:

- Em nên thấy hai chúng mình, em và anh, đã có thái độ không phải đối với Audray. Không, anh nói chưa đúng. Thái độ không phải ấy là về phía anh, chỉ về phía anh thôi. Em không làm gì đáng để bị trách cứ cả. Vậy là anh không đúng. Có thể lỗi không phải do anh hoàn toàn, nhưng thực chất vấn đề vẫn không thay đổi... Và nếu ý tưởng kia của anh trở thành hiện thực, anh sẽ đỡ đi phần nào nỗi áy náy... anh sẽ hạnh phúc hơn...

Kay quay mặt nhìn chồng, cặp mắt hơi buồn.

- Nghĩa là hiện giờ anh không cảm thấy hạnh phúc?

- Thấy chứ! Ôi, cô vợ ngốc nghếch yêu quý của anh! Tất nhiên anh hạnh phúc rồi, hạnh phúc ghê gớm ấy chứ! Nhưng...

Kay ngắt lời chồng:

- Thế là đủ hiểu. Anh hạnh phúc, nhưng... Trong cái nhà này muôn thưở có chữ “nhưng”. Lúc nào cũng có một bóng đen ám ảnh... Bóng đen của Audray...

Nevile hốt hoảng nhìn vợ:

- Em không định nói là em ghen với Audray đấy chứ?

- Ghen à? Không đâu!... Nhưng em nhắc lại, cô ấy làm em sợ!... Nevile, anh chưa biết rõ về Audray đâu!

Nevile cố cười:

- Anh chưa biết rõ Audray? Cô ấy đã là vợ anh trong suốt tám năm trời!

Kay lắc đầu.

- Chưa đâu, Nevile! - Cô nghiêm nghị nói - Anh chưa biết Audray đâu!

3. Chương 3: Mở Cửa Ra

Ngày 30 tháng Tư

- Không thể có chuyện ấy được - Phu nhân già Tressilian nói - Có họa thành Nevile mất trí.

Bà cụ dướn người lên, tựa vào đồng gối, đưa mắt hoảng hốt nhìn khắp gian phòng.

Cô Mary Aldin nói:

- Chỉ ít thì đấy cũng là ý nghĩ lẫn thẩn của cậu ấy.

Phu nhân Tressilian có khuôn mặt rất đặc biệt, mũi mảnh và vóc người cân đối. Năm nay đã ngoài bảy mươi tuổi, tuy hay ốm đau, nhưng bà cụ vẫn giữ được trí óc tỉnh táo như lúc trẻ. Bà cụ không làm gì, cả ngày chỉ nằm trên giường. Mắt khẽ nhắm như nửa thức nửa ngủ, nhưng mỗi khi bà cụ mở mắt thì sáng suốt một cách kỳ lạ, và bà có thể nói huyền thuyên hàng giờ đồng hồ. Bà cụ giữ cách sống như các mệnh phụ thời xưa, bao quanh là cả một “triều đình”. Cô Mary Aldin là cháu họ xa, đến cùng sống với bà cụ. Hai cô cháu rất hợp tính nhau. Cô Aldin năm nay ba mươi sáu, nhưng khuôn mặt mềm mại, hầu như không có tuổi, và sẽ không thay đổi nữa. Có người nói cô ba mươi, có người nói cô bốn mươi năm, nói thế nào cũng có lý. Cô Aldin tính tình không độc ác, được hưởng một nền giáo dục chu đáo. Trên đầu cô, giữa mái tóc đen có một chùm bạc trắng, khiến cô có một dáng dấp nghiêm nghị.

Sau khi chăm chú đọc lá thư của Nevile Strange do phu nhân Tressilian đưa, cô Aldin nhắc lại rằng ý nghĩ của cậu ta “quả là nực cười”.

Bà cụ Tressilian nói tiếp:

- Khó có thể nghĩ đây là ý tưởng của Nevile! Hẳn có đứa nào nhét vào đầu nó cái ý nghĩ kỳ quặc ấy! Chắc con vợ mới của nó chứ còn ai?

- Kay ấy ạ?... Phu nhân cho rằng đó là ý tưởng của Kay?

- Có vẻ thế!... Con bé vừa hiện đại vừa tầm thường!... Đúng là kiểu suy nghĩ của nó. Chuyện người vợ thứ nhất của một người đàn ông trở thành bạn thân thiết của người vợ thứ hai là một ý tưởng làm ta tởm lợm!... Nhưng ngày nay, con người đâu còn lòng kiêu hãnh nữa!

- Phải coi thời thế buộc họ phải như thế!

- Dù sao ta cũng không để cho chuyện ấy diễn ra trong cái nhà này! Ta cho rằng ta đã quá cố gắng khi nhận con nhỏ sơn móng chân móng tay ấy vào cái nhà này rồi.

- Nhưng cô ấy là vợ của Nevile...

- Ta biết!... Ông Matthew đã nhận thằng Nevile là người được ông ấy bảo hộ, nên ta đành phải theo. Matthew muốn nó coi tòa biệt thự Mũi biển Hải âu này là “nhà” của nó. Nếu cấm cửa vợ nó cũng tức là cắt đứt quan hệ với nó. Ta không muốn thế, nên đành phải mời cả con nhỏ ấy về đây. Nhưng ta không thích con ấy. Nó không xứng đáng là vợ thằng Nevile. Nó không phải con nhà dòng dõi...

Cô Aldin dè dặt nói:

- Cô ấy sinh ra trong một gia đình không đến nỗi nào.

- Đâu có!... Ta đã kể với chị rồi thôi, bố con nhỏ, sau một vụ bê bối rất mang tiếng ở sông bạc, đã phải xin ra khỏi tất cả các câu lạc bộ ông ta là thành viên. May mà sau đó không lâu ông ta qua đời. Còn mẹ con nhỏ thì nổi tiếng ở khách sạn Riviera trên bờ biển Địa Trung Hải. Kiểu vũ nữ nhà hàng làm sao giáo dục được con gái!... Cuối cùng con nhỏ gặp được thằng Nevile nhà mình trong một cuộc đấu quần vợt. Nó liền chài thằng bé, rồi bắt Nevile phải bỏ vợ yêu, để lấy nó. Chính con Kay ấy đã gây ra tất cả mọi chuyện rối rắm!

Cô Aldine cười thâm trong bụng. Bà cụ Tressilian đổ mọi tội lên đầu người phụ nữ và tha thứ hết cho người đàn ông. Đúng là cách suy nghĩ cổ xưa.

Cô nói:

- Theo cháu thì tội cũng ở Nevile một phần!

Phu nhân Tressilian công nhận:

- Thì ta có bảo thằng Nevile không có lỗi đâu?... Nó đang có con vợ tuyệt vời, yêu nó... Con Audray còn quá yêu chồng ấy chứ... Thằng Nevile cũng có lỗi. Nhưng nếu con ranh kia không bám chặt thì nó đâu chịu bỏ vợ? Chị biết không, trong toàn bộ câu chuyện này, ta chỉ thương con Audray...

Cô Aldin thở dài:

- Sao mà câu chuyện đâm rắc rối đến thế!

- Chị nói đúng. Trên đời có những tình huống khiến con người ta không còn biết phải có thái độ như thế nào nữa. Ông Matthew rất quý con Audray. Ngay ta, ta cũng rất yêu nó. Và không ai dám bảo nó không phải con vợ tuyệt vời của thằng Nevile. Tất nhiên con Audray có chỗ yếu là không chia sẻ những đam mê của chồng. Nhưng đây đâu phải khuyết điểm? Con Audray chưa bao giờ chơi thể thao... Chị biết không, ta càng nghĩ càng thấy ngán ngấm thời thế hiện nay. Hồi ta còn trẻ, làm gì có những thứ ấy? Đàn ông không phải bao giờ cũng chung thủy với vợ, nhưng làm gì có chuyện ly hôn như bây giờ...

- Thời thế đã khác xưa.

- Đúng là chẳng nên nuối tiếc dĩ vãng, nhưng phải thấy ngày xưa làm gì có những chuyện như thế này!... Vậy mà bây giờ, những đứa con gái như con Kay có thể cướp chồng người khác, và mọi người còn cho thế là hay ho nữa chứ!

- Trừ phu nhân.

- Ta thì kể làm gì! Con Kay ấy đâu cần đến ý kiến của ta! Nó chỉ nghĩ đến sung sướng cho bản thân nó, còn mọi thứ khác nó bất cần!... Cuối cùng nó thành vợ thằng Nevile, và mỗi lần về đây, thằng Nevile có thể dẫn con nhỏ ấy về theo. Ta đồng ý tiếp cả bè bạn của thằng Nevile, và bây giờ cả bạn bè con Kay, vợ nó nữa... Mà sao ta ghét cái thằng láu lỉnh, lúc nào cũng bám theo váy của con nhỏ ấy đến thế... Tên thằng ấy là gì ấy nhỉ?

- Latimer phải không ạ?

- Phải rồi, chính nó đấy!... Con Kay gặp nó trong khách sạn Riviera trên bờ Địa Trung Hải bên Pháp. Ta còn chưa hiểu thằng ấy xoay sở thế nào mà sống đài hoàng được như thế?

- Cậu ấy rất khôn ngoan.

- Thối khôn vặt ấy ta cũng cho rằng có thể bỏ qua, nhưng ta e thằng ấy không chỉ vậy vo thế thôi!... Dù sao ta cũng thấy con vợ thằng Nevile thân với nó hơi quá mức đấy. Hè năm ngoái, khi vợ chồng thằng Nevile về đây nghỉ, thằng bạn con Kay cũng về theo, thuê phòng khách sạn ngoài thị trấn nghỉ mát Easterhead. Cái lối nó bám sát con Kay như vậy làm ta thấy lo.

Cô Aldin nhìn ra ngoài cửa sổ. Tòa biệt thự nay nằm trên bờ cao của sông Tern, ngay gần chỗ dòng sông đổ ra biển, cho nên ngồi đây có thể nhìn thấy bãi tắm cát trắng phau ở thị trấn nghỉ mát Easterhead. Phía trên bãi tắm là mấy khách sạn đồ sộ và viện an dưỡng xinh xắn. Gần đấy là xóm chài Saltcreek với những ngôi nhà nhỏ nằm rải rác trên sườn đồi, trông ra biển cả.

Phu nhân già Tressilian vẫn giữ kiểu suy nghĩ cổ xưa, bà cụ không cần giấu giếm nổi khinh bỉ đối với những người đến đây nghỉ hè ở thị trấn Easterhead. Tòa khách sạn đồ sộ, mặt trước chạy dài sơn màu trắng tinh, nằm ngay đối diện với những cửa sổ tòa nhà của phu nhân.

Bà cụ nhắm mắt lại, nói:

- May mà ông Matthew chưa phải nhìn thấy tòa nhà kệch cỡm kia! Thời ông ấy còn sống, bãi biển phẳng lì, nhìn thấy tận tít xa, có bị cái gì ngăn trở tầm mắt đâu?...

Hai ông bà Tressilian ra sống ở tòa biệt thự Mũi biển Hải âu này từ cách đây hơn ba mươi năm. Và ông Matthew đã chết đuối trong một cuộc du ngoạn bằng ca nô ra biển, khi chiếc ca nô bị lật, ngay trước mắt bà vợ lúc đó còn khá trẻ. Ai cũng tưởng bà sẽ bán dinh cơ này, rời khỏi Saltcreek, nhưng bà Tressilian đã không làm thế. Bà ở lại, chỉ cho phá ngôi nhà để ca nô và hủy tất cả những gì bên trong. Hồi đó bãi biển này chưa có bến để tàu thuyền vào, và ai muốn vượt qua vũng biển để sang bên kia, phải thuê dân chài ở đây chở bằng thuyền.

Quay lại câu chuyện đang trao đổi, cô Aldin rụt rè hỏi phu nhân Tressilian xem cô có phải thảo một lá thư để gửi cho Nevile, nói cho anh ta biết phu nhân không tán thành điều dự định của anh không.

Bà cụ không trả lời thẳng vào câu hỏi.

Bà nói:

- Có một điều chắc chắn là con Audray sẽ không thay đổi chương trình. Nó vẫn sẽ về đây vào tháng Chín như mọi năm.

Cô Aldin đọc lại lá thư của Nevile:

- Trong thư, Nevile cho biết cô Audray đã đồng ý với cậu ấy và cũng rất muốn gặp cô Kay ở đây.

- Ta không tin. Nevile thuộc loại đàn ông hễ muốn gì là cho luôn đó là thực tế.

Cô Aldin vẫn kiên nhẫn thuyết phục:

- Cậu ấy bảo đã thống nhất với cô Audray!

Phu nhân Tressilian gật gù:

- Một sự trùng hợp kỳ lạ đấy... Y hết câu chuyện của Vua Henry VIII ngày xưa...

Cô Aldin chưa hiểu. Phu nhân Tressilian trầm ngâm nói tiếp.

- Đây là chuyện về một người bị lương tâm cắn rứt. Vua Henry sau khi ly hôn với công nương Catherina, đã cố làm cho công nương hiểu rằng họ ly hôn là cần thiết. Neville cũng vậy, nó cảm thấy đã có lỗi khi ly hôn với con Audray, bây giờ nó muốn xoa dịu phần nào nỗi ray rứt lương tâm ấy bằng cách làm cho con vợ cũ thấy rằng chuyện ly hôn không ảnh hưởng gì, và tình cảm giữa nó với con Audray vẫn thân thiết như xưa. Cho nên Neville muốn con vợ cũ gặp con vợ mới, và tạo điều kiện cho hai đứa trở thành đôi bạn thân thiết.

Cô Aldin có vẻ chưa tin:

- Có đúng là như thế không, thưa phu nhân?

Bà cụ Tressilian mở mắt nhìn cô cháu:

- Chị nói thế là ý làm sao?

- Cháu cảm thấy cách suy nghĩ trong lá thư này không phải kiểu suy nghĩ của cậu Neville. Phu nhân có nghĩ rằng rất có thể chính cô Audray đã gợi ra cho cậu ấy không? Và chính cô Audray muốn có cuộc gặp với cô Kay?

- Nhưng tại sao con Audray lại muốn thế? - Bà cụ Tressilian cau mày phản đối - Sau khi ly hôn với Neville, nó đã về sống với bác nó, bà Royde, và do nghĩ ngợi nhiều quá nó đã đau ốm trong một thời gian khá dài. Bây giờ nó chỉ còn như cái bóng, có còn giống chút nào với con Audray xinh đẹp ngày xưa nữa đâu? Audray là loại phụ nữ rất có nghị lực, nhưng đồng thời cũng rất hay nghĩ ngợi. Với lại chuyện ấy quá lâu rồi. Neville lấy vợ khác, và Audray cũng đã bình tĩnh trở lại. Sao chị lại nghĩ rằng nó còn muốn khơi lại những kỷ niệm đau lòng xưa kia?

- Trong thư, cậu Neville nói rằng chính cô Audray muốn thế...

Phu nhân già Tressilian chăm chú nhìn cô cháu một lúc lâu, rồi nói:

- Sao chị cứ khẳng khẳng như thế, Aldin? Hay chính chị muốn thấy cả ba đứa cùng có mặt một lúc trong cái tòa nhà này?

Cô Aldin đỏ mặt, nói:

- Cháu chẳng muốn gì cả!

Phu nhân Tressilian vẫn đuổi theo dòng suy nghĩ:

- Hay chính chị mớm cách suy nghĩ đó cho thằng Neville đấy, Aldin?

- Ôi, sao phu nhân có thể nghĩ một cách phi lý như thế được?

- Đúng là phi lý thật - Bà cụ tán thành - Nhưng ta rất không muốn thấy ý tưởng đó do thằng Neville tự nghĩ ra...

Bà cụ nhắm mắt một lát rồi nói tiếp:

- Mai mồng Một nhĩ? Vậy là từ ngày mồng năm, con Audray sẽ ở chơi nhà Darlington, cách đây chưa đến ba mươi cây số... Chị viết thư đến đấy cho nó, bảo hôm nào thuận tiện, nó ghé sang đây!

Ngày 5 tháng Năm

- Cô Audray đã đến, thưa bà chủ!

Bà quản gia già Barrett báo tin xong, thì Audray bước vào phòng phu nhân Tressilian. Cô bước thẳng đến bên giường bà cụ, rồi ngồi xuống ghế nệm cạnh đó.

Audray có dáng vẻ tựa như một ảo ảnh. Vóc người nhỏ bé, chân tay xinh xắn, làn tóc vàng nhạt, khuôn mặt nhỏ và trắng xanh, cặp mắt màu tro rất đẹp, mũi thon thon xinh xắn... Tất cả các nét đó cho thấy cô là một phụ nữ không hẳn đáng mến mà cũng không hẳn không đáng mến. Thoạt nhìn, người ta dễ thấy Audray mang dòng máu quý tộc, khiến người ta phải ngoái lại nhìn. Audray hơi có dáng như một bóng ma, nhưng là một bóng ma còn thật hơn cả người sống.

Audray có giọng nói tuyệt vời. Dịu dàng và trong sáng như tiếng chuông.

Hai phụ nữ trò chuyện một lát, kể về những người quen biết cả hai, những tin tức mới, rồi phu nhân Tressilian chuyển sang đề tài bà cụ đang quan tâm.

- Cháu thân yêu, - Bà cụ bắt đầu nói - ta nhắc cháu sang đây, trước hết để được hôn cháu, nhưng còn vì ta nhận được một lá thư rất lạ của Neville...

Audray ngược cặp mắt tuyệt đẹp, bình thần nhìn vị phu nhân già.

- Nó định, - Bà cụ Tressilian nói tiếp - ta phải nói ngay rằng ý định của nó ta cảm thấy phi lý. Nó định đưa vợ nó đến đây nghỉ vào tháng Chín. Nó bảo nó muốn cháu và con Kay gần gũi nhau và thành đôi bạn thân thiết. Neville còn nói rằng cháu cũng không phản đối ý tưởng ấy của nó.

Nói xong, bà cụ ngừng, chờ cô Audray.

Audray nhẹ nhàng hỏi:

- Ý định ấy bác thấy phi lý lắm sao?

- Thế ra cháu thật sự muốn có cuộc gặp gỡ đó à?

Giọng nói của phu nhân Tressilian chứa đựng một nỗi ngạc nhiên khiến Audray ngáp ngừng một lúc rồi mới đáp.

- Bác không cho đây là một ý tưởng tốt hay sao ạ? - Cuối cùng cô nói.

Phu nhân Tressilian không còn tin vào tai mình nữa.

- Quả thật cháu muốn gặp... con... Kay ấy à?

- Cháu nghĩ cách đó có thể... làm đơn giản đi mối quan hệ.

- Đơn giản đi mối quan hệ?

Phu nhân Tressilian lẩm bẩm nhắc lại câu nói, bà cụ lộ vẻ thất vọng.

Audray nói tiếp, giọng ngọt ngào:

- Bác Tressilian yêu quý, bác tốt quá. Nhưng cháu thiết tưởng, nếu anh Neville đã muốn thế thì...

Bà cụ ngắt lời:

- Vấn đề không phải thằng Neville muốn gì, mà cháu, cháu muốn thế nào mới là điều quan trọng. Cháu!

Má Audray hơi hồng lên một chút, một màu hồng tinh khiết, giống như màu hồng ở mặt trong con sò biển.

Cô nói:

- Quả thật cháu cũng muốn như thế!

Phu nhân Tressilian thở dài.

Audray nói tiếp:

- Tất nhiên chúng cháu sẽ làm mọi thứ theo ý bác. Tòa biệt thự này của bác...

Bà cụ nhắm mắt lại, nói:

- Ta già quá rồi. Ta cảm thấy ta chẳng còn hiểu ra làm sao nữa.

- Cháu xin để bác nghỉ. Lúc khác cháu sẽ lại đến lúc nào bác thấy muốn cháu đến. Nếu bác không muốn tháng Chín này cháu đến đây...

Bà cụ vội mở mắt, kêu lên:

- Không! Không đời nào lại như thế! Cháu sẽ vẫn đến đây vào tháng Chín như mọi năm! Đến cùng thời gian với thằng Neville và con Kay kia! Ta già rồi thật, nhưng ta vẫn có thể thích ứng như mọi người khác với những trò quái đản của thời hiện đại! Coi như câu chuyện đã quyết định xong, không bàn lại nữa!

Bà cụ lại nhắm mắt. Lát sau, hơi hé mở mắt, bà cụ chăm chú nhìn người phụ nữ trẻ, dịu dàng nói:

- Vậy là cháu đạt được điều cháu mong muốn rồi chứ?

Audray nhún vai, đáp rất khẽ:

- Vâng... Vâng, thưa phu nhân... Cháu rất biết ơn bác...

Phu nhân Tressilian nghiêm giọng nói:

- Audray yêu quý, cháu tin chắc là cháu sẽ không đau đớn chứ? Trước kia cháu rất yêu thằng Nevile, và bây giờ cháu không sợ khơi lại vết thương lòng hay sao?

Audray cúi xuống nhìn hai bàn tay nhỏ nhắn đeo găng của mình. Phu nhân Tressilian nhận thấy một trong hai bàn tay ấy cứng lại, bấu chặt vào thành giường.

Người phụ nữ trẻ ngẩng đầu. Nét mặt cô điềm tĩnh.

Audray nói:

- Tất cả những chuyện đó đã lui vào dĩ vãng, thưa bác. Tất cả chỉ còn là dĩ vãng!

Phu nhân Tressilian ngả mái đầu lên đồng gối, kết luận:

- Đây là việc của cháu, và chắc chắn cháu biết nên làm thế nào!...

Bà cụ nhắm mắt lại, nói thêm:

- Cháu yêu quý, lúc này ta đang mệt... Ta đành phải bảo cháu để yên cho ta nghỉ. Tiểu thư Aldin đang đợi cháu dưới nhà đây. Bảo chị ấy sai bà quản gia Barrett lên đây với ta...

Lúc bà quản gia Barrett bước vào, phu nhân Tressilian nhắm mắt nhưng còn thức. Bà cụ nói:

- Bà Barrett thân mến. Ta muốn rời khỏi cõi đời này sớm ngày nào càng tốt cho ta ngày đó! Những thứ diễn ra xung quanh, ta không sao hiểu nổi...

- Cụ chủ đừng nói thế! Tại lúc này cụ chủ đang mệt đấy thôi!

- Bà nói đúng. Ta thấy rất mệt. Bỏ cái chăn này ra giúp ta. Nó nặng quá ta không xoay nổi. Rồi lấy cho ta viên thuốc an thần...

- Tôi rất lấy làm lạ sao hôm nay cụ chủ lại bực dọc với cô Audray? Cô ấy đáng yêu đến thế kia mà... Lúc xuống dưới kia cô ấy cũng bảo tôi lấy cho một viên thuốc an thần... Trông cô ấy ốm yếu quá!... Cô Audray luôn có cách nhìn sự đời không giống mọi người... Cô ấy lại có tính kiên quyết... Cô ấy đã định thế nào thì buộc người khác phải làm theo... Cô ấy ở đâu là ở đấy mọi người đều phải nghe cô ấy răm rắp!

- Bà nói đúng lắm, Barrett.

- Cô Audray còn có tính không quên cái gì bao giờ. Nhiều lúc tôi cứ tự hỏi, không biết cậu Nevile thỉnh thoảng có nghĩ đến cô ấy không... Cô vợ mới của cậu ấy quả là rất đẹp... Nhưng cô Audray lại thuộc loại phụ nữ mà khi xa cô ấy, không ai có thể quên cô ấy được!

Phu nhân Tressilian khẽ cười:

- Thằng Nevile đúng là ngu xuẩn - Bà cụ nhẹ nhàng nói - Nó muốn tạo cho hai đứa phụ nữ trẻ kia thành đôi bạn thân thiết. Rồi nó sẽ phải hối hận về chuyện đó.

Ngày 29 tháng Năm

Thomas Royde, chiếc tàu trên môi, đang giám sát mấy người phu Mã Lai khuôn vác hành lý cho anh. Chốc chốc, Royde lại đưa mắt nhìn ra khu đồn điền. Phong cảnh này đã thân thiết với Royde từ hơn bảy năm nay, và sắp tới anh sẽ phải xa nó trong sáu tháng.

Royde ngạc nhiên là mình vẫn còn trở lại nước Anh.

Dáng người cao lớn, Allen Drake bước vào, che lấp khung cửa.

- Sắp chuẩn bị xong chưa, Royde?

- Rồi.

- Vậy sang mình, ta làm một cốc rượu chia tay chứ, cậu bạn hạnh phúc? Mình đến chết vì ghen với cậu đấy, Royde!

Thomas Royde, thân hình nặng nề, nhưng có khuôn mặt cởi mở, lương thiện, không đáp. Tính anh ít nói, bạn bè phải đoán ý nghĩ của anh qua cách anh ta im lặng. Nhưng Royde vẫn bước ra, đi theo bạn. Dáng đi của anh rất kỳ quặc, giống như con cua. Chẳng là sống sót sau một trận động đất, Royde bị bỏng hoàn toàn một cánh tay. Chính vì thế anh ta phải thận trọng trong cách di chuyển, nhưng mọi người lại tưởng Royde vụng về, nhút nhát. Thật ra anh chỉ vụng về nhút nhát trong một số hoàn cảnh nào đó.

Drake rót rượu, nâng cốc nói:

- Nào, anh bạn! Chúc chuyến nghỉ hè của cậu đây lý thú.

Royde chỉ đáp bằng một tiếng ậm ừ trong cổ họng.

Drake cười.

- Cậu lúc nào cũng bắt cần mọi thứ, đúng vậy không? Mà đã bao lâu cậu chưa về nước Anh nhỉ?

- Bảy năm... sắp tám rồi!

- Hửn nào! May mà cậu chưa thành một thằng cha bản xứ đấy!

- Cũng sắp thành...

Họ im lặng.

Drake hỏi:

- Cậu đã có kế hoạch sử dụng thời gian ở Anh thế nào rồi chứ?

- Có... mà cũng không có...

Khuôn mặt rám nắng của Royde bỗng nhiên đỏ ửng lên màu gạch.

Drake reo lên vui vẻ:

- Vậy là có một cô gái xinh đẹp nào ở đó rồi.

- Vớ vẩn!

Royde hít tẩu thuốc, phả ra làn khói trắng. Rồi khác với thói quen mọi khi, anh bắt ngay vào câu chuyện. Thật ra Royde không bao giờ là người gợi mở một câu chuyện bao giờ.

Anh nói:

- Mình có cảm giác về đó mình sẽ được chứng kiến một sự thay đổi.

Drake nói:

- Mình vẫn muốn hỏi cậu, sau cái lần về nghỉ trước, cậu đã quyết định sẽ không bao giờ trở lại nước Anh, vậy mà bây giờ cậu lại đột nhiên thay đổi ý kiến. Tại sao vậy?

Royde nhún vai.

- Mình vừa nhận được những tin tức xấu ở Anh.

- Chết, xin lỗi! Mình quên bằng mất là ông em cậu vừa chết trong một tai nạn ô tô khó hiểu...

Royde gật đầu.

Tuy nhiên lâu nay Drake vẫn chưa hiểu nguyên nhân nào khiến bạn mình quyết định không bao giờ trở lại nước Anh nữa. Nói cho cùng thì Royde còn bà mẹ, bà cụ hửn rất mong gặp mặt con trai. Bỗng nhiên Drake chợt nhớ tới một chi tiết: Royde quyết định không trở lại nước Anh trước khi nhận được tin em trai cậu ta bị nạn. Royde đúng là có tính nết khác người.

- Hai anh em cậu thân với nhau lắm không?
- Không. Adrian đi theo con đường khác. Cậu ấy là luật sư...
- Thế thì mình hiểu được. Nghề ấy hoàn toàn khác nghề chúng mình. Một căn hộ ở thủ đô London, hết tiệc tùng này đến vũ hội khác... Một nghề kiếm tiền chuyên bằng cách khua môi múa mép...

Drake hình dung Adrian là một con người khác hẳn cậu bạn ít nói này.

- Mẹ cậu vẫn còn chứ?
- Còn.
- Hình như cậu còn một cô em?
- Không.
- Thế bức ảnh ấy?
- Cô ấy chỉ là họ hàng xa... Bố mẹ mình nuôi vì cô ấy mồ côi...

Drake nhận thấy bạn lại hơi đỏ mặt.

- Có chồng chưa? - Drake hỏi.
- Rồi. Chồng cô ấy chính là thằng cha Neville mà mình đã có lần kể với cậu...
- Thằng cha chơi quần vợt phải không?
- Chính hần. Nhưng hai người ly hôn rồi.

Drake không nói gì, nhưng anh ta thầm nghĩ, hẳn Royde về Anh là để tấn công cô “họ hàng xa” kia.

Thấy không nên gặng hỏi sâu về chuyện này, Drake lảng sang đề tài khác:

- Cậu định dùng kỳ nghỉ này để đi câu hay đi săn?
- Trước tiên, mình về qua nhà thăm bà mẹ đã. Sau đó, có thể mình sẽ đi Saltcreek chơi môn thuyền buồm đôi chút.
- Mình biết chỗ đó. Một làng hẻo lánh bên bờ biển, nhưng phong cảnh tuyệt đẹp... Có một khách sạn nhỏ xinh xắn, xây theo kiểu cổ.
- Khách sạn Balmoral... Mình sẽ nghỉ ở đấy, nếu như mình không đến ở nhà người quen. Họ cũng có một tòa nhà gần đó.
- Hay đấy.
- Đúng thế. Điều mình thích nhất là bờ biển Saltcreek rất yên tĩnh. Nơi đấy, không lo bị xe kẹt.
- Cậu làm rồi - Drake nói - Chính những nơi như thế lại không phải không nguy hiểm!

Ngày 29 tháng Năm

Ông già Treves nói:

- Các vị hần phải đồng ý với tôi là chuyện đó thật đáng buồn. Suốt hai mươi năm qua, tôi đều đặn đến nghỉ ở khách sạn Hàng Hải, trong thị trấn Leahead, vậy mà bây giờ người ta phá tan hết, lấy cớ để cải tạo! Họ bảo mặt trước của tòa nhà khách sạn nhỏ quá, cần phải xây to ra! Ngu xuẩn!... Tại sao không để yên mọi thứ như chúng vẫn có từ trước? Thị trấn Leahead có cái dáng cổ kính rất nên thơ, tại sao cứ phải bắt nó hiện đại hóa?

Luật sư Rufus nói:

- Theo tôi đoán, ở đó còn có những khách sạn khác nữa chứ?

- Tất nhiên rồi, nhưng có lẽ không bao giờ tôi đến Leahead nữa. Bà Markey chủ khách sạn Hàng Hải đã biết tính tôi và ở đây tôi như ở nhà mình. Năm nào bà chủ cũng dành cho tôi đúng cái phòng ấy, tôi gặp lại đúng những nhân viên phục vụ ấy, các món ăn cũng không hề thay đổi, và đều rất hợp với khẩu vị của tôi.

- Sao ông không đi Saltcreek?... Tại đây cũng có một khách sạn xây theo kiểu cổ, khách sạn Balmoral, và chủ khách sạn tôi rất quen, tên là ông bà Roger. Bà vợ xưa nấu bếp cho Huân tước Mounthead, người có bếp ăn nổi tiếng ngon nhất London. Bà ta kết hôn với viên bếp trưởng ở đó rồi hai người chuyển ra Saltcreek mở khách sạn riêng. Tôi tin đến nghỉ ở đó ông sẽ hài lòng: không có nhạc xập xình, món ăn lại tuyệt vời...

- Thế thì hay đấy... Khách sạn có cái sân trời kín đáo nào không?

- Có. Trên đó muốn bóng râm có bóng râm, muốn nắng có nắng. Nếu ông định đến đây nghỉ, tôi có thể viết thư giới thiệu ông với vài người bạn ở đó. Biệt thự của phu nhân Tressilian chỉ cách đây vài bước chân. Bà cụ là một phụ nữ rất đáng quý, chỉ có điều hiện nay gần như bị liệt hoàn toàn.

- Có phải phu nhân là vợ của một thẩm phán không?

- Đúng đấy...

- Ngày trước, tôi quen ông thẩm phán Matthew Tressilian, và hình như đã có gặp bà vợ... Nếu tôi nhớ không sai, thì đó là một phụ nữ rất đáng mến... Nhưng đã lâu lắm rồi... Có phải Saltcreek là một làng biển gần thành phố Saint-Loo không nhỉ?... Tôi cũng có nhiều người quen ở đây... Càng nghĩ, tôi càng thấy ý kiến ông rất hay. Tôi sẽ viết thư đến đó hỏi thêm tình hình. Có thể tôi sẽ đến đó nghỉ một tháng, từ 15 tháng Tám đến 15 tháng Chín. Tôi hy vọng ở đó có nhà gửi xe, và có thể bố trí nơi ăn nghỉ cho anh lái xe của tôi...

- Tất nhiên là có!

- Tim tôi không được tốt, nên tôi hy vọng thuê được phòng dưới tầng một. Chắc khách sạn có thang máy chứ?

- Có.

Ông già Treves kết luận:

- Có lẽ nhờ ông, vấn đề nghỉ hè của tôi năm nay thế là giải quyết xong. Tôi cũng rất muốn nói lại tình bạn với phu nhân Tressilian...

Ngày 28 tháng Bảy

Chống hai khuỷu tay lên đầu gối, ngã người về phía trước, Kay trong chiếc quần “soóc” và áo thun màu vàng tươi, mắt không rời các cầu thủ đang thi đấu trên sân quần vợt. Giải Saint-Loo đang đi vào giai đoạn kết thúc. Neville lọt vào vòng bán kết, gặp anh chàng Merrick trẻ tuổi, người được giới thể thao đánh giá là có triển vọng trở thành một trong những cây vợt xuất sắc nhất của Anh quốc...

Latimer lách sang ngồi cạnh Kay. Anh ta nói nhỏ bằng giọng đùa giỡn:

- Cô vợ yêu đang ngắm anh chồng đoạt giải!

Kay giật nảy người:

- Anh làm tôi sợ quá! Tôi không biết anh cũng đến đây!

- Tôi vẫn ở đây! Cô nên bắt đầu biết điều đó!

Những người không ưa Latimer, bảo anh ta không có vẻ người Anh, thật ra anh chàng hai mươi nhăm tuổi này rất đẹp trai. Nước da rám nắng rất ăn nhập với làn tóc đen nhánh và cặp mắt to màu xám đầy thông minh. Latimer rất biết khai thác giọng nói quyến rũ của mình để chinh phục phái đẹp.

Latimer và Kay đã nhiều lần nằm phơi nắng bên nhau bên bãi biển Juan-les-Pins ở miền Nam nước Pháp, từng khiêu vũ với nhau rất nhiều - Latimer nhảy rất giỏi - và hai người không chỉ là bạn, mà còn là đồng minh của nhau.

Cầu thủ trẻ Merrick giao bóng. Neville đỡ và quặt lại bằng một động tác bậc thầy, khiến đối phương không đỡ kịp.

Latimer nói:

- Cú vợt của Nevile quả là tuyệt chiêu. Tôi thích kiểu tạt trái của cậu ta hơn là cú đánh bên phải. Mà Merrick lại đỡ rất kém những cú tạt trái. Nevile nắm được nhược điểm đó của đối phương.

Tiếng trong loa:

- Bốn - ba, nghiêng về phía Nevile Strange!

Hiệp sau Nevile lại thắng, cầu thủ trẻ Merrick bức tức không còn giữ được bình tĩnh nữa.

Latimer nói:

- Tình hình đang thuận lợi cho Nevile!

Nhưng Merrick đã trấn tĩnh lại, chơi thận trọng hơn, và bắt đầu xoay chuyển được tình thế.

- Cậu ta thông minh đấy - Latimer nhận xét - Hiệp tới sẽ có nhiều bất ngờ cho mà xem!

Anh ta nói đúng. Cuối cùng Merrick thắng. Nevile bước lên cạnh lưới, bắt tay người thắng cuộc. Nụ cười của anh hơi buồn.

- Tuổi tác bắt đầu gây tác động - Latimer nói - Ba mươi ba tuổi khó thắng nổi mười chín tuổi lắm... Nhưng Kay ạ, phải công nhận Nevile rất biết cách chấp nhận sự thua. Phải chăng chính vì thế mà cậu ta không trở thành vô địch?

- Anh nói vớ vẩn!

- Đúng thế đấy! Nevile là một cao thủ, cậu ta không bao giờ cúi gằm khi bị thua!

- Điều ấy thì anh nói đúng.

- Tôi biết nhiều cây vợt rất giỏi, nhưng luôn cay cú. Nevile không thế. Đấy mới đúng là tinh thần thể thao. Nhưng sao tôi không thích kiểu “chấp nhận” như thế.

- Nhưng anh phải công nhận ghen ghét là tồi.

- Cả cay cú nữa chứ!

- Nói thật, tôi không thích anh công khai tỏ ra không ưa Nevile!

- Nhưng tại sao tôi lại phải yêu cậu ta?... Cậu ta đã nắn mắt của tôi cô gái đáng lẽ phải là vợ tôi!

- Anh ấy không nắn của ai cả! Tôi yêu Nevile. Và tôi đã lấy anh ấy... Mà sao anh cứ thích chọc vào cuộc đời tôi?

Kay quay mặt về phía Latimer cười. Anh ta cũng cười đáp lại, rồi lảng sang chuyện khác.

- Cô có hài lòng về chuyến nghỉ hè năm nay không, Kay?

- Có. Chúng tôi đã làm một chuyến ngao du trên biển tuyệt vời. Nhưng lúc này thì tôi bắt đầu thấy ngán ngỏi xem những cuộc thi đấu quần vợt của Nevile rồi.

- Cô còn phải chịu đựng một tháng nữa kia đấy...

- Tôi biết. Nhưng sau tháng Chín, chúng tôi sẽ về nghỉ nửa tháng ở Mũi biển Hải âu...

- Lúc đó, tôi cũng nghỉ ở khách sạn Easterhead gần đấy. Tôi đặt trước phòng rồi.

- Bọn tôi ở đấy sẽ có đủ một “bộ”: tôi, chồng tôi, cô vợ cũ của anh ấy. Nghe đâu còn cả một gã Mã Lai cũng đến đó nghỉ.

- Đúng là một “bộ” đầy đủ thật!

- Chưa kể còn cả một bà họ hàng xa, đến trú ở đó để chiêu chuộng một bà phu nhân già khom... mặc dù bà họ hàng xa này chẳng hy vọng kiếm chác được gì, bởi người thừa kế gia tài sẽ là Nevile và tôi!

- Có thể bà họ hàng xa ấy chưa biết điều đó?

- Nếu vậy thì sẽ có chuyện ly kỳ đấy!

Kay đứng lên huơ cây vọt, nhưng có vẻ đang nghĩ tẩn đầu đầu.

Lát sau, cô nói rất khẽ, và giọng rất lạ:

- Anh Latimer này!...

Latimer nghiêng đầu về phía cô:

- Gì thế, cô em?

Kay thở dài:

- Không có gì cả... Chỉ có điều đôi lúc tôi bỗng thấy hoảng sợ... Tôi thấy sợ và không hiểu mình sợ cái gì.

- Xưa nay cô có cái tính ấy đâu nhỉ, Kay?

Kay nhìn chàng trai, rồi lấy lại được bình tĩnh, cô cười:

- Nghĩa là anh sẽ nghỉ ở khách sạn tại thị trấn Easterhead?

- Đúng thế, chắc chắn là như thế.

Kay quay gót, đi vào đón chồng trước cửa phòng thay quần áo dành cho cầu thủ.

- Hình như anh bạn của chúng ta đến đây rồi. - Neville nói.

- Anh định nói Latimer ấy à?

- Chứ còn ai nữa?... Con chó chung thủy... Anh nói “chó” nhưng giá nói “thần lẩn” thì đúng hơn.

- Có vẻ anh không thích anh ấy!

Neville nhún vai.

- Cậu ta không cản trở gì anh hết! Cậu ta giúp em tiêu khiển chỉ càng tốt thôi...

- Anh không ghen đấy chứ?

Neville ngạc nhiên quay nhìn vợ:

- Ghen với Latimer ấy à?... Em nói lại!

- Anh biết không, - Kay nói - anh ta được coi là người đàn ông đầy sức quyến rũ đấy.

- Mà đúng cậu ta quyến rũ thật! Cậu ta có sức hút của một gã trai trẻ Nam Mỹ!

- Anh ghen rồi!

Neville trều mến nắm cánh tay vợ, nói:

- Không phải đâu, em yêu quý! Anh không có thói ghen tuông. Em có thể có một tá cậu trai mê em, em có thể tạo nên cả một bầy nam giới tôn sùng em, anh cũng không thấy khó chịu chút nào hết! Em thuộc về anh chứ không thuộc về họ, đối với anh đấy là điều chính yếu.

- Anh quá tự tin đấy! Kay đáp, giọng hơi khó chịu.

- Em nhận xét đúng... Nhưng định đoạt cuộc đời chúng ta là Số Phận! Số Phận đã cho chúng ta ra đời, và làm chúng mình gặp nhau!... Anh gặp em ở Cannes. Anh vào khách sạn Estoril và người anh gặp đầu tiên là em, Kay! Một cô Kay bằng xương bằng thịt, một cô Kay xinh đẹp tuyệt vời!... Ngay lúc đó, anh hiểu ngay rằng Số Phận đã can thiệp vào cuộc đời hai chúng ta, và anh sẽ không thoát ra khỏi Số Phận...

- Không phải Số Phận đâu, mà chính là “em”...

- Em nói thể nghĩa là sao, Kay?

- Hôm ở Cannes, em nghe tin anh đến Estoril, em bèn đến đó trước, chờ sẵn. Cho nên người đầu tiên anh nhìn thấy mới là em!

Nevile nhìn vợ một lúc lâu, không nói gì. Bất giác, Kay cười.

- Hôm nay anh mới biết điều đó. - Nevile chậm rãi nói.

- Lẽ ra em không kể chuyện ấy ra thì hơn! Như vậy anh sẽ tự đánh giá anh cao hơn!...

Nhưng phải nói em rất giỏi vạch kế hoạch và thực hiện kế hoạch! Các sự kiện chỉ diễn ra khi con người ta sắp xếp để chúng xảy ra. Đôi khi anh gọi em là cô gái ngốc nghếch của anh, thật ra em không ngốc nghếch như anh tưởng đâu!... Em biết cách vạch kế hoạch và chuẩn bị mọi sự kiện từ trước đó rất lâu...

- Tóm lại, em có một khối óc mạnh mẽ!

- Chế giễu thì dễ lắm!

- Anh đâu có chế giễu? - Nevile chưa chát nói - Chỉ đơn giản là anh đang khám phá bản chất của người anh đã lấy làm vợ!... Trước đây anh tưởng do “Số Phận” thì ra là do “Kay”!

Kay ngược mắt nhìn chồng.

- Anh tự ái đấy à, Nevile?

Anh ta đáp, giọng như xa lắc:

- Không đâu, Kay... Tại sao em bảo anh tự ái?

Ngày 10 tháng Tám

Nhà triệu phú Cornelly ngồi sau bàn giấy đồ sộ, chiếc bàn bao nhiêu năm nay đã là niềm tự hào và niềm vui của ông. Bàn được đóng theo mẫu và kích thước do ông đề ra, trị giá rất đắt, và mọi đồ đạc kê trong phòng đều phải nhằm tôn giá trị của nó. Đáng tiếc là người ngồi sau bàn lại nhỏ bé, không ăn nhập chút nào với nó.

Cô thư ký xinh đẹp, dáng quý phái, mái tóc vàng óng mới thật sự cân xứng với chiếc bàn đặc biệt kia. Cô lặng lẽ bước nhẹ chân trên sàn gỗ đánh xi, đặt trước mặt ông chủ một tấm thiệp. Nhà triệu phú Cornelly cúi ngay xuống đọc.

- MacWhirter? - Ông nói - MacWhirter?... Tôi không quen!... Và cũng chưa bao giờ thấy cái tên ấy!... Ông ta có hẹn trước à?

- Vâng, thưa ông chủ.

Nhà triệu phú bé nhỏ lại cau mày suy nghĩ.

- MacWhirter! Tôi nhớ ra rồi! MacWhirter!...

- Cô mời anh ta vào đây ngay!

Nhà triệu phú cười hô hố, rung cả người. Ông đang vui.

Ông ngửa người ra lưng ghế, chăm chú nhìn rất lâu người khách vừa vào.

- Vậy ra anh chính là MacWhirter?... Angus MacWhirter?

- Vâng, thưa Ngài, tôi là Angus MacWhirter.

Giọng khách có phần lạnh lùng. Anh ta đứng thẳng người, nét mặt rất nghiêm nghị.

- Chính anh là người đã làm cho ông Herbert Clay?

- Đúng thế, thưa Ngài.

Nhà triệu phú cười vang.

- Tôi được nghe rất nhiều về anh - Cornelly nói - Clay bị thu bằng lái xe, chỉ vì anh không chịu nói theo lời khai của ông ta, rằng ông ta không vượt quá tốc độ ba mươi cây số giờ! Clay đã kể cho tôi nghe chuyện đó hôm ở khách sạn Savoy. Ông ta giận tái cả mặt!... Cứ lần lần mãi: “Tất cả chỉ tại thằng cha ngu như lợn ấy!...” Anh có biết lúc ấy tôi nghĩ thế nào không?

- Không, thưa ngài.

Giọng khách lạnh lùng, nhưng nhà triệu phú Cornelly mỉm thích thú với kỷ niệm kia, không quan tâm.

- Tôi nghĩ bụng, - Ông ta nói tiếp - anh chàng này đúng là loại người ta đang cần! Một người không thứ gì có thể mua chuộc, một người không bao giờ nói dối, bất kể trường hợp nào! Loại người như thế vô cùng hiếm!... Mà tôi thì lại không cần anh nói dối! Hoạt động kinh doanh của tôi không cần thứ ấy!... Đúng thế! Tôi chỉ cần những người tuyệt đối thành thực... số người này rất hiếm!

Nhà triệu phú bé nhỏ lại cười hô hố, các nét nhăn hiện lên chẳng chịt trên khuôn mặt ông ta. MacWhirter bình thần chờ đợi.

Đột nhiên nhà triệu phú Cornelly ngừng cười, nói:

- Nếu anh muốn có chỗ làm, MacWhirter, tôi có thể dành cho anh một chỗ!

- Tôi đang cần.

- Đây là một vị trí quan trọng, tôi chỉ có thể giao phó cho người nào có được một phẩm chất, mà phẩm chất ấy anh có. Nghĩa là tôi cần một người tôi có thể hoàn toàn tin cậy.

Nhà triệu phú ngừng nói. MacWhirter vẫn im lặng.

- Thế nào? Liệu anh có phải người tôi có thể tin cậy tuyệt đối không?

- Tôi trả lời Ngài thế nào không quan trọng, mà cái chính là Ngài sẽ đánh giá qua công việc của tôi sau này.

Câu trả lời làm nhà triệu phú Cornelly thích thú. Ông reo lên:

- Tốt lắm! Anh đúng là người tôi đang cần. Anh ngồi xuống!... Anh đã đến Nam Mỹ rồi chứ?

Nhà triệu phú bèn giảng giải rất kỹ cho MacWhirter hiểu ông muốn giao việc gì cho anh ta. Nửa giờ sau, MacWhirter ra đến ngoài phố, đã nhận một chức vụ lý thú, lương rất cao và đầy triển vọng thăng tiến.

Vậy là Số Phận trước kia đã nhả mặt với anh thì bây giờ mỉm cười; MacWhirter cảm thấy có phần thích thú, nhưng chưa vội phần khởi ngay. Điều làm anh thích thú là nội dung công việc được giao: anh sẽ phai quan tâm đến những nỗi bức bối của người chủ cũ của anh. MacWhirter nhận thấy quả anh gặp may, nhưng không thấy muốn khai thác sự may mắn này. Vì phải sống nên anh sống, chứ anh không thích thú gì với cuộc sống. Bấy tháng trước đây, anh đã định quỳ sinh. Nhưng Số Phận đã không giúp và anh tự tử hụt. Tất nhiên anh không định thử quỳ sinh lần nữa. Chuyện ấy đã qua. Muốn chết, con người ta phải tích lũy đủ một khối lượng nào đó những nỗi bức dọc, chán chường. Không thể tự tử chỉ vì thấy cuộc sống chẳng có gì thú vị. MacWhirter chấp nhận sống, nhưng không hy vọng cuộc sống sẽ lý thú.

MacWhirter hài lòng về một điều nữa là anh có dịp được rời khỏi nước Anh. Cuối tháng Chín, anh sẽ lên tàu sang Nam Mỹ. Bên ấy không thiếu gì việc làm: trong những tuần lễ tiếp theo đó, anh phải tiến hành một loạt vụ mua bán, phải tìm hiểu mọi mặt phức tạp trong hoạt động kinh doanh của ông chủ Cornelly ở đó. Và trước khi rời nước Anh. MacWhirter được tám ngày nghỉ ngơi. Mình sẽ dùng để làm gì? Nền ở lại London hay đi nơi nào đó?

Một ý định thành hình dần dần trong đầu MacWhirter.

Đi Saltcreek chẳng?

Càng suy nghĩ, MacWhirter càng thấy muốn quay lại Saltcreek.

Anh cảm thấy đó sẽ là một chuyến ngao du lý thú.

Ngày 19 tháng Tám

Chánh thanh tra Battle cảm thấy chán ngán.

- Tóm lại, thế là không còn nghĩ hè gì nữa. - Ông ta kết luận.

Bà vợ ông rất buồn. Nhưng đã bao nhiêu năm làm vợ sĩ quan cảnh sát, bà đã quen với tình trạng này và nhìn nó bằng cặp mắt triết gia.

Bà nói:

- Nhưng tình thế đã như vậy thì có phàn nàn cũng ích gì đâu!... Nhưng em nghĩ biết đâu công việc này sẽ làm anh thú vị...

- Không thể có chuyện đó!... Đúng là vụ này làm các vị trong Bộ Ngoại giao lo lắng, nhưng chưa có nghĩa là một vụ lý thú!... Em thừa biết, họ là những quý ông bảnh trai, cao lớn, mảnh mai, và rất lịch sự, những con người không bao giờ có lấy một phút thoải mái và liên tục ngồi trên máy bay... Ngoài những thứ đó ra, họ chỉ là những con số không!... Anh tính ít nhất sẽ khám phá ra được hai vụ ấy và gỡ danh dự cho họ... Nhưng anh biết rõ loại điều tra này, và anh biết chắc không phải những vụ làm anh thêm được kể lại trong một cuốn hồi ký.

- Ta có thể lui chuyển đi nghỉ một chút. - Bà Battle rụt rè đưa ý kiến.

- Không được. Em sẽ đưa con đi nghỉ ở Đirlington như ta đã thống nhất. Anh đi đặt phòng từ tháng Ba, chẳng nên đổi lại nữa. Còn anh thì sau khi xong việc, anh sẽ kéo cậu Jim đến đó nghỉ tám ngày.

Jim là thanh tra cảnh sát, Jim Leach, cháu gọi ông Battle bằng cậu.

- Cũng may, - Chánh cảnh sát Battle nói tiếp - Saltington lại rất gần hai thị trấn biển Eaaterhead và làng Saltcreek. Anh sẽ tranh thủ tắm biển lúc nào có điều kiện.

Bà Battle tỏ vẻ không tin.

- Em biết tính hai cậu cháu nhà anh - Bà nói - Thế nào nó chẳng nhờ cậu nó giúp một tay trong một vụ nào đó nó đang điều tra...

- Mà vào thời điểm này thì vụ việc không thiếu thật! Bọn chúng thường xuyên phải tắt bật, điều tra mấy bà phu nhân chuyên ăn cắp tắt lựa trong các cửa hiệu lớn!... Nhưng thằng Leach nhà mình rất năng động, nó không cần cậu nó hoặc bất cứ ai giúp đỡ đâu...

Bà Battle thở dài.

- Em hy vọng mọi thứ sẽ đúng như anh nói!... Nhưng dù sao không có anh cũng kém vui rất nhiều!

- Biết làm sao được? - Chánh thanh tra Battie nói - Đây là những đòn Thượng đế giáng xuống đầu chúng ta để thử thách đấy!

4. Chương 4: Bạch Tuyết Và Hồng Nhung

Vừa trên toa tàu hỏa bước xuống, Royde nhìn thấy ngay cô Aldin ra đón anh.

Mặc dù chỉ còn nhớ lơ mờ người phụ nữ này, Royde vẫn nhận ra ngay. Aldin có cái dáng kiên quyết mà Royde đã biết từ lâu.

- Chào anh Royde - Cô Aldin reo lên mừng rỡ - Rất vui được gặp lại anh! Lâu quá rồi!

- Cảm ơn cô đã ra đây đón tôi!... Hy vọng cô không phải mất công lắm chứ?

- Hoàn toàn không!... Thậm chí có thể nói là “ngược lại” ấy chứ. Chúng tôi đang có những chuyện rất mong anh đến... Hành lý của anh đây à? Anh bảo họ mang đi theo chúng ta. Xe ô tô tôi đậu ngoài cửa ga!

Khi hành lý đã xếp gọn trong khoang ở đuôi xe, Aldin ngồi vào sau tay lái. Royde ngồi bên cạnh cô. Anh nhận thấy Aldin điều khiển tay lái thận trọng và khéo léo.

Làng chài Saltcreek cách thị trấn Saltington này khoảng mười cây số. Xe chạy qua những đường phố đông nghịt, vì hôm nay là ngày phiên chợ. Ra khỏi thị trấn, cô Aldin tiếp tục câu chuyện.

- Như tôi đã nói, anh đến đây rất đúng lúc. Không khí ở biệt thự Mũi biển Hải âu đang rất căng thẳng, cho nên có một vị khách, lại là người quen biết lâu năm của gia đình, sẽ làm dịu đi một phần không khí đó.

- Có chuyện gì thế?

Như mọi khi, Royde chỉ biểu lộ có mức độ sự tò mò. Giọng anh nói như thế vì lịch sự nhiều hơn vì quan tâm. Thái độ này làm Aldin rất hài lòng. Cô muốn kể cho người khác nghe, nhưng lại rất không muốn người nghe quan tâm quá nhiều.

Aldin nói:

- Tình hình hơi tế nhị, bởi ở đây hiện có mặt đầy đủ bộ ba: hai vợ chồng Neville và Audray, cô vợ cũ của cậu ta!

Royde ngạc nhiên.

- Thế thì quả là phiền. - Anh nói sau một lát suy nghĩ.

- Lỗi chính là ở Neville. - Tiểu thư Aldin nói tiếp - Chính cậu ta bố trí để cô vợ mới và cô vợ cũ gặp nhau, cậu ta muốn hai người làm quen với nhau, tiến tới thân nhau...

- Để làm gì?

Cô Aldin buông một tay ra khỏi vô lăng, làm một cử chỉ, ý nói cô chịu, không hiểu để làm gì.

- Theo tôi đoán, - Lát sau cô nói - thì Neville muốn tỏ ra cậu ta sống hiện đại. Mọi người đều hiểu nhau và đều là bạn bè của nhau! Về nguyên tắc thì như thế là đúng, nhưng trên thực tế... Trên thực tế đâu phải bao giờ cũng như vậy...

- Tôi cũng nghĩ thế. Cô vợ mới của Neville là loại người thế nào?

- Tên cô ta là Kay... Đẹp... phải nói là rất đẹp... Trẻ... Rất trẻ!

- Neville yêu cô ta chứ?

- Yêu. Họ lấy nhau mới được một năm...

Royde hơi cười, quay sang nhìn cô Aldin.

Cô ta vội nói luôn:

- Nhưng điều tôi muốn nói không phải là về những thứ đó!

- Tại sao? - Royde ngạc nhiên - Tôi tưởng đây là những chi tiết quan trọng?

Cô Aldin mỉm cười.

- Điều tôi muốn nói là giữa Neville và cô vợ mới này có rất ít thứ giống nhau...

- Hình như Neville gặp cô ta ở khách sạn Riviera bên Pháp, phải không nhỉ? - Royde hỏi - Tôi hỏi thế vì trong thư mẹ tôi chỉ kể rất sơ sài...

- Đúng thế. Neville gặp cô Kay này ở thành phố nghỉ mát Cannes trên bờ biển miền Nam nước Pháp. Cậu ta có bị ấn tượng rất mạnh thật, nhưng không phải Kay là người phụ nữ đầu tiên gây ấn tượng mạnh cho Neville. Tôi cho rằng Neville sẽ không lấy cô ta nếu như trong việc này cậu ấy được tự do quyết định. Bởi cậu ta rất yêu Audray...

Royde gật đầu tán thành.

- Tôi không tin Neville muốn bỏ Audray - Cô Aldin nói tiếp - Thậm chí tôi còn cho rằng cậu ta hoàn toàn không muốn bỏ Audray. Nhưng cô Kay này rất biết cách đạt được mục tiêu. Cô ta bảo Neville rằng cô ta chỉ thật sự hạnh phúc nếu cậu ta ly hôn chính thức với vợ cậu ta... Câu nói đó làm Neville khoái trá...

- Chắc cô Kay ấy yêu Neville lắm?

- Có lẽ thế.

Aldin nói câu này không quả quyết lắm. Và nói xong, cô đổ mắt quay sang nhìn Royde.

- Tôi không dám khẳng định điều đó. - Aldin thanh minh - Kay còn có một thằng cha trẻ tuổi lúc nào cũng bám vấy cô ta, một thằng trai trẻ khôn khéo cái miệng. Nghe đâu là bạn trai từ lâu của Kay. Mỗi khi nhìn thấy hai đứa bên cạnh nhau, tôi cứ thầm nghĩ, phải chăng chỉ vì tiền Kay mới lấy Neville? Theo tôi biết thì cô ta không có một xu dính túi...

Aldin vội ngừng nói, hơi ngượng.

Đợi một lát, không thấy Royde tỏ thái độ gì, chỉ ậm ừ không rõ rệt, cô mới nói tiếp:

- Có lẽ tôi không nên nghĩ xấu về người khác như thế... Hay do thấy Kay quá đẹp, quá hấp dẫn mà tôi ghen ghét chăng? Một thói ghen ghét thường thấy ở những cô gái luống tuổi mà không chồng!

Royde quay sang nhìn người phụ nữ. Cô Aldine không đoán được ý nghĩ của anh ta: vẻ mặt Royde quá kín đáo.

Lát sau Royde nói:

- Lúc này cô nói không khí trong nhà căng thẳng... Cụ thể là thế nào?

- Chỉ thấy căng thẳng, còn cụ thể là thế nào thì tôi chịu... Tất nhiên chúng tôi có thăm dò Audray, thì cô ấy bảo trong việc gặp vợ mới của Neville, cô ấy không thấy có gì là bất tiện... Audray là đứa con gái chín chắn và đúng mức. Trong việc đối xử với chồng cũ và vợ mới của cậu ta, phải công nhận thái độ của Audray không thể chê trách vào đâu được. Nhưng anh đã biết đấy, Audray kín đáo, ai mà biết được ý nghĩ thật của cô ấy?... Nhưng quả tôi không thấy Audray lộ ra chút nào khó chịu khi có mặt Neville và cô vợ mới của cậu ta...

Royde chậm rãi nói:

- Cô ấy không khó chịu là bình thường. Họ ly hôn ba năm rồi còn gì!

- Đúng thế... Nhưng Audray không thuộc loại người dễ quên thứ gì, cô ấy lại rất yêu Neville.

Không ghìm được nỗi khó chịu, Royde bật ra:

- Nhưng Audray mới ba mươi hai! Còn trẻ chán... Cô ấy còn cả một cuộc đời trước mặt...

- Đúng là như thế... Nhưng việc bị chồng bỏ khiến cô ấy rất đau đớn... Anh biết không, sau đó Audray bị rối loạn tâm thần mất một thời gian đấy.

- Tôi biết, trong thư mẹ tôi có nói đến chuyện ấy...

Aldin thò một cánh tay ra ngoài vẫy, ý nói sắp rẽ ô tô vào con đường nhỏ gập ghềnh để đến làng biển Saltcreek.

Lát sau cô hỏi:

- Anh Royde này, chắc anh biết rõ Audray?

- Nhưng đã chục năm nay tôi không gặp lại cô ấy lần nào...

- Nhưng thuở nhỏ anh thân với cô ấy. Anh Adrian và anh coi Audray như em gái...

Royde gật đầu.

Aldin nói tiếp:

- Audray có vẻ trí óc không thẳng bằng, đúng vậy không? Tôi dùng chữ ấy hơi quá, nhưng tôi không tìm được chữ nào chính xác hơn. Tôi cảm thấy cô ấy dường như đứng đưng với mọi thứ, khiến đôi khi tôi tự hỏi, đằng sau vẻ mặt thần nhiên ấy liệu có chứa đựng cái gì không? Liệu trí óc Audray có hoàn toàn bình thường không? Trong nhà hiện nay không khí căng thẳng thế nào ấy, mọi người đều luôn cau có... Nhưng riêng Audray thì tôi thấy trong cô ấy có một cái gì đó làm tôi rất sợ!

- Cô cho là cái gì?

Câu hỏi của Royde vừa ngạc nhiên vừa không tin.

Cô Aldin khẽ cười, nói:

- Nghe tôi nói, hẳn anh thấy vợ vẫn, nhưng tôi cảm thấy đúng là như thế... Cho nên tôi nghĩ anh đến đây rất đúng lúc... Có anh, không khí trong nhà sẽ được giải tỏa phần nào.

Họ đã nhìn thấy tòa biệt thự, xây trên một nền đá phẳng, hai bên là vách núi dốc thẳng xuống dòng sông. Phía sau là vườn cây và sân quần vợt. Nhà để xe nằm cách hơi xa tòa nhà.

Aldin nói:

- Tôi cất xe rồi sẽ gặp anh sau. Bây giờ bác đầu bếp già sẽ lo mọi thứ cho anh.

Bác Hurstall nồng nhiệt chào Royde.

- Chào cậu Royde! Lâu quá rồi không được gặp cậu!... Cụ chủ chắc hẳn phải mừng lắm đấy! Lúc này mọi người đều ở ngoài vườn. Cậu muốn lên phòng ngay hay ra gặp họ?

Royde khước từ lời mời, bước vào phòng khách sang trọng. Anh đến gần cửa sổ quan sát bên ngoài, muốn không ai nhìn thấy mình. Hai phụ nữ trẻ đang ngồi trên sân. Chỉ có hai người với nhau. Người thứ nhất ngồi trên lan can, mắt nhìn ra phía chân trời. Đó là Audray. Người thứ hai, nằm trên ghế vải, chăm chú nhìn cô ta. Royde đoán là Kay. Anh được quan sát cô lúc cô ở tư thế hoàn toàn tự nhiên, vì cô ta đâu biết có người nhìn mình. Tuy không giỏi khoa đoán tâm lý qua nét mặt, nhưng Royde nhận thấy ngay rằng Kay căm ghét Audray. Nỗi căm ghét đó hiện rõ trên nét mặt cô ta...

Còn Audray thì đôi mắt nhìn đâu xa lắc. Như thể cô ta không quan tâm đến sự có mặt của Kay gần đấy, hoặc có thể cô coi là hoàn toàn không cần quan tâm.

Đã bảy năm rồi, Royde không gặp Audray. Cô có gì thay đổi không?

Royde tự đề ra câu hỏi và trả lời rằng có. Audray khác trước khá nhiều. Không phải chỉ gầy hơn xưa, xanh xao và “thanh nhẹ” hơn xưa, cô còn có thêm một tính chất gì mới mẻ, mà anh chưa biết gọi là tính chất gì. Kín đáo và thận trọng chẳng, dường như cô chỉ lo người khác thấy được “bí mật” của cô. Nhưng là bí mật gì?... Royde biết quá ít về cuộc sống của Audray trong những năm gần đây nên chưa dám phỏng đoán. Trước khi đến đây anh tưởng sẽ thấy Audray đã có thêm vài nếp nhăn, và nỗi đau khổ làm cô già đi đôi chút. Nhưng thực tế ngược lại. Audray bây giờ giống như đứa trẻ nhỏ, nắm chặt thứ đồ chơi trong tay, chỉ lo bị ai lấy mất. Đứa trẻ chốc chốc lại nhìn thứ đồ chơi, không biết rằng chính làm như thế càng khiến người khác chú ý hơn đến thứ nó muốn giấu.

Royde đưa mắt sang quan sát cô vợ mới của Nevile. Quả là một phụ nữ tuyệt đẹp: cô Aldin nhận xét đúng. Nhưng xem chừng đó là một sắc đẹp nguy hiểm. Anh thầm nghĩ: “Nếu là mình, không đời nào mình giao phó Audray cho cô Kay này, nếu mình biết cô ta có một con dao trong tay”... Nhưng tại sao cô ta lại căm ghét người vợ trước của chồng cô ta nhỉ? Hai người đã chia tay nhau vĩnh viễn rồi kia mà?

Tiếng giấy gõ trên mặt sân và Nevile xuất hiện. Anh ta cầm tờ tuần báo.

- Báo Illustrated Review số mới đây, Nevile nói to...

Ngay lập tức, hai điều cùng diễn ra một lúc: cả Audray lẫn Kay đều chìa tay. Nevile đứng đúng giữa hai người phụ nữ, lúng túng.

Kay bực tức nói:

- Sao thế? Đưa em chứ!...

Đột nhiên cô nhìn thấy vẻ chờ đợi Audray, Kay vội rút tay lại, nói:

- Xin lỗi, tôi tưởng anh Nevile đem báo ra cho tôi...

Royde nhìn thấy gáy Nevile đỏ ửng. Rồi anh ta bước đến đưa tờ báo cho Audray.

Audray lúng túng, chưa cầm tờ báo.

- Nhưng, - Cô nói - nếu...

Đúng lúc đó, Kay đẩy phất chiếc ghế vải, đứng lên, lao chạy vào phòng khách.

Kay suýt va vào Royde, may mà anh tránh kịp. Kay lùi lại chăm chú nhìn anh. Lúc này Royde mới hiểu tại sao cô ta không nhìn thấy mình: mắt Kay ươn đẫm.

- Ông là ai? - Kay hỏi.

Nhưng liền sau đó cô ta tự trả lời ngay.

- A, phải rồi. Anh là người từ Mã Lai đến!

- Đúng thế! Tôi là người ở Mã Lai!

- Anh may mắn đấy. Chính tôi đang muốn sang đó! Hoặc đâu cũng được, miễn là đi khỏi nơi này! Tôi căm ghét cái nhà này! Tôi căm ghét cả mọi thứ ở đây!

Tính Royde không thích chuyện cãi vã. Anh lùi lại một bước, miệng ậm ừ, tỏ vẻ muốn tránh chuyện lời thôi.

Kay nói tiếp:

- Họ hãy coi chừng! Tôi dám giết một người nào đấy! Hoặc Neville hoặc cái kẻ có dáng như một bóng ma kia!

Nói xong, cô ta chạy ra hành lang, đẩy mạnh cánh cửa phòng khách cho đóng sập lại.

Royde đứng sững giữa phòng khách, chưa biết nên có thái độ thế nào, nhưng đồng thời lại thấy nhẹ người khi cô ta ra khỏi đây. Anh đưa mắt nhìn cánh cửa vừa bị đóng sập lại một cách giận dữ. Anh có cảm giác cô vợ mới của Neville giống một con vật hoang dã, nhưng là con gì? Anh nghĩ là một con hổ.

Đúng lúc ấy, Neville cũng vào, vẻ mặt bối rối.

- Ôi, Royde! Anh đến đây rồi đấy à? Vậy mà tôi không biết!

Neville nói bằng giọng không lấy gì làm hồ hởi.

Anh ta hỏi:

- Anh thấy vợ tôi đâu không?

- Cô ấy vừa ra khỏi đây. - Royde đáp.

Không nói thêm lời, vẻ mặt vẫn băn khoăn, Neville ra khỏi phòng khách.

Royde ra sân. Anh bước chân rất nhẹ nên mãi lúc anh ta đến sát Audray, cô mới quay đầu lại.

Cô tròn xoe mắt ngạc nhiên, rồi mừng rỡ, nhảy từ trên lan can xuống, chìa cả hai tay chạy lại phía anh.

- Royde! Anh Royde yêu quý của em! Vậy là anh đã đến, tuyệt quá!

Trong lúc Royde nắm hai bàn tay nhỏ nhắn của Audray, cô Aldin vào phòng khách, nhưng rồi lại quay gót, nhẹ chân bước ra ngoài, theo hướng lúc nãy đã vào.

5. Chương 5: Li

Hai vợ chồng Neville ở hai phòng thông nhau, có một buồng tắm. Hai phòng này trên tầng hai, tạo thành như một căn hộ nhỏ riêng biệt, nhằm dành cho cặp vợ chồng nào cùng đến đây một lúc. Nhà chỉ có một giường đôi thì dành cho phu nhân Tressilian.

Neville đi qua phòng mình, sang phòng vợ. Kay đang nằm trên giường khóc như mưa gió. Thấy chồng vào, cô ngược khuôn mặt ươn đẫm lên nhìn chồng.

- Lại còn anh nữa! - cô gào lên giận dữ.

Neville rất điềm tĩnh, nhưng thấy rõ anh phải cố gắng lắm mới tự kiềm chế được.

- Sao em làm âm ỉ lên thế? - Neville nói - Để làm gì kia chứ? Em điên rồi chẳng?
- Tại sao anh đưa tờ báo ấy cho Audray, trong khi lẽ ra anh phải đưa tôi?
- Kay, em trẻ con quá!... Chuyện vặt như thế mà em làm âm ỉ lên!
- Nhưng tại sao anh đưa nó mà không đưa tôi?
- Thì có gì quan trọng?
- Sao lại không quan trọng?
- Anh không hiểu hôm nay em làm sao, Kay, nhưng em phải hiểu đây không phải là nhà mình. Mình chỉ là khách. Phải cư xử cho đúng hoàn cảnh!
- Nhưng sao anh đưa cho nó?
- Vì cô ấy muốn đọc!
- Tôi cũng muốn đọc và tôi là vợ anh!
- Chính vì em là vợ anh mà anh đưa cô ấy. Chưa kể trong hai người, cô ấy lớn tuổi hơn, và về mặt pháp lý, đối với anh cô ấy là “người ngoài”.
- Nó muốn thắng tôi... Và nó đã thắng! Bởi anh đứng về phía nó chống lại tôi...
- Em nói như một đứa trẻ ngu ngốc và tị nạnh. Anh van em, hãy biết kiềm chế và xử sự cho đúng đắn khi có người ngoài.
- Giống như cô ta, anh định nói thế chứ gì?

Neville lạnh lùng đáp:

- Nhưng em phải thừa nhận Audray cư xử đúng là một phụ nữ đức hạnh. Cô ấy không làm âm ỉ lên bao giờ.
- Tôi thấy rõ nó đang kéo anh về phía nó để chống lại tôi! Nó căm ghét tôi và muốn trả thù tôi!
- Kay, anh xin em bỏ cái kiểu suy nghĩ ấy đi! Chuyện chẳng có gì mà em làm âm lên. Anh ngán cái thứ đó của em đến tận cổ rồi!
- Vậy thì ta rời khỏi đây! Mai ta đi luôn!... Em thấy khiếp sợ cái biệt thự này rồi!
- Chúng ta mới ở đây có bốn ngày!
- Bốn ngày là đã đủ lắm rồi!... Ta đi khỏi đây thôi, em van anh đấy, Neville!
- Không được, Kay!... Chúng ta đã dự định nghỉ ở đây nửa tháng. Chúng ta phải ở đây cho đủ nửa tháng! Em đòi mấy, anh cũng không chiều em được.
- Rồi các người sẽ phải hối hận cho mà xem, anh và con Audray của anh ấy!... Anh tưởng rằng nó là đứa có đủ mọi phẩm hạnh...
- Anh không tưởng như thế. Anh chỉ cho rằng cô ấy đáng quý. Anh đã đối xử với cô ấy không được đúng lắm, vậy mà cô ấy vẫn rộng lượng tha thứ cho anh.
- Về điều ấy thì anh làm to!

Kay nhảy từ trên giường xuống. Có vẻ cô đã hết cơn giận dữ.

Cô nói tiếp, giọng trịnh trọng:

- Nó không hề tha thứ cho anh. Đã bao nhiêu lần, em bắt gặp nó nhìn anh cho nên em dám khẳng định là nó không hề tha thứ cho anh. Em không đoán được nó nghĩ gì trong óc, nhưng em rất lo. Audray là loại người che giấu rất giỏi, không ai biết được họ nghĩ gì trong đầu...
- Anh lại tiếc là số người như thế không có nhiều hơn!
- Anh nói câu đó là ám chỉ em chứ gì?

- Em rất ít khi chịu giấu đi tình cảm của em! Hễ không bằng lòng điều gì là em làm ầm ĩ lên, kể cả những điều nhỏ nhặt nhất! Nhiều lúc em tự làm em trở thành lỗ bịch... và xấu mặt cả anh nữa!

Kay lạnh lùng nói:

- Đây là tất cả những gì anh muốn nói với em phải không?

Nevile cũng dùng thái độ lạnh lùng đáp lại:

- Anh rất tiếc, Kay ạ, là em không nhìn thấy như thế. Nhưng một điều đã rõ ràng: em bỗng bột không kém gì một đứa trẻ con!

Kay cãi, và cô lại bùng lên:

- Còn anh, bao giờ anh cũng tự ghìm mình lại!... Em nói thật cho anh biết: anh nhu nhược như một cái giẻ rách ấy! Tại sao anh không nổi khùng lên bao giờ?... Tại sao anh không làm toáng lên, không nổi nóng?... Ngay cả đối với em!... Tại sao anh không ngăn em lại và đẩy em đi chỗ khác, mỗi khi thấy em làm gì quá đáng? Tại sao?...

Nevile buông một tiếng thở rất dài, nhún vai, ngửa mặt lên trần, chỉ nói đơn giản:

- Lạy Chúa tôi!

Rồi anh quay gót, ra khỏi phòng.

6. Chương 6: Iii

Bác thấy cháu vẫn y hệt như năm cháu mới mười bảy tuổi, - Phu nhân Tressilian nói với Royde - vẫn cặp mắt cú vọ ấy... và cháu vẫn lăm lè như ngày ấy. Tại sao vậy?

Royde làm một cử chỉ mơ hồ.

- Cháu không hiểu nữa. Có lẽ tính lăm lè đã thành bản chất của cháu rồi! Chỉ có vậy thôi!

- Cháu khác hẳn thằng em cháu, cậu Chúa phù hộ cho hương hồn nó. Thằng em cháu thì sao lém thế.

- Có lẽ em cháu nói thay cả cho cháu nữa.

- Tội nghiệp Audray! Nó đang bước vào thời kỳ đầy hứa hẹn...

Phu nhân Tressilian tiếp Royde, và theo lệ, bà chỉ tiếp một mình anh. Bà cụ vốn có tính mỗi lần chỉ tiếp một người. Như thế bà cụ đỡ mệt và câu chuyện thoải mái hơn.

Bà cụ lắng sang câu chuyện khác, nói tiếp:

- Cháu đến đây được một ngày rồi phải không? Cháu nhận xét thế nào về không khí hiện nay trong cái nhà này?

- Phu nhân định nói về...

- Cháu đừng làm như cháu chưa hiểu ta nói gì. Hay cháu không nhận thấy trong nhà này đang có một “bộ ba”?

Royde dè dặt đáp:

- Cháu có nhận thấy vài xích mích nhỏ...

Bà cụ cười, cặp mắt lấu lỉnh:

- Bác thú thật với cháu, Royde, là bác lại thấy thích thú. Cuộc chạm trán tay ba này không phải do bác muốn. Thậm chí bác đã cố ngăn chặn để không cho nó xảy ra. Nhưng thằng Nevile kiên quyết. Nó khẳng

khăng đòi hai con vợ mới và cũ của nó gặp nhau ở đây. Thì đấy: hai đứa gặp nhau rồi đấy!... Và thằng Neville đã gạt được cái mà nó gieo...

Royde có vẻ bối rối:

- Lạ thật đấy, anh nói.
- Cháu nói lạ nghĩa là sao?
- Cháu có cảm giác không phải Neville là người muốn có cuộc gặp gỡ tay ba này...
- Bác rất mừng thấy cháu nghĩ đúng như bác. Bác biết tính thằng Neville. Nó giống như phần lớn đàn ông, ngại mọi thứ gì phức tạp khiến nó phải nghĩ ngợi, rồi ren đầu óc. Cho nên ngay từ đầu, bác đã cảm thấy ý tưởng tạo cho hai đứa con gái kia gặp nhau không phải do thằng Neville nghĩ ra và muốn thế. Nhưng nếu không phải nó khởi xướng ra thì theo cháu là ai?

Sau một lát im lặng, bà cụ nói tiếp:

- Con Audray chẳng?

Royde lập tức bác bỏ.

- Chắc chắn không phải cô ấy!

Phu nhân Tressilian nói tiếp:

- Nhưng bác lại thấy rất ít khả năng là do con Kay khởi xướng... Trừ phi nó có biệt tài đóng kịch... Bác phải nói với cháu rằng gần đây bác thấy đâm lại thương hại nó...
- Nhưng bác cũng không ưa cô ấy bao nhiêu...
- Bác không ưa nó, đúng thế. Nó nông nổi, không biết tôn trọng phép tắc, nhưng bác lại thấy thương hại nó... Bác có cảm giác nó giống như con thiêu thân rồ dại, đang lao vào lửa... Nó nhìn thấy nỗi nguy hiểm nhưng không biết cách đối phó! Thế là nổi khùng, ngày càng lúng túng hơn, đâm cư xử như một đứa trẻ con hư hỏng... Tất cả những thái độ ấy làm thằng chồng nó rất phiền lòng!
- Cháu thì lại thấy - Royde điềm tĩnh nói - người đáng tội nghiệp hơn trong tình huống này là Audray!

Cặp mắt bà cụ bỗng cau lại:

- Cháu vẫn còn yêu nó, phải không, Royde?

Câu hỏi không làm Royde ngạc nhiên. Anh chỉ đáp đơn giản:

- Hình như thế...

Phu nhân Tressilian cười:

- Ngay từ hồi hai đứa còn bé, cháu đã yêu nó...

Royde gật đầu.

Bà cụ nói tiếp:

- Nhưng rồi thằng Neville đến và nâng mắt của cháu...
- Cũng không hẳn như thế - Royde ngượng nghịu nói - Thật ra cháu biết từ trước là cháu không có hy vọng nào trong chuyện này!
- Chủ nghĩa thất bại chứ gì?
- Từ nhỏ cháu đã biết cháu chỉ là đứa vụng về.
- Rồi sau đó?
- Thời đó, Audray chỉ coi cháu là người anh tốt bụng. Và bây giờ cũng vẫn như thế!
- Như nó vẫn gọi cháu, là “Người anh tận tụy”!

Royde mỉm cười. Biệt danh thuở nhỏ Audray đặt cho anh bây giờ nhắc lại, gợi cho anh bao kỷ niệm êm đềm thời thơ ấu.

Royde nói:

- Buồn cười, đã bao nhiêu năm rồi, hôm nay cháu mới lại được nghe lại cái biệt danh ấy!
- Danh hiệu “Người anh tận tụy” ấy hiện giờ lại có giá trị đấy.

Bà cụ nhìn vào mắt Royde, nói thêm:

- Lòng tận tụy, thủy chung, là thứ chỉ những ai đã trải qua thử thách, như con Audray lúc này, mới biết quý. Và đôi khi phẩm chất ấy cũng được đền đáp...

Royde cúi mặt, mân mê chiếc tẩu, nghiêm giọng nói:

- Chính vì nghĩ như thế mà cháu quyết định trở về nước Anh.

7. Chương 7: Iv

Khi bác già đầu bếp quay vào bếp, bà Spiver hỏi, hình như bác ta đang không được vui.

- Bà nhận xét đúng - Viên đầu bếp già nói - Nếu tôi vui mới là lạ!... Mấy hôm nay trong cái nhà này không khí nặng nề quá... Hình như mỗi người đều giữ kín trong lòng điều gì đó, và điều họ nói ra không phải điều họ nghĩ... Tôi nói thế bà có hiểu không? Nhưng đó là sự thật...

- Tôi chưa hiểu ông nói thế nghĩa là sao?

- Mới vừa rồi đây, nghe thấy tiếng cửa phòng khách đóng sầm lại, cô Audray đang đứng ngoài sân, giật nảy người lên! Hẳn là lại xảy ra chuyện gì... Và bà thấy không, trong cái nhà này bây giờ có những lúc bỗng nhiên mọi người im lặng... một sự im lặng đáng sợ... Rồi đang im lặng, người ta bỗng nói huyền thuyên, hoặc nổi khùng lên với nhau...

- Theo ông thì do đâu có tình trạng ấy? - Bà quản gia hỏi.

- Theo tôi, - Bác Hurstall đáp - do cả hai cô vợ cậu Nevile cùng có mặt một lúc ở đây...

Trong lúc đó bên phòng ăn, chính cái im lặng ấy đang ngự trị.

Cô Aldin thấy cần phá vỡ nó. Quay sang Kay, cô nói:

- Tôi đã mời ông bạn của cô, ông Latimer, ngày mai đến đây ăn bữa tối với chúng ta...
- Hay lắm. - Kay đáp.

Nhưng Nevile thì ngạc nhiên:

- Latimer hiện đang ở đây à?

- Đúng thế - Kay đáp - Anh ấy nghỉ ở khách sạn bên thị trấn Easterhead.

- Thế thì một hôm nào đó, hai vợ chồng mình có thể ra đây chơi và ăn tối. Phà hoạt động đến mấy giờ nhỉ?

- Một rưỡi đêm. - Cô Aldin đáp.

- Tuyệt vời!... Nghĩa là ta có thể khiêu vũ thoải mái...

Kay nhún vai:

- Khách nghỉ ở đây toàn các cụ già khom cả!
- Nếu vậy chắc cậu bạn của em buồn lắm...

Cô Aldin lái câu chuyện sang hướng khác:

- Theo tôi thì tất cả chúng ta nên kéo nhau sang đây tắm biển. Bãi tắm bên thị trấn Easterhead không thể chệ vào đâu được. Cát mịn, trắng bong...

Royde ghé vào tai Audray hỏi:

- Mai anh định thuê thuyền buồm ra khơi dạo chơi một chuyến, em đi với anh không?

- Có chứ.

Nevile nghe thấy, bèn nói:

- Hay đấy!... Mai tất cả chúng ta có thể thuê thuyền buồm lướt sóng một chuyến...

- Thế anh định bỏ cuộc chơi “gôn” à? - Kay hỏi chồng.

- Nhưng anh đang thèm được đi đâu đó, ngồi nhà mãi bắt đầu cuồng chân rồi.

Cô Aldin hỏi Kay:

- Cô cũng chơi “gôn” à?

- Vâng. Chút ít.

Nevile nói thêm:

- Kay chơi rất khá ấy chứ...

- Còn chị, Audray, chị có chơi không?

- Không, Kay ạ. Mình không biết chơi các môn ấy, nếu có thì chỉ quần vợt thôi, nhưng mình đánh cũng rất tồi...

- Audray vẫn đàn piano đấy chứ? - Royde hỏi.

- Em bỏ rồi.

- Đáng tiếc, - Nevile nói - trước kia Audray đàn rất hay...

Kay nhìn chồng, ngạc nhiên:

- Em tưởng anh không thích âm nhạc?

- Có nghĩa là anh không hiểu gì về âm nhạc hết - Nevile nói - Anh cứ lấy làm lạ, làm sao bàn tay Audray nhỏ nhắn như thế mà xoa ra nhẵn được hai phím cách nhau một quãng tám?

- Ngón tay út của em rất dài. - Audray ngượng ngịu nói.

- Có thật như thế không? - Cô Aldin hỏi - Nếu như thế thì tôi không phải người ích kỷ! Cô xem ngón tay út của tôi đây này...

Royde trầm ngâm nhìn cô ta:

- Tôi thấy cô Aldin bao giờ cũng nghĩ đến người khác, nhiều hơn nghĩ đến bản thân cô...

Aldin đỏ mặt, nói:

- Ta thử xem trong chúng ta ai là người ít ích kỷ nhất! Tất cả xòe bàn tay ra!... Ngón tay út của tôi ngắn hơn của cô rồi, Kay, nhưng tôi e chưa ngắn bằng ngón tay út của anh Royde...

- Tôi là người ít ích kỷ nhất - Nevile tuyên bố - Mọi người xem đây này!

Anh ta đặt bàn tay xòe ra lên khăn trải bàn.

- Đúng thế. - Kay nói - Nhưng anh chỉ cho xem bàn tay trái! Còn bàn tay phải, ngón út của anh dài hơn nhiều. Bàn tay trái nói lên tính con người lúc sinh ra, còn bàn tay phải nói lên tính con người phát triển sau này. Nếu đúng như thế thì lúc nhỏ anh không ích kỷ, nhưng lớn lên, anh đã nhiễm cái tính ấy...

- Cô Kay biết xem bàn tay đấy à? - Cô Aldin hỏi.

Xòe bàn tay cho Kay xem, Aldin nói thêm:

- Một bà thầy tướng đoán số tôi, bảo tôi sẽ có hai chồng và ba con. Vậy thì bây giờ tôi phải vội vã lên mới được.

- Mấy chỗ bắt chéo này không phải số con mà là số cuộc ngao du. Số chị là có ba chuyến đi xa...

- Thế thì chưa chắc đã đúng.

- Cô đi xa bao giờ chưa, cô Aldin? - Royde hỏi.

- Chưa bao giờ.

Giọng nói của Royde có phần lấy làm tiếc:

- Nhưng cô có thích đi không?

- Rất thích.

Royde nhìn Aldin rất lâu. Anh nghĩ đến cuộc sống của người phụ nữ không chồng này, quanh năm suốt tháng hầu hạ một bà cụ ốm yếu, cho nên luôn phải điềm tĩnh, dịu dàng và kiên nhẫn.

- Cô đến đây ở với phu nhân Tressilian lâu chưa?

- Gần tròn mười lăm năm rồi. Tôi đến đây ngay sau khi cha tôi mất, khi đó tôi đã quen phục dịch người ốm. Cha tôi bị liệt mấy năm trời...

Hình như đoán được điều Royde suy nghĩ, cô Aldin nói tiếp:

- Cô đừng xem thêm cho tôi nữa, Kay. Tôi ba mươi sáu tuổi rồi.

- Thật à? Đúng là rất khó đoán tuổi chị...

Thấy Royde nhìn dải tóc bạc trắng trên đầu mình, Aldin nói thêm:

- Chỗ tóc này bị bạc trắng từ khi tôi còn bé đấy.

- Tôi lại rất thích những sợi tóc ấy. - Royde đơn giản nói.

Thấy anh ta vẫn tiếp tục nhìn mình, Aldin cười:

- Anh định phán quyết tôi điều gì chẳng?

Royde đỏ mặt:

- Xin lỗi. Tôi hiểu nhìn lâu một người là bất lịch sự, nhưng tôi rất muốn biết thật ra cô là một phụ nữ thế nào...

Aldin đứng dậy, nói to:

- Xin mời tất cả!

Câu nói như một hiệu lệnh, mọi người đứng lên, bước ra ngoài.

Aldin khoác tay Audray, nói:

- Bữa ăn tối mai còn có cả cụ Treves nữa.

- Đấy là ai, chị?

- Một ông già rất tuyệt, đến thăm gia đình chúng ta, mang theo thư giới thiệu của luật sư Rufus. Cụ đang nghỉ ngoài khách sạn Balmoral. Tim cụ kém, trông người rất yếu, nhưng trí óc vẫn rất tốt, và cụ biết rất nhiều tính cách con người. Trước kia cụ là luật gia hay luật sư gì đấy, tôi không rõ lắm...

- Thú vị thật - Kay nói - Đến đây toàn gặp người già khom cả!

Lúc này cô ta đứng chỗ góc phòng, ngọn đèn chụp tỏa ánh sáng lên khuôn mặt cô. Royde tình cờ nhìn Kay và anh bỗng thấy cô quá đẹp. Một sắc đẹp lồ lộ, lấn át mọi phụ nữ khác. Bất giác anh nhìn sang Audray, và thấy Audray khác hẳn: xanh lướt, yếu đuối, giống như một cái bóng.

Anh mỉm cười, lẩm bẩm như tự nói với mình:

- Bạch Tuyết và Hồng Nhung...

Cô Aldin đứng bên cạnh, hỏi:

- Anh bảo gì?

- Bạch Tuyết và Hồng Nhung, hai nhân vật trong truyện cổ tích...

- Anh nhận xét có lý đấy...

8. Chương 8: V

Cụ Treves nhắm nháp ly Porto về sành sỏi. Phải công nhận thứ rượu này ngon tuyệt. Bữa ăn cũng làm cụ rất hài lòng, và mọi thứ không thể chê trách vào đâu được. Phu nhân Tressilian quả có những đầu bếp hết ý.

Chỉ có điều, khi rượu Porto được bung ra, cụ thông thấy người phụ nữ nào đứng lên rời khỏi bàn pin. Cụ vốn quen với tác phong kiểu cổ, nhưng lại thấy phải chấp nhận tác phong của lớp trẻ hiện đại.

Thả hồn bay bổng, ông già Treves ngắm nghía cô vợ của Neville Strange. Cô ta có một sắc đẹp rực rỡ. Đúng là “Nữ hoàng” của bữa tiệc tối nay. Trên nét mặt cô, hiện lên vẻ chiến thắng. Cô có vẻ một con người tự tin, tràn đầy sinh lực. Một nhan sắc sượt ăm tâm hồn già cỗi của cụ. Neville mê đắm cô ta chẳng có gì là lạ. Chính vì cô ta mà Neville bỏ vợ để lấy cô ta!

Audray ngồi bên cạnh cụ Treves. Cụ công nhận cô duyên dáng, đúng là một phụ nữ quý phái, nhưng đồng thời cũng là loại phụ nữ rất dễ bị chồng bỏ. Cụ già quan sát Audray, thấy cô cúi mặt, nhìn đắm đắm vào chiếc đĩa. Cô bé này đang nghĩ gì vậy? Khuôn mặt cô trắng xanh, trong suốt, tai nhỏ mảnh dẻ. Cô vợ cũ của Neville có một sắc đẹp cao quý làm sao!

Đột nhiên cụ Treves bừng tỉnh: mọi người đang đứng lên để sang phòng khách.

Kay đi thẳng đến máy quay đĩa, đặt lên đó một chiếc đĩa nhạc khiêu vũ.

Cô Aldin vội bước đến gần vị khách già:

- Cháu đoán cụ ghét nhạc Jazz!

Cụ Treves đáp rằng không phải thế đâu. Cô Aldin mỉm cười:

- Cháu định mời cụ sang bên kia chơi một ván bài “bridge”, nhưng phu nhân Tressilian lại muốn mời cụ lên gác trò chuyện với bà cụ một lát...

- Tôi cũng đang muốn thế. Phu nhân Tressilian không xuống nhà bao giờ à?

- Không, thưa cụ. Trước kia, thỉnh thoảng bà cụ còn ngồi xe đẩy xuống đây, nhưng lâu nay bà cụ chỉ nằm trên gác. Bà cụ như ông vua, muốn gặp ai là triệu lên đó...

- Cô nhận xét chưa hẳn đã là sai. Chất quý tộc trong con người phu nhân Tressilian đôi khi giống như chất vua chúa đấy.

Kay đứng giữa phòng, cặp mắt long lanh, miệng hơi hé mở, đang đi thử một đoạn nhạc van.

- Neville, anh đẩy cái bàn kia ra. - Giọng cô như ra lệnh.

Neville làm theo, rồi tiến một bước về phía vợ. Nhưng Kay đã tránh chồng mà bước đến chỗ Latimer.

- Anh nhảy với tôi nhé!

Latimer lập tức dang tay ôm người phụ nữ trẻ. Họ nhảy, và nhảy rất đẹp.

- Không khác gì nghệ sĩ chuyên nghiệp. - Cụ Treves lẩm bẩm.

Nghe câu nhận xét, cô Aldin giật mình. Nhưng cô cho rằng cụ khách già nói với ý khen ngợi. Cô chăm chú quan sát khuôn mặt nhăn nheo của ông già. Đôi mắt ông cụ như đuổi theo một ý nghĩ xa xăm nào đó...

Sau một phút ngỡ ngàng, Nevile bước đến gần Audray bên cửa sổ:

- Em muốn nhảy không, Audray?

Giọng anh trịnh trọng, có phần lạnh lùng, như thể miễn cưỡng thi hành một bổn phận. Audray hơi ngập ngừng, nhưng rồi gật đầu...

Cô Aldin vẫn quan sát vị khách già, không biết cụ đang xem ai, những người nhảy hay anh chàng Royde đứng ở tít đầu kia phòng khách.

Đột nhiên cụ Treves như từ trên trời rơi xuống, hốt hoảng hỏi:

- Xin lỗi, cô vừa nói gì nhỉ?

- Không có gì quan trọng đâu ạ, thưa cụ. Cháu chỉ bảo rằng năm nay chúng ta có một tháng Chín tuyệt đẹp...

- Cô nói đúng. Tôi nghe ở khách sạn người ta bảo nông dân đang kêu thiếu nước...

Chưa nói hết câu, cụ chợt nhìn Audray và thấy cô xin lỗi Nevile để ngừng nhảy vì mệt, không theo kịp anh được.

Cụ Treves đưa mắt nhìn theo Audray lúc cô bước theo hướng cửa phòng khách ra sân. Cụ nghe thấy câu lẩm bẩm rất khê của Aldin: "Ngu, ra ngay theo nó đi!"...

Cụ Treves hơi ngạc nhiên quay sang nhìn cô. Aldin đỏ mặt, lúng túng nói:

- Cháu chỉ nghĩ thôi, ai ngờ thốt lên thành tiếng!... Nhưng quả thật cháu bực với anh ấy quá! Sao chậm chạp thế không biết?

- Nevile ấy à?

- Không ạ. Mà là Royde!

Suy nghĩ một lúc, Royde mới quyết định, nhưng muộn quá rồi: Audray đã ra sân. Royde đành đứng lại tại chỗ.

Cụ Treves bắt đầu quan sát những người đang khiêu vũ.

- Cậu kia nhảy đẹp quá... Hình như cậu ta tên là Latimer phải không?

- Vâng, thưa cụ, anh ta là Edward Latimer...

- Bạn trai cũ của cô Kay, đúng thế không?

- Vâng, thưa cụ.

- Anh ta làm nghề gì? Chàng trai đẹp mã ấy?

- Quả thật, cháu không biết ạ. Anh ta nghỉ ở khách sạn ngoài thị trấn Easterhead, - Aldin nói.

Sau một lát, cụ Treves nói tiếp:

- Anh ta có một cái gáy rất đặc biệt. Trong số người tôi biết có kiểu gáy như thế, người cuối cùng đã nhận mười năm tù khổ sai, về tội cướp một cửa hiệu kim hoàn và giết chủ hiệu...

- Cụ định nói là...

- Hoàn toàn không phải, tiểu thư thân mến! Không phải tôi định lật tẩy gì một trong các vị khách của cô đâu. Tôi chỉ định nói rằng kẻ tội phạm nhiều khi có những nét giống hệt một chàng trai đẹp mã nhất... Kể cũng lạ, nhưng thực tế là như vậy!

- Cụ làm cháu sợ đấy. Cụ có cặp mắt quan sát tinh tường đến kỳ lạ.

Cụ Treves đồng ý rằng mắt cụ vẫn tinh tường không kém gì thuở trẻ.

- Nhưng tôi chưa thể kết luận như thế là hay hay dở.

- Tại sao lại là dở được, thưa cụ?

Cụ già lắc đầu nói tiếp:

- Bởi đôi khi do nhìn thấy mà đâm thành có trách nhiệm, và không biết nên xử sự thế nào cho đúng.

Bác đầu bếp già Hurstall bưng cà phê vào. Đầu tiên, bác mời cụ Treves và cô Aldin, sau đó đặt khay xuống chiếc bàn thấp, rồi đi ra.

Thấy cặp Kay và Latimer vừa kết thúc điệu khiêu vũ, cô Aldin quyết định mang cà phê ra sân cho Audray. Cụ già Treves nhìn theo...

Audray đang ngồi trên lan can. Khuôn mặt cô in hình lên nền trời, dưới ánh trăng. Cụ Treves ngắm đường viền của sống mũi tuyệt đẹp, miệng xinh xắn, cái cổ thon mảnh. Cô gái này đẹp về thân hình hơn là về màu sắc. Cụ có cảm giác những đường viền này đến già cũng không giảm đi được vẻ đẹp của chúng...

Nevile đang đứng trước mặt cô vợ cũ.

Đột nhiên cô nhảy xuống đất, tay sờ mái tóc, kêu lên:

- Cái hoa tai!... Em làm rơi đâu mất rồi!

- Thật không?

Hai người cùng cúi xuống một lúc và đụng phải nhau. Audray vội lùi lại.

- Khoan! - Nevile kêu lên - Cái cài khuy cổ tay của anh vướng vào tóc em!... Đừng nhúc nhích!

Audray không nhúc nhích, để yên cho Nevile loay hoay gỡ những sợi tóc của cô.

Cô phản đối:

- Anh làm đau em, Nevile! Anh làm nhanh thì được, nhưng nhẹ tay thôi!

Trăng khá sáng, đủ để cụ già Treves nhìn thấy bàn tay Nevile hơi run run.

Và Audray cũng run rẩy, như thể bị lạnh.

Cảnh đó kéo dài khá lâu. Cô Aldin giật nảy người khi nghe thấy sau lưng tiếng người nói:

- Xin lỗi!

Cô ngoái đầu lại, thì ra Royde!

Anh ta băng ra sân, nói:

- Cậu cần tôi giúp một tay không, Nevile?

Nhưng Nevile đã buông Audray.

- Cảm ơn - Anh ta nói - Mình vừa xong.

Cụ Treves nhận thấy mặt Nevile tái nhợt.

Tuy nhiên, trong khi Nevile quay mặt ra biển thì Royde săn sóc Audray.

- Em lạnh đấy - Royde nói với cô - Vào trong nhà uống một tách cà phê cho ấm bụng đi...

- Tôi mang ra đây rồi. - Cô Aldin nói ngay và bước đến chiếc bàn nhỏ.

Đúng lúc đó, một phụ nữ gầy, cao, có tuổi, mặc bộ đồ đen bước vào phòng khách.

Bà ta nói:

- Phu nhân Tressilian gửi lời chào tất cả mọi người, và phu nhân mời cụ Treves lên để phu nhân tiếp chuyện.

Trong thái độ bà ta có một chất kính cẩn, thích hợp với khung cảnh này.

9. Chương 9: Vi

Phu nhân Tressilian tỏ ra rất thích thú khi trò chuyện với ông già Treves. Hai người cùng có những mối quen biết chung, và trong suốt nửa tiếng đồng hồ họ ôn lại với nhau những kỷ niệm xưa.

- Tôi rất biết ơn, thưa ông Treves, có được buổi trò chuyện này. Tôi rất thích thú khi hai chúng ta nhắc lại những vụ tai tiếng ngày xưa.

Cụ Treves tán thành.

- Nhân tiện, xin hỏi, - Phu nhân Tressilian nói - ông thấy thế nào về “bộ ba” của chúng tôi?

- “Bộ ba”?

- Tôi không tin ông lại không chú ý đến thứ đó: Nevile, con vợ mới và con vợ cũ của nó cùng có mặt ở đây...

Cụ Treves không thể lảng được nữa.

- Cô vợ mới của Nevile quả là một phụ nữ đầy sức quyến rũ.

- Thì con Audray cũng thế. Thưa ông Treves, ông phải công nhận là ông cũng không hiểu nổi tại sao Nevile lại bỏ con vợ đáng yêu đến thế để lấy một con búp bê như con Kay!

- Chuyện ấy vẫn thường xảy ra, thưa phu nhân. Chỉ có điều, những đam mê kiểu như vậy ít khi bền.

- Theo ông thì thường sẽ ra sao?

- Còn tùy thuộc nhiều thứ nữa. Nhưng thông thường, sẽ có một cuộc ly hôn thứ hai. Và nếu anh chồng gặp một phụ nữ đáng mến, anh ta sẽ kết hôn lần thứ ba. Đôi khi anh ta quay lại, tái hôn với người vợ cũ.

Phu nhân Tressilian bật lên phản đối mạnh mẽ:

- Trong trường hợp này thì không thể có chuyện đó, bởi con Audray là đứa có quá nhiều kiêu hãnh.

- Phu nhân tin là như thế?

- Tôi cam đoan là như thế.

- Kinh nghiệm của tôi lại cho thấy, - Ông già Treves chậm rãi nói - trong tình yêu, phụ nữ kiêu hãnh cũng bỏ bớt sự kiêu hãnh đi. Họ thường không có nhiều tự ái như lời họ nói.

- Tại ông chưa hiểu con Audray đấy. Nó rất yêu thằng Nevile. Rất yêu. Nhưng Nevile lại bỏ nó để lấy đứa con gái kia... Tôi trách thằng ấy... nhưng tôi cũng thông cảm. Con Kay đã cố tình bám nó, mà ông thừa biết đàn ông thì thế nào rồi!... Dù sao thì một khi đã bị chồng bỏ, con Audray không đời nào lại muốn quay lại!

- Thế mà cô ấy vẫn đến đây đây thôi. - Ông già Treves nói.

Phu nhân Tressilian lúng túng, cố tìm một cách giải thích.

- Tôi không dám chắc tôi hiểu được kiểu suy nghĩ “hiện đại”, nhưng tôi tin rằng tôi không lầm, nếu nói rằng Audray có mặt ở đây chỉ cốt để tỏ ra là nó đã hết buồn, và chuyện ly hôn kia đối với nó không còn một chút quan trọng nào nữa.

Cụ già Treves gồ gồ cằm.

- Cũng có thể!
 - Vậy ra ông cho rằng con Audray vẫn yêu thằng Nevile, và... Không đâu, chuyện đó tôi không thể tin được!
 - Nhưng tôi lại thấy có thể tin.
- Bà phu nhân già nổi nóng:
- Mà tôi cũng không muốn thế! Tôi không muốn nhìn thấy điều đó diễn ra trong nhà tôi!
- Trong mắt ông già Treves ánh lên một vẻ ranh mãnh.
- Phu nhân không muốn nhìn thấy điều đó xảy ra trong nhà phu nhân, nhưng phu nhân phải thú nhận với tôi rằng phu nhân đang rất lo là điều đó xảy ra thật. Không khí đang rất căng thẳng. Tôi đã cảm thấy khả năng đó...
 - Hay ông đã nhìn thấy biểu hiện nào rồi?
 - Thật ra chỉ là một biểu hiện nhỏ và không rõ ràng. Họ rất kín đáo. Nhưng một điều đã rõ ràng: thùng thuốc súng đã sẵn sàng, chỉ cần một tia lửa nhỏ là bùng nổ...
 - Thôi được, tạm cho là như thế. Nhưng theo ông thì tôi phải làm gì bây giờ?
- Vị khách già đang hai tay, ý nói ông chịu.
- Thùng thuốc súng kia sớm muộn sẽ nổ tung. Khôn nhưng chưa biết nó nổ ở đâu và lúc nào...
 - Nhưng chắc chắn tôi sẽ không bảo con Audray rời khỏi đây. Cách cư xử của nó trong tình huống tế nhị này hoàn toàn đúng đắn. Nó lịch thiệp, nhưng vẫn giữ khoảng cách cần thiết. Theo tôi, không có gì có thể chê trách nó được.
 - Tôi đồng ý với phu nhân. Nhưng việc cô ấy có mặt ở đây không thể không ảnh hưởng đến cậu Nevile!
 - Thằng Nevile quả là chưa khôn ngoan. Tôi sẽ nhắc thêm nó. Nhưng tôi cũng không thể bảo nó rời khỏi đây sớm hơn so với dự định của nó. Với lại, ông Matthew ngày xưa coi nó như con...
 - Đúng thế.
- Phu nhân Tressilian giấu một tiếng thở dài.
- Ông biết không? - Bà cụ hạ giọng, nói rất khẽ - Chính tại chỗ này, ông chồng Matthew của tôi đã chết đuối...
 - Tôi biết...
 - Rất nhiều người ngạc nhiên sao tôi còn ở lại biệt thự Mũi biển Hải âu này. Họ không biết nghĩ. Chỉ ở lại đây, tôi mới thấy Matthew luôn bên cạnh tôi. Chỗ nào trong tòa nhà này cũng mang kỷ niệm về ông ấy, cho nên nếu đi nơi khác sống, tôi sẽ cảm thấy cô đơn và tha hương.
 - Phu nhân may mắn có bà quản gia già, lại có thêm cô Aldin...
 - Đúng thế, cả hai đều rất tận tụy với tôi.
 - Cô Aldin ấy là một họ hàng xa của phu nhân?
 - Vâng. Nó thuộc loại người chỉ biết nghĩ đến người khác, không bao giờ lo cho bản thân. Tận tụy chăm sóc ông bố liệt, và sau khi ông ta qua đời, tôi bảo nó về đây. Tôi cảm ơn số phận đã đem nó cho tôi. Một đứa thông minh, có học thức. Nhưng điều quan trọng nhất là bất kể chuyện gì tôi cũng có thể đem ra bàn với nó được. Nó lại rất ý tứ...
 - Cô Aldin ấy đến với phu nhân lâu chưa?
 - Mười hai năm rồi! Và tôi rất biết ơn nó.
- Ông già Treves gật đầu. Phu nhân Tressilian liếc nhìn ông.
- Ông làm sao thế? - Đột nhiên bà cụ hỏi - Ông đang nghĩ gì thế?

- Không sao... Chuyện vặt thôi mà... Nhưng phu nhân vẫn còn tinh tường chứ?

- Còn... và tôi rất thích quan sát mọi người. Ngày xưa, tôi đoán được hết những gì diễn ra trong óc ông Matthew chồng tôi.

Bà cụ thở dài rồi ngã đầu lên đồng gối.

- Bây giờ, ông bạn thân mến, tôi đành phải chúc ông ngủ ngon thôi...

Lời mời ra được nói theo kiểu cách quý tộc.

- Tôi thấy trong người rất mệt - Bà cụ nói thêm - Cảm ơn ông đã cho tôi một cuộc trò chuyện hết sức thích thú. Tôi hy vọng được sớm gặp lại ông, thưa ông Treves!

- Tôi cũng phải cảm ơn phu nhân. Tuy nhiên, không biết vừa rồi tôi có nói điều gì không phải không?

- Không đâu... Và ông tha lỗi, tôi mệt quá. Trước khi ra, ông làm ơn giặt sợi dây chuông giúp tôi.

Cụ già Treves kéo sợi dây chuông ở đầu giường. Lúc đi xuống thang gác, ông nghe thấy một tiếng chuông nữa, và gặp bà quản gia Barrett chạy như bay lên, đi nhanh vào phòng phu nhân Tressilian.

Vừa xuống đến phòng khách, cô Aldin đã mời ông tham gia một ván bài "bridge". Ông già Treves khước từ, bảo sắp phải về.

- Khách sạn Balmoral, - Ông nói - là một khách sạn kiểu cổ, họ không muốn khách về quá mười hai giờ đêm...

- Vậy thì còn lâu - Nevile nói - Bây giờ mới mười giờ rưỡi.

- Khách sạn Balmoral ấy có khá không ạ, vì nhìn bề ngoài thì kiến trúc quá cổ lỗ... - Latimer nói.

Nhưng bên trong lại rất ấm cúng và đầy đủ: giường nệm êm ái, thuốc lá rất ngon, tủ rộng lớn và buồng tắm lát gỗ gụ... Cho nên đừng vội căn cứ vào hình thức bên ngoài.

Cô Aldin nói:

- Nhưng cháu nghe nói hôm đầu tiên đến đó, cụ gặp chuyện gì đấy không vui?

- Có thể. Tôi đã cẩn thận viết thư dặn trước là cho tôi hai phòng dưới tầng một. Tim tôi yếu và thầy thuốc khuyên nên tránh leo thang. Nhưng hôm đến nơi, người ta lại cho tôi hai phòng tầng trên cùng. Tôi rất bức, nhưng hỏi ra thì do hai phòng họ định dành cho tôi dưới tầng một lại có chuyện trục trặc. Một ông khách lẽ ra trả phòng vào cuối tháng Tám, nhưng đột nhiên bị ốm, phải hoãn lại chuyển đi E-Cốt của ông ta, chưa trả phòng được...

- Đó hẳn là ông Lucan. - Cô Aldin nói.

- Hình như tên ông ta như thế thì phải... Tôi đành lên tầng trên cùng. May mà có thang máy cho nên cũng không trở ngại gì.

Kay quay sang nói với Latimer:

- Tại sao anh không nghỉ ở khách sạn Balmoral ngay dưới làng Saltcreek? Gần đây hơn nhiều!

- Tôi nghĩ khách sạn ấy không phải loại dành cho tôi!

Cụ Treves nói:

- Tôi cũng nghĩ như ông đấy, ông Latimer. Khách sạn ấy không có được thứ ông cần.

Latimer đỏ mặt:

- Tôi không hiểu cụ nói thế là ý làm sao!

Không khí trở nên sượng sùng trong một lát. Cô Aldin vội lái sang chuyện khác.

- Tôi vừa thấy cảnh sát bắt một người. Anh ta dính líu đến vụ giết người rồi chặt nhỏ xác ở Thị trấn Kentish...

Nevile nhún vai.

- Đây là người thứ hai bị bắt. Người trước bị bắt lầm. Hy vọng lần này họ bắt đúng thủ phạm.
- Nhưng nếu đúng là thủ phạm chẳng nữa, có khi người ta vẫn phải tha! - Ông già Treves nói.
- Do không đủ bằng chứng phải không ạ? - Royde hỏi.
- Đúng thế.

Kay nói:

- Nhưng nói cho cùng thì bao giờ người ta cũng tìm ra được bằng chứng!
- Chưa hẳn thế! Nếu cô biết con số kẻ có tội vẫn nhón nhơ ngoài vòng tự do, mà pháp luật không làm gì được chúng, chắc chắn cô phải kinh ngạc đấy, cô Kay Strange ạ.
- Vì người ta không khám phá ra được?
- Hoặc người ta không đủ bằng chứng kết tội chúng...

Cụ Treves kể ra hàng loạt vụ án khủng khiếp mà báo chí nói đến nhiều trong hai năm qua.

- Vụ giết những đứa trẻ ấy, - Ông già nói tiếp - cảnh sát biết thủ phạm là ai. Biết chắc chắn, không một chút nghi ngờ nào. Vậy mà họ chịu đấy. Chứng cứ ngoại phạm của hắn được hai người xác nhận. Người ta biết tình trạng ngoại phạm đó là giả, nhưng không sao chứng minh được. Thế là tên tội phạm vẫn được tự do!

Royde gõ tro trong chảo ra, trầm ngâm nói:

- Điều này khẳng định quan điểm của tôi là đúng: có những trường hợp, người ta có quyền xử tội thay tòa án.
- Trường hợp nào chẳng hạn, ông Royde?

Thận trọng nhồi thuốc vào chảo, Royde trình bày quan điểm của anh.

- Chẳng hạn tôi biết rõ một kẻ phạm một tội ác ghê tởm, nhưng tòa án lại không đủ bằng chứng để kết tội hắn... Tôi cho rằng trong trường hợp ấy tôi có quyền thay mặt công lý mà xử hắn!
- Lập luận nguy hiểm! - Ông già Treves nói - Quan điểm của ông không thể chấp nhận.
- Sao lại thế, thưa cụ? Bởi đây là cháu nói đến những trường hợp tội ác đã rõ ràng, chỉ có Công lý bất lực mà thôi!
- Nhưng chúng ta không được quyền làm thay Tòa án.
- Cháu lại nghĩ khác! - Royde nói.

Rồi cười hiền hậu, anh nói thêm:

- Nếu thấy một kẻ đáng bị chặt đầu, cháu lập tức thay Công lý chặt đầu hắn, không một chút do dự.
- Khi đó, cậu sẽ phải chịu trách nhiệm trước Pháp luật!

Audray nói:

- Vì anh sẽ bị Tòa án kết tội, anh Royde thân mến ạ. Vì việc giết người của anh sớm muộn cũng bị khám phá ra.
- Chắc không? Tôi lại cho rằng họ sẽ không khám phá ra được...

Ông già Treves nói, có phần như nhận lỗi:

- Tội phạm học là lĩnh vực tôi rất quan tâm. Tôi đã tiếp xúc với rất nhiều vụ trọng án, và tôi nhận thấy rất ít vụ lý thú. Kẻ sát nhân hầu như bao giờ cũng là những con người hết sức bình thường, thiên cận là khác. Họ chỉ nhìn không xa hơn cái mũi của họ. Tuy nhiên, có một số vụ hết sức lý thú...

Kay kêu lên:

- Cụ kể cháu nghe vài vụ lý thú đi. Cháu rất thích nghe chuyện vụ án!

Ông già Treves cân nhắc từng chữ, chậm rãi kể:

- Nhân vật chính trong vụ này là một đứa trẻ, tôi sẽ không nói đến tuổi và nó là trai hay gái. Sự việc diễn ra thế này. Hai đứa trẻ chơi cung tên. Một đứa bắn trúng đứa kia. vết thương làm đứa kia chết. Người ta tiến hành điều tra. Đứa trẻ gây ra cái chết rất hoảng hốt, tuyệt vọng. Tòa chỉ thấy nó đáng thương. Thế là...

- Chỉ có thể thôi ạ?

- Có thể thôi. Một trường hợp ngẫu nhiên đáng tiếc. Nhưng câu chuyện sẽ khác đi nếu người ta biết rằng, trước đó ít lâu, một bác nông dân đi con đường trong rừng đã nhìn thấy đứa trẻ đó tập bắn cung trong một chỗ rừng thưa...

Ông già ngừng nói, nhường phần cho những người nghe tự kết luận.

Cô Aldin nói:

- Nghĩa là đứa trẻ đó không phải ngẫu nhiên giết người mà có dụng ý?

- Tôi không biết. Trong khi điều tra, người ta nhận định rằng cả hai đứa trẻ đều không biết bắn cung, và chúng bắn vụng về, chỉ ngẫu nhiên trúng...

- Sự thật không phải thế?

Chắc chắn không phải thế đối với một đứa!

- Bác nông dân kia đã làm gì, thưa cụ? - Audray nói, giọng rất xúc động.

- Bác ta không làm gì cả. Bác ta xử sự như vậy là đúng hay không đúng? Tôi luôn tự hỏi như thế. Bác ta nắm trong tay tương lai của đứa trẻ kia... và có lẽ bác ta nghĩ, nó là trẻ con, nên để yên cho nó.

- Nhưng riêng cụ thì nghĩ sao ạ?

- Tôi cho rằng đây là một tội ác có tính toán hết sức tinh vi. Tuy thủ phạm là trẻ con, nhưng vụ án được chuẩn bị cực kỳ tỉ mỉ, chu đáo.

- Động cơ nó là gì, thưa cụ? - Latimer hỏi.

- Thiếu gì động cơ: cãi cọ nhau, văng tục ra với nhau, bao nhiêu khả năng ấy chứ!... Trẻ con rất dễ thâm thù nhau.

Cô Aldin nói:

- Cụ nói đúng, nhưng đứa trẻ cố tình giết bạn...

- Tất nhiên đây là chi tiết đáng buồn nhất trong câu chuyện. Khó mà tin được một đứa trẻ lại có thể chuẩn bị kỹ càng như thế, rồi thực hiện, và sau đó giả vờ đau khổ... Khó tin đến mức Tòa án không sao chấp nhận được khả năng ấy!

- Đứa trẻ ấy, hiện ra sao, thưa cụ?

- Theo tôi biết, - Cụ Treves đáp - nó đã đổi tên. Vì vụ án gây dư luận ầm ĩ một dạo, nên nó phải đề phòng. Hiện nay nó đã là người lớn, đang sống tại một nơi nào đó trên trái đất của chúng ta... và vấn đề là liệu bây giờ còn giữ kiểu suy nghĩ của một kẻ tội phạm hay không!

Ông già nói thêm, vẻ trầm ngâm:

- Tất cả những chuyện đó xảy ra đã lâu lắm rồi, nhưng nếu bây giờ gặp lại nó, chắc chắn tôi vẫn nhận ra được...

- Cụ tin chắc như vậy? - Royde nghi ngờ nói.

- Chắc! Do đứa trẻ có một đặc điểm về nhận dạng... Nhưng tôi không muốn mở rộng ra vấn đề này, vì sẽ làm chúng ta mất vui. Vả lại, đã đến giờ tôi phải về...

Ông già Treves đứng dậy.

Cô Aldin năn nỉ cụ uống thêm một chút gì đó trước khi về khách sạn. Royde vội vã chạy đến chỗ để đồ uống.

Audray đứng bên cửa sổ, nhìn ra sân tràn trề ánh trăng.

Nevile bước đến gần cô vợ cũ, nói:

- Trăng đẹp quá! Ta ra ngoài đó đi!

- Cảm ơn - Audray nói - Em đang mệt, phải đi ngủ thôi...

Cô quay vào phòng khách. Mọi người chào chia tay nhau. Lát sau Audray đi ra. Tiếp đó đến Kay, miệng ngáp. Rồi cô Aldin.

Trong phòng khách chỉ còn lại nam giới.

Latimer tỏ ra vồn vã:

- Để cháu đưa cụ về. Khách sạn của cụ trên đường cháu đi mà...

- Tôi sẽ rất sung sướng được đi với cậu...

Mặc dù nói là muốn về, nhưng ông cụ không có vẻ vội vã. Cụ chậm rãi nhấp ly whisky, hỏi Royde tỉ mỉ về cuộc sống ở Malaysia.

Royde trả lời chỉ bằng từng chữ một: “có” hoặc “không”. Nhưng anh không tiết kiệm lời đến thế giá như cụ già hỏi về lãnh vực quốc phòng. Mải đuổi theo dòng suy nghĩ riêng tư, Royde không hào hứng tiếp chuyện ông già.

Latimer thì có vẻ bồn chồn. Anh ta sốt ruột muốn về.

Đột nhiên anh ta kêu lên:

- Suýt quên! Tôi đem đến cho Kay mấy cái đĩa nhạc cô ấy hỏi. Tôi để ngoài hành lang. Royde, tôi nhờ anh sáng mai nói giúp với Kay là tôi để ở đó...

- Tôi sẽ nói.

Latimer ra rồi, ông già Treves nhận xét rằng anh chàng ấy là con người hiếu động, và Royde tán thành nhận xét ấy bằng một tiếng ầm ừ.

- Anh ta là bạn trai cũ của cô Kay phải không?

- Vâng, đúng thế. - Royde đáp.

- Có vẻ anh Latimer không thích cô Audray.

- Vâng, có vẻ thế.

- Còn cậu, hình như cậu lại thân với cô ấy.

- Thời thơ ấu, cô Audray sống trong gia đình tôi, chúng tôi gần như anh em...

- Có vẻ cô ấy là một phụ nữ hết sức đáng yêu!

Royde chỉ ầm ừ, không trả lời rõ rệt.

Cụ Treves không buông tha:

- Cậu có thấy lạ lùng là hai cô vợ cũ và mới của Nevile lại cùng có mặt ở đây một lúc không?

- Kể cũng hơi lạ!

- Chắc đây là lần đầu tiên cô vợ trước rơi vào hoàn cảnh “tế nhị” này...

- Cháu cho rằng, “hết sức khó khăn” ấy chứ!

Ông già Treves nghiêng người về phía trước, hỏi rất khẽ:

- Theo cậu thì tại sao cô Audray ấy lại đến đây?

- Cháu cho rằng cô ấy không tiện từ chối. - Royde lúng túng đáp.

- Từ chối?... Nhưng từ chối với ai?

Royde ngày càng lúng túng:

- Theo cháu thì Audray có lẽ là hàng năm đến đây vào tháng này...

- Và phu nhân Tressilian mời luôn Neville cùng cô vợ mới của cậu ta đến đây đúng vào lúc đó?

Câu hỏi của ông già Treves có vẻ không tin.

Royde đáp:

- Theo cháu thì hình như Neville đã đề nghị cô Audray không thay đổi thông lệ cũ.

- Có nghĩa Neville muốn có cuộc gặp gỡ giữa hai cô vợ mới và cũ?

Tránh cặp mắt ông già, Royde đáp:

- Cháu đoán thế.

- Lại đây!

- Theo cháu, là ngu ngốc ấy chứ!

- Gây khó xử cho cả ba!

Royde chậm rãi nói:

- Theo cháu, thời nay người ta coi đó là chuyện bình thường.

- Có thể!... Nhưng tôi đang nghĩ, có thể đó không phải ý tưởng của Neville...

Royde ngạc nhiên ngược nhìn ông già:

- Vậy theo cậu thì của ai?

Ông già Treves thở dài.

- Có rất nhiều người muốn người khác được hạnh phúc. Rất nhiều người luôn quan tâm đến cuộc đời người khác và khuyên bảo người khác cách sống sao cho hạnh phúc...

Ông cụ ngừng bật: Neville vừa từ ngoài sân vào. Đồng thời Latimer cũng từ hành lang sang phòng khách.

- Cậu cầm cái gì thế kia, Latimer? - Neville hỏi.

- Mấy đĩa nhạc Kay muốn có.

- A, phải rồi, cô ấy có nói với mình.

Giữa hai người đàn ông, có một chút ngưng ngưng. Neville lảng đi bằng cách ra bàn nước rót một ly whisky. Nét mặt anh cau có. Cụ Treves chợt nhớ người ta luôn nhận định Neville là “con người không còn phải ao ước thứ gì”, nhưng lúc này anh ta không phải như thế.

Thấy Neville vào, Royde cho rằng mình không còn nhiệm vụ phải tiếp ông khách già nữa. Không chào ai, anh ta ra nhanh khỏi phòng khách, như kiểu chạy trốn.

Ông già Treves đặt chiếc ly xuống bàn, nói:

- Tôi được hưởng một buổi tối rất dễ chịu và rất bổ ích.

- Bổ ích à? - Neville cau mày hỏi lại.

- Chắc ý cụ nói đến những chuyện lý thú về quần đảo Mã Lai? - Latimer cười toác miệng, nói. Anh Royde hẳn kể ra nhiều thứ lắm.

- Chúng tôi gọi anh ta là “Royde - Lầm lì” đấy, Neville nói.

- Nói ít, chưa hẳn đã là suy nghĩ ít - Cụ Treves nhận xét - Nhưng thôi, tôi phải về khách sạn bây giờ!

Neville tiễn hai người khách, một già một trẻ, ra ngoài hành lang.

Khách sạn Balmoral chỉ cách đó vài trăm mét. Latimer còn phải đi thêm khoảng ba trăm mét nữa mới đến bến phà để sang bên thị trấn.

Đến cửa khách sạn, cụ Treves chìa tay:

- Chúc cậu ngủ ngon, cậu Latimer!... Cậu còn ở đây lâu không?

Latimer cười vui vẻ, nhe hai hàm răng trắng bóng.

- Còn tùy, thưa cụ Treves! Bao giờ cháu thấy chán đã...

- Tôi biết lớp trẻ các cậu hiện nay, thứ các cậu sợ nhất là “chán”... Nhưng có những thứ còn đáng sợ hơn đấy...

- Thứ gì chẳng hạn, thưa cụ?

Bỗng họ nhìn thấy một bóng người từ phía biệt thự Mũi biển Hải âu đi lại. Lát sau họ nhận ra, đó là Royde.

- Cháu đi dạo hóng gió biển một chút. - Anh nói - Cụ nghỉ ở khách sạn này à? Vậy hai chúng cháu đưa cụ đến chân cầu thang máy.

Royde đẩy cửa, ba người đi vào. Bên trong không có ai, chỉ một ngọn đèn điện chiếu sáng. Bỗng cụ Treves thốt lên một tiếng bực bội, cửa thang máy treo tấm biển nhỏ đề: Thang máy hỏng.

- Chà, thế là đành leo bộ. Nhưng không sao. Tôi sẽ đi rất chậm. Hết mệt là nghỉ. Hai cậu về đi. Chúc ngủ ngon, hai bạn trẻ!

Ra đến cửa, Royde bỗng nói:

- Chào anh bạn. Chúc ngủ ngon!

- Chúc ngủ ngon!

Trong lúc Latimer đi về phía bến phà thì Royde quay ngược lại, đi về phía biệt thự Mũi biển Hải âu.

Trăng vừa ra khỏi một đám mây.

10. Chương 10: Vii

Tháng Chín mà thời tiết như đang giữa mùa hạ. - Cô Aldin nói.

Cô ngồi cùng với Audray trên bãi cát, ngay dưới chân tòa nhà đồ sộ của khách sạn Easterhead. Trong bộ đồ tắm màu trắng, trông Audray như pho tượng mảnh dẻ tạc bằng ngà voi. Cách đây một quãng, Kay nằm sấp, phơi lưng ra nắng.

Nghe câu nhận xét của Aldin, Kay phản hồi:

- Nước quá lạnh ấy chứ!

- Đúng thế. - Latimer tán thành Kay. Anh ta nằm bên cạnh cô.

- Anh không tắm à, Latimer?

Kay cười vang:

- Latimer không xuống nước bao giờ. Anh ấy chỉ làm con thằn lằn phơi mình dưới nắng thôi.

Kay lấy bàn chân trần hích đùa Latimer, làm anh ta đứng lên.

- Tôi thấy ớn lạnh. Đi dạo một chút không, Kay?

Royde nhìn theo đôi trai gái đi xa dần, nói khẽ:

- Trông đẹp đôi quá, Audray công nhận không?

- Em cũng thấy thế!

- Cặp ấy có rất nhiều điểm chung, cùng thích những thứ giống nhau, cách họ ăn nói cũng hết như nhau. Rất tiếc là...

Đang nói, Aldin vội ngừng bật.

- Chị bảo tiếc sao? - Audray hỏi.

- Tôi định nói, rất tiếc là Nevile lại gặp cô ta.

Thấy Audray cau mày, Aldin vội nói tiếp:

- Xin lỗi, lẽ ra tôi không nên nói như thế!

- Em cũng muốn ta nói chuyện khác!

- Tất nhiên rồi... Chẳng là tôi tưởng Audray đã thôi, không còn buồn nữa...

Audray từ từ quay sang nhìn Aldin, điềm tĩnh nói:

- Cam đoan với chị là em không buồn chút nào... Và em còn rất mong cho hai vợ chồng Nevile và Kay hạnh phúc mãi mãi!

- Cô rộng lượng quá, Audray!

- Em chỉ nghĩ rằng nghĩ về dĩ vãng không để làm gì. Chẳng nên luyến tiếc thứ gì. Cái gì đã xong là xong. Cần phải sống bằng ngày hôm nay chứ không phải ngày hôm qua.

Đột nhiên Aldin chưa chút nói:

- Dù sao, Audray được hưởng những thứ mà tôi không bao giờ được hưởng. Audray đã phải trải qua đau khổ, thậm chí rất đau khổ nữa, nhưng thà như thế còn hơn hoàn toàn trống rỗng... Một sự trống rỗng tuyệt đối!

Câu cuối cùng, Aldin dần mạnh từng tiếng. Audray sững sờ nhìn cô.

- Em không ngờ chị lại chán chường đến thế đấy. - Audray nói.

Như để nhận lỗi, Aldin cười gượng gạo, nói thêm:

- Thỉnh thoảng tôi có những lúc bi quan quá mức như thế đấy... Thật ra tôi đâu nghĩ như thế...

- Em công nhận cuộc sống của chị quá ít niềm vui... Suốt ngày chăm sóc phu nhân, rồi còn trông nom nhà cửa...

- Nhưng tôi còn sung sướng hơn chán vạn phụ nữ khác, thiếu thốn cả cái ăn chỗ ở... vả lại, tôi cũng có một vài thú vui chứ!

Audray cười:

- Vài trò hư đồn kín đáo chẳng?

- Không hẳn là như thế... Tôi thích tưởng tượng ra thứ này thứ nọ... Và tôi thích quan sát người xung quanh... Thậm chí tôi còn thử lái họ làm theo ý tôi muốn...

- Trò ấy thì hơi ác đấy, chị Aldin ạ!... Nghe chị nói, em thấy ra em còn hiểu rất ít về chị!

- Nhưng tôi không làm hại ai đâu... một thứ trò trẻ con ấy mà...

Audray tò mò hỏi:

- Thế chị có sử dụng em vào những cuộc thí nghiệm ấy không đấy?
- Không!... Riêng cô thì không, bởi cô thuộc loại người rất khó biết trước cô sẽ làm gì...
- Có lẽ thế lại hay đấy. - Audray kết luận.

Đột nhiên Audray rùng mình.

- Cô lạnh đấy, Audray.
- Đúng thế, em phải lên mặc quần áo mới được. Dù sao cũng đã là tháng Chín.
- Còn lại một mình. Aldin ngấm sóng biển lấp lánh dưới nắng. Rồi nhắm mắt lại, cô nằm duỗi dài trên cát.

Họ ăn một bữa rất ngon trong khách sạn Easterhead. Tuy mùa nghỉ hè đã hết, nhưng khách vẫn còn đông. Hơn nữa mọi người còn thấy thoải mái vì ít ra cũng thoát khỏi không khí căng thẳng ngột ngạt ở biệt thự Mũi biển Hải âu trong một ngày. Riêng Audray có lẽ không cảm thấy thế, nhưng Nevile...

Aldin thấy dòng suy nghĩ của cô bị cắt đứt, do Latimer đến, gieo mình xuống nằm bên cạnh cô.

- Anh làm gì Kay rồi? - Aldin hỏi.
- Cô ấy bị ông chủ hợp pháp đoạt lại.

Trong giọng nói của Latimer, có một thứ gì đó khiến cô Aldin chú ý. Cô nhìn ra, thấy hai vợ chồng Nevile và Kay đang sánh bước đi sát bờ nước, sóng trào lên bàn chân họ. Rồi Aldin quay sang nhìn Latimer. Xưa nay cô vẫn đinh ninh anh ta không biết tự ái là gì và hơi nguy hiểm. Lúc này, lần đầu tiên Aldin thấy anh chàng này cũng có lúc bị người khác làm thương tổn.

“Hắn cậu ta đang yêu Kay thì Nevile đến và giành lấy cô trong tay cậu ta”. - Aldin thầm nghĩ.

- Tôi hy vọng chuyến đi nghỉ này làm anh dễ chịu chứ? - Aldin trêu mếu hỏi.

Tuy câu hỏi rất thông thường, nhưng Aldin nói bằng giọng trêu mếu, như muốn làm thân với Latimer.

- Đối với tôi ở đây chẳng tệ nhạt hơn nơi khác, mà ở đâu tôi cũng thấy tệ nhạt tất.
- Thật thế sao?
- Chị nói thế, nhưng tôi biết chị chẳng quan tâm gì đâu. Đối với chị tôi chỉ là người ngoài... là khách...
- Thì ra, anh không thích chúng tôi!
- Điều đó làm chị ngạc nhiên sao?
- Có lẽ thế.

Rồi Aldin trầm ngâm nói thêm:

- Tôi ngạc nhiên vì chúng tôi cố làm mọi thứ để anh hài lòng, vì chúng tôi coi anh là bạn của Kay...
- Chị nói đúng. Tôi chỉ là bạn của Kay!

Giọng Latimer chua chát.

Aldin nói tiếp:

- Tôi rất muốn biết, chúng tôi đã làm gì khiến anh không vừa lòng. Hoặc chúng tôi làm sao?

Latimer dần từng tiếng:

- Các người đều ngạo mạn!
- Ngạo mạn? - Aldin nhắc lại, rồi nói tiếp - Quả là chúng tôi dễ gây cho người khác cái cảm giác đó.

- Không phải chỉ có cảm giác, mà các người đúng là những kẻ ngạo mạn! Các người đĩnh ninh các người là cao quý, và do sống tách biệt khỏi đông đảo nhân dân bình thường, các người coi những ai như tôi chỉ là loài sinh vật kỳ quặc.

- Anh nói làm tôi buồn đấy!

- Nhưng tôi nói đúng hay không đúng?

- Chưa hẳn đã đúng. Có thể chúng tôi ít có óc tưởng tượng, nhưng chúng tôi không ác với ai. Riêng tôi. Có thể tôi quá lễ độ nên anh nghĩ như vậy. Nhưng như thế không có nghĩa tôi không có một trái tim như mọi người. Dù sao nghe anh nói, tôi cũng rất tiếc và rất mong làm được điều gì khiến anh hài lòng!

- Nếu chị nghĩ như vậy thì chị rất tốt!

Họ im lặng một lúc rồi Aldin nói tiếp:

- Anh đã từng yêu Kay?

- À Đúng thế...

- Cô ấy thì sao? Cũng có thời yêu anh chứ?

- Tôi đoán thế... Cho đến lúc Nevile xuất hiện.

Hạ giọng, Aldin dịu dàng hỏi:

- Hiện giờ anh vẫn yêu cô ấy?

- Tôi tưởng điều ấy đã rõ ràng...

- Sau một lát, Aldin rất điềm tĩnh hỏi:

- Tôi nghĩ, có lẽ anh nên đi khỏi đây chẳng?

- Tại sao?

- Bởi anh còn ở đây ngày nào, anh còn đau khổ ngày ấy!

Latimer bật cười:

- Chị quả là một phụ nữ đáng quý. Nhưng chị biết quá ít về những sinh vật đi lại bên ngoài cái chuồng mà chị bị nhốt trong đó! Rất có thể chỉ trong một tương lai gần, ở đây sẽ xảy ra rất nhiều chuyện!

- Loại chuyện gì chẳng hạn? - Aldin vội vã hỏi.

Latimer cười khẩy, đáp:

- Chị chịu khó đợi, rồi sẽ thấy!

11. Chương 11: Viii

Mặc xong quần áo, Audray quay ra bờ biển, dạo chơi ngay dưới chân vách núi thẳng đứng. Cô đi về phía Royde, lúc này đang ngồi dưới bóng một mô đá nhô ra, lặng lẽ hút tẩu thuốc, mắt đắm đắm nhìn về phía Mũi biển Hải âu, tòa biệt thự trắng toát bên kia vũng biển. Nghe tiếng chân bước, Royde quay đầu lại, nhưng vẫn ngồi. Không nói gì, Audray ngồi xuống bên cạnh anh.

Họ ngồi thế khá lâu, không nói câu gì. Lát sau, Audray lên tiếng:

- Biệt thự Mũi biển Hải âu trông gần quá!

- Đúng thế. Ta có thể bơi qua vũng biển này về được đấy.

- Nhưng lúc này thì không được. Sóng đang lớn. Phu nhân Tressilian ngày trước có một cô hầu phòng rất thích bơi. Cô ấy dễ dàng bơi ngang qua vũng biển này, nhưng chỉ vào những lúc triều đang lên. Còn khi triều đang rút thế này, nước dễ cuốn người bơi ra xa lắm. Thế là một hôm xảy ra đúng như vậy, cô hầu phòng cố bơi sang đến Easterhead, nhưng không nổi!

- Nhưng không có nghĩa biển ở đây nguy hiểm.

- Bên này vũng thì đúng như anh nói, nhưng vì vũng biển này là một cửa sông cho nên bên kia vũng thì có một dòng nước ngầm chảy rất mạnh... Chính chỗ mỏm kia, hồi đầu năm đã có một người quỳ sinh hụt đấy. Anh ta nhảy từ trên bờ vách đá cao xuống, nhưng bị mắc vào bụi cây mọc từ thành vách ra, và được mấy nhân viên cứu hộ bờ biển đến gỡ ra cho...

- Chắc hẳn không chịu cảm ơn mấy nhân viên cứu hộ ấy đâu! Bởi hẳn hẳn ta rất cáu. Muốn chết mà cũng không được chết!

- Nhưng đến bây giờ chắc anh ta đã biết ơn họ.

Audray trầm nghĩ, không biết lúc này người đàn ông tự tử hụt ấy ở đâu và anh ta thế nào.

Royde lặng lẽ rút tẩu thuốc. Anh lên quan sát cô gái. Audray đang mơ màng nhìn ra biển. Hàng lông mi dài của cô rọi bóng râm xuống cặp mắt. Cái mũi thon nhỏ của cô đẹp khủng khiếp...

- Quên - Royde chợt nhớ ra, nói - Anh nhặt được chiếc hoa tai hôm qua em đánh rơi...

Anh ta thọc tay vào túi. Audray chìa tay:

- Hay quá! Anh nhặt được nó ở chỗ nào?... Trên sân biệt thự phải không?

- Không. Dưới chân cầu thang gác. Chắc em làm rơi lúc xuống ăn tối. Khi ngồi ăn anh đã thấy một bên tai em không đeo hoa rồi.

Trong lúc đưa chiếc hoa tai và Audray mừng rỡ nhận lại, Royde chợt nhận thấy hoa tai hình dạng cục mịch và rất to. Nhưng đúng là đôi hoa tai Audray đeo hôm qua.

- Anh nhận thấy em không lúc nào rời đôi hoa tai này, kể cả lúc bơi. Em không sợ mất à?

- Đôi hoa tai này rẻ tiền thôi mà... Và em rất không muốn bỏ nó ra chỉ vì cái này!

Cô trở vào cái sọc rất nhỏ trên dải tai bên trái. Royde cười.

- Vết răng nanh của con chó Bouncer ngày xưa!

Họ lại im lặng, hồi tưởng những kỷ niệm thời thơ ấu. Royde hình dung lại cô bé Audray cao và gầy như cái sào, một hôm cúi xuống định vuốt ve con chó Bouncer thì con chó đang đau gì đó, đập luôn vào tai cô bé. Hồi đó vết thương khá nặng, vậy mà bây giờ chỉ để lại vết sọc nhỏ như sợi chỉ.

- Có ai còn nhìn thấy nữa đâu mà em lo?

Audray không trả lời ngay.

- Vì tính em thế. Em không muốn có một khiếm khuyết, dù nhỏ.

Câu nói rõ ràng là chân thật, và rất phù hợp với nhận định xưa nay của Royde về cô gái này. Audray luôn lo là mình có khiếm khuyết, nhưng liệu cô có thật sự muốn là người hoàn chỉnh không?

Họ lại im lặng.

Đột nhiên Royde hỏi:

- Audray này, có chuyện gì trục trặc không đấy?

- Trục trặc thế nào?

- Anh thấy em không vui. Tại sao vậy?

- Không phải đâu. Không có gì hết.

- Anh lại thấy có.
- Em cam đoan là không mà.
- Em không muốn kể ra với anh!
- Nhưng có gì đâu mà kể?
- Thôi được, để anh nói ra vậy. Em ôm những kỷ niệm cũ ấy làm gì? Chẳng lẽ không thể quăng chúng đi, không bao giờ nhớ lại nữa, không được sao?

Hai bàn tay Audray quặp chặt vào mô đá.

- Anh chưa hiểu em đây - Cô nói rất khẽ - Anh không hiểu được đâu!

Royde nói, rất dịu dàng:

- Anh hiểu được chứ, Audray! Anh rất hiểu em... Bởi vì... anh biết.

Người phụ nữ trẻ nhìn Royde, vẻ hoài nghi.

- Anh biết rất chính xác - Anh nói tiếp - Em đã phải chịu bao đau khổ...

Audray tái mặt:

- Em tưởng không ai biết...
- Vậy mà anh biết!... Anh chỉ muốn khuyên em coi cái quá khứ ấy đã chết rồi, và quên nó đi!

Audray nói khẽ như thì thầm:

- Có những thứ không thể quên được.

Giọng nói của Royde mỗi lúc một thêm tha thiết:

- Hãy nghe anh, Audray! Nhắm nháp quá khứ không ích gì. Anh công nhận là đã có những lúc em rất đau đớn. Nhưng em cứ ôm những kỷ niệm kia đến hết đời hay sao?... Em còn trẻ, còn cả một cuộc đời phía trước, phần đời ấy lớn hơn nhiều! Hãy nghĩ đến ngày mai chứ không phải ngày hôm qua.

Audray nhìn Royde, vẻ vẫn bình thản. Khó ai đoán được ý nghĩ thầm kín của cô lúc này.

- Nếu em không thể làm theo lời anh khuyên thì thế nào, Royde?
- Phải cố mà làm!
- Anh biết không, nhiều lúc em có cảm giác em không giống mọi người, trí óc em không lành mạnh. Em có cảm giác...
- Không phải thế đâu! Em...

Đột nhiên anh ngừng bật.

- Em làm sao? Anh nói tiếp đi chứ!
- Anh đang nghĩ hồi ấy tại sao em lấy Neville?

Audray cười:

- Tại em yêu anh ấy!
- Anh biết. Nhưng tại sao em yêu cậu ta? Em yêu cậu ta về điểm gì nào?

Audray nhắm mắt lại, cố hình dung những ý nghĩ thầm kín của mình hồi đó.

- Có lẽ - Cô đáp - Vì Neville hoàn toàn trái ngược với em. Trong khi em cố giống như một cái bóng, cố làm như mình không tồn tại, thì Neville lại hoàn toàn lộ liễu. Anh ấy tồn tại một cách đầy đủ!... Sung sướng hoàn toàn, tự tin tuyệt đối!

Cô cười nói thêm:

- Và anh ấy không xấu chút nào!

Royde nói, có phần cay đắng:

- Đúng rồi. Neville là một người Anh trăm phần trăm, một người Anh lý tưởng. To cao, ham thích thể thao, điềm tĩnh, thân hình chắc nịch, lúc nào cũng thoải mái, và trong mọi lĩnh vực cậu ta đều thành công.

Audray ngạc nhiên nhìn anh:

- Có vẻ anh không ưa Neville?

Tránh cặp mắt Audray, Royde quay đi nhồi thuốc vào tẩu.

- Nếu quả như vậy, - Anh nói tiếp - thì em ngạc nhiên lắm sao? Cậu ta có tất cả những gì anh không có! Cậu ta giỏi đủ các môn thể thao, cậu ta bơi giỏi, khiêu vũ giỏi, nói chuyện hết sức có duyên! Trong khi anh chỉ là đứa vụng về, lại thêm một cánh tay bị liệt! Cậu ta lúc nào cũng nổi trội, trong khi anh chỉ là một con gấu vụng về! Và cậu ta đã lấy cô gái anh hằng yêu dấu!

Audray cố nén lại một tiếng cười khẽ.

Royde vẫn thao thao:

- Em đừng làm như em không biết anh yêu em từ năm em mười lăm tuổi!... Cả bây giờ anh vẫn yêu em...

Audray không để anh nói tiếp:

- Không! Bây giờ thì không!

- Em nói thế nghĩa là sao?... “Bây giờ thì không” nghĩa là thế nào?

Audray đứng dậy.

- Vì bây giờ, - Cô điềm tĩnh nói - em không còn như trước nữa.

- Nghĩa là sao?

Anh đứng lên, trước mặt người phụ nữ trẻ.

- Dù anh chưa biết, - Cô trả lời rất nhanh - em cũng không thể nói với anh được!... Chính em cũng chưa hiểu rõ bản thân em lắm... chỉ biết rằng...

Audray ngừng bật, rồi không nói hết câu, quay gót đi về phía khách sạn.

Đi một lát, cô gặp Neville. Anh đang nằm sấp trên cát, chăm chú nhìn một xoáy nước. Audray hỏi anh đang làm gì.

- Anh đang xem một con cua - Neville nói - Nó đang loay hoay khôn khéo, tự làm khổ mình!... Em nhìn kia! Kia kia!

Audray quỳ xuống nhìn.

- Em nhìn thấy chưa?

- Rồi.

Neville mời Audray một điếu thuốc. Cô nhận và anh châm lửa cho cô. Audray cố tránh, không để cặp mắt anh nhìn vào cặp mắt cô.

Lát sau, Neville nói khẽ:

- Audray?

- Anh bảo gì ạ?

- Hai chúng mình vẫn giữ tình thân chứ?

- Tất nhiên rồi!

- Đối với anh, điều đó là quan trọng nhất!

Nevile lo lắng nhìn người vợ cũ. Cô cười gượng gạo. Anh lấy giọng bình thường, nói tiếp:

- Cuộc dạo chơi hôm nay thú vị đấy chứ? Thời tiết lại rất đẹp!

- Vâng.

- Tháng Chín mà thế này là hơi nóng quá đấy.

Họ im lặng. Và Nevile lại lên tiếng trước:

- Audray?

Người phụ nữ trẻ ngẩng đầu lên nhìn ra bãi cát:

- Vợ anh gọi anh kìa. Chị ấy ra hiệu bảo anh đến đó...

Nevile đứng lên, nhìn thẳng vào mắt Audray, nói khẽ:

- Em mới là vợ anh, Audray!

Cô quay lưng lại người chồng cũ.

Nevile chạy về phía Kay đang đợi anh.

12. Chương 12: Ix

Lúc mọi người quay về tòa nhà Mũi biển Hải âu, bác già đầu bếp bảo cô Aldin:

- Mời tiểu thư lên gặp phu nhân. Phu nhân đang rất bức chuyện gì đó và dặn khi nào tiểu thư về thì bảo tiểu thư lên ngay.

Lên đến nơi, cô Aldin thấy phu nhân Tressilian rất suy sụp.

- Aldin thân mến - Bà cụ nói - Ta đang rất buồn. Cụ già Treves vừa mới mất.

- Thật à?

- Đúng thế. Chị thấy khủng khiếp chưa?... Tàn bạo nữa chứ!... Nghe đâu ông cụ chưa kịp cởi quần áo ngoài, vừa vào đến phòng thì gục ngay...

- Khủng khiếp quá!

- Ta biết tim ông cụ đã yếu lắm rồi, nhưng vẫn thấy quá đột ngột! Ta hy vọng trong lúc ông cụ ở đây, không có gì để ảnh hưởng đến sức khỏe của cụ chứ? Có món ăn nào khó tiêu không?

- Theo cháu thì không... Trong bữa ăn, cụ Treves rất tươi tỉnh và vui vẻ.

- Ta rất bất ngờ!... Chị phải đến khách sạn Balmoral ngay... Chị hỏi bà Rogers chủ khách sạn xem ông cụ mất ra sao, và chúng ta có thể giúp gì được không, về chuyện tang lễ ấy. Ta muốn chúng ta sẽ làm tất cả những gì có thể làm được. Thật đáng buồn là ông cụ lại mất trong khách sạn!

Phu nhân Tressilian rõ ràng bị choáng váng cao độ.

- Thưa phu nhân, cháu nghĩ phu nhân không nên xúc động đến thế!... Bây giờ cháu đến khách sạn Balmoral, khi về cháu sẽ thuật lại đầy đủ phu nhân biết.

- Cảm ơn, cháu Aldin...

- Còn bây giờ, phu nhân phải nghỉ ngơi và đừng nghĩ ngợi gì nhiều.

Quay xuống phòng khách, cô Aldin báo tin buồn cho mọi người.

- Tội nghiệp ông cụ, Nevile nói. - Cụ mất vì gì thế?

- Chắc tim...

Royde gật đầu, nói:

- Đúng rồi. Do cái cầu thang đấy...

- Cầu thang sao? - Aldin hỏi.

- Lúc tôi và Latimer chia tay với ông cụ, chúng tôi đã nhắc là cụ đi chậm thôi...

- Sao cụ không dùng thang máy?

- Thang máy hỏng.

- Đúng là không may!

Royde tình nguyện đi cùng cô Aldin đến khách sạn Balmoral.

Dọc đường, cô Aldin nói:

- Không biết ông cụ có người thân không, để chúng ta báo tin...

- Không thấy ông cụ nói đến ai...

- Đúng thế. Tôi không nghe thấy ông cụ nói mấy chữ “cháu tôi” hoặc “em tôi”...

- Nhưng cụ có vợ chứ?

- Tôi e không...

Tại khách sạn Balmoral, bà Rogers chủ khách sạn đang nói chuyện sôi nổi với một người đàn ông đứng tuổi. Người này chìa tay ra cho cô Aldin, tự giới thiệu là Bác sĩ Lazenby.

Sau khi cũng tự giới thiệu xong, cô Aldin trình bày ý muốn của cô. Họ vào phòng ăn của bà chủ Rogers. Gian phòng rộng rãi, ấm cúng và dễ mến...

Bác sĩ Lazenby quay sang cô Aldin:

- Ngài Treves hôm qua ăn tối ở nhà tiểu thư, có phải không?

- Vâng.

- Lúc đó tiểu thư thấy ông cụ ra sao? Có vẻ khó ở gì không?

- Tuyệt đối không! Cụ rất vui và có vẻ trong người dễ chịu.

Bác sĩ gật đầu:

- Các bệnh nhân tim thường như thế. Chết rất đột ngột, không có biểu hiện gì báo trước. Tôi vừa xem các đơn thuốc của cụ, thấy sức khỏe cụ đang trong trạng thái rất mong manh. Tôi sẽ bắt liên lạc với thầy thuốc của cụ ở London...

- Cụ Treves rất tin tưởng ông thầy thuốc của cụ, có nghĩa sức khỏe của cụ được chăm sóc rất tốt.

- Tôi cũng tin như thế - Ông bác sĩ lịch sự nói - Tim của ông cụ, chỉ cần một sự gắng sức nhỏ là không chịu nổi.

- Tỷ như leo thang gác, - cô Aldin gợi ý.

- Thế là đủ để tim ngừng đập... Điều đó là chắc chắn nếu ông cụ phải leo ba tầng thang gác!... Nhưng tôi tin rằng đêm qua cụ không phải leo lên như thế!

- Tất nhiên rồi! - Bà chủ khách sạn nói - Ngài Treves đã dùng thang máy... Bao giờ cụ cũng dùng thang máy... Đó là một quy tắc không bao giờ cụ bỏ qua.

- Nhưng tối hôm qua, vì thang máy hỏng...

Bà Rogers ngạc nhiên nhìn cô Aldin, nói:.

- Đêm hôm qua, thang máy vẫn chạy bình thường.

Royde khẽ ho để thông cổ họng rồi nói:

- Tôi xin lỗi buộc phải nói điều trái với bà, thưa bà chủ, nhưng tối hôm qua tôi tiễn cụ Treves vào tận gian tiền sảnh này, và tôi nhìn thấy trên cánh cửa thang máy treo tấm biển đề thang máy hỏng.

Bà Rogers lộ vẻ rất ngạc nhiên.

- Nếu thế, - Bà kêu lên - thì quái lạ! Tôi xin thề rằng thang máy không hề hỏng hóc, vẫn hoạt động bình thường... Đúng thế, tôi biết chắc chắn như vậy!... Mà giả sử có chuyện ấy đi nữa thì tôi phải biết chứ!... Nhưng không thể có, vì trong vòng một năm rưỡi nay thang máy hoạt động rất tốt, không hề trục trặc gì!

Bà sờ vào lưng ghế, nói thêm:

- Máy móc của thang máy này rất tốt.

Bác sĩ Lazenby nói:

- Hay nhân viên giữ thang máy của khách sạn treo tấm bảng lên đó lúc anh ta ra về...

- Không thể có chuyện ấy được, vì thang máy này thuộc loại tự động, không cần ai trông coi.

- Tôi quên mất đấy...

- Dù sao tôi cũng hỏi cậu Joe xem có chuyện gì không...

Bà Rogers bước nhanh vào nhà trong. Sau đó, người ta nghe thấy tiếng bà gọi trong hành lang.

Trong lúc đó, bác sĩ Lazenby quay sang Royde.

- Ông Royde, ông tin chắc điều ông vừa nói là đúng đấy chứ?

- Hoàn toàn tin chắc!

Bà chủ Rogers quay ra, cùng đi là nhân viên bảo vệ. Joe trịnh trọng tuyên bố rằng thang máy hoạt động suốt cả đêm qua. Anh ta cho biết trong khách sạn có một tấm biển như ông Royde nói thật, nhưng tấm biển chỉ nằm trên bàn giấy và suốt một năm qua, chưa lần nào phải dùng đến nó.

Mọi người đưa mắt nhìn nhau, thống nhất rằng ở đây có một điều bí mật mà họ chưa biết. Bác sĩ Lazenby không tán thành lắm giả thuyết cho rằng có thể một khách nghỉ nào đó đùa, nhưng vì chưa có giả thuyết nào hay hơn, họ tạm dừng lại ở giả thuyết này.

Trả lời những câu hỏi của cô Aldin, bác sĩ cho biết, người lái xe cho cụ Treves đã đưa cho ông địa chỉ những người chịu trách nhiệm về quyền lợi của cụ Treves, và ông sẽ báo cho họ biết tin này. Và do chưa biết tang lễ cần tổ chức ra sao, bác sĩ sẽ đến biệt thự, gặp phu nhân Tressilian xin ý kiến. Sau đó ông sẽ nhớ những công việc phải làm gấp, bác sĩ cáo lui.

Lát sau, cô Aldin và Royde chậm rãi bước chân trên con đường về biệt thự Mũi biển Hải âu.

Cô Aldinhỏi:

- Anh tin chắc anh có nhìn thấy tấm biển ấy chứ?

- Chắc chắn!... cả anh chàng Latimer cũng nhìn thấy như tôi.

- Đúng là chuyện kỳ lạ! - Cô Aldin kết luận.

13. Chương 13: X

Hôm đó là ngày 12 tháng Chín.

Cô Aldin nói:

- Chỉ còn bốn mươi tám tiếng đồng hồ nữa thôi!

Thấy Royde nhìn mình, cô đỏ mặt, cắn môi.

- Cô cảm nghĩ như vậy sao? - Royde nói.

- Tôi không biết sao tôi lại thế. - Cô thanh minh - Chưa bao giờ tôi nóng lòng mong khách của nhà này đi mau như lần này! Xưa nay bao giờ chúng tôi cũng rất sung sướng được tiếp cậu Nevile... cả cô Audray nữa...

Royde làm một cử chỉ, ý nói anh rất hiểu.

- Nhưng lần này, - cô Aldin nói tiếp - chúng tôi cảm thấy như lúc nào cũng ngồi trên thùng thuốc súng, bất cứ lúc nào cũng có thể nổ tung. Chính vì vậy mà câu đầu tiên tôi thốt ra sáng hôm nay lại là “đã quá hai ngày rồi!”. Cô Audray sẽ đi vào thứ Tư, cậu Nevile và cô Kay thì thứ Năm...

- Thứ sáu thì đến lượt tôi!

- Anh thì tôi không tính!... Anh vững chãi như bức thành, có anh ở đây tôi mới cảm thấy yên tâm!

- Tôi làm nhiệm vụ “Chất đệm”.

- Hơn thế nhiều!... Anh rất đáng mến và tính anh điềm tĩnh...

Royde cười.

Aldin trầm ngâm nói thêm:

- Tôi vẫn chưa hiểu tại sao cái nhà này suốt thời gian qua lúc nào cũng căng thẳng như thế? Hình như có một nỗi nguy hiểm nào đó treo lơ lửng trên đầu tất cả chúng ta... Máy người làm cũng cảm thấy như vậy! Và họ đều cau có... Đến bà quản gia Barrett xưa nay điềm đạm, bình thản là thế mà cũng bồn chồn lo âu, hay gắt gỏng!... Tất cả chỉ vì Nevile nảy ra ý định quái đản là muốn tạo điều kiện cho hai cô vợ mới và cũ của cậu ta gặp nhau ở đây và làm thân với nhau... cốt để cậu ta đỡ dầy dút lương tâm!

- Có thể nói, ý định của cậu ta đã thất bại!

- Rõ ràng là như thế rồi. Kay cảm thấy đã sắp đến lúc cô ta không chịu nổi nữa. Và phải nói gần đây tôi đâm bắt đầu mến cô gái tội nghiệp ấy!

Ngừng lại một chút, Aldin nói tiếp:

- Anh có nhận thấy tối qua, lúc chúng ta chia tay để về phòng, Nevile xoắn lấy Audray không? Cậu ta vẫn yêu vợ cũ và ly hôn là một sai lầm của cậu ta... Một sai lầm lớn...

Royde nhồi thuốc vào ống, nói giọng bức tức:

- Lẽ ra cậu ta phải nhìn thấy từ trước chứ!

- Ai cũng nói thế, nhưng chẳng thể gỡ lại được. Tôi đâm ra thấy tội nghiệp Nevile.

- Những người như cậu ta...

Đột nhiên anh ngừng bật.

- Những người như cậu ta thì sao?

- Những người như Nevile, - Royde nói tiếp - tưởng họ có thể làm tất cả những gì họ thích, và đạt được tất cả những gì họ muốn! Tôi tin rằng từ nhỏ đến nay, Nevile chưa phải chịu một thất bại nào, trước khi cậu ta ly hôn với Audray. Bây giờ thì cậu ta đã nếm mùi thất bại! Audray không còn là người dành cho cậu ta nữa. Thế là cậu ta gỡ đủ mọi trò, cố giành lấy phần thắng!

- Tôi nghĩ anh nói đúng, nhưng liệu có nghiệt ngã quá không? Hồi chưa ly hôn, Audray rất yêu chồng và hai vợ chồng rất ăn ý với nhau!

- Đồng ý! Nhưng bây giờ Audray không yêu cậu ta nữa.

- Điều đó chính tôi cũng đang muốn biết. - Aldin khẽ nói.

Royde nói tiếp:

- Tôi lộ ra với cô thêm điều này: Neville nghi ngại cô vợ mới là có lý. Kay thuộc loại người có thể trở thành rất nguy hiểm. Khi bị dồn vào đường cùng, cô ta dám làm bất cứ điều gì!

Cô Aldin thở dài rồi quay lại điều cô nhận xét lúc đầu:

- Rốt cuộc, chúng ta chỉ còn phải chịu đựng bốn mươi tám tiếng đồng hồ nữa thôi!

Cái chết của ông già Treves là một đòn rất mạnh giáng xuống sức khỏe mỏng manh của phu nhân Tressilian. May mà tang lễ tổ chức ở London, chứ nếu tổ chức ở Saltcreek thì còn tai hại cho sức khỏe bà cụ đến đâu. Tuy nhiên trong tòa biệt thự này, mọi người, kể cả gia nhân đầy tớ, đều căng thẳng thần kinh đến tột độ. Bốn năm ngày hôm nay còn tăng lên thêm. Cô Aldin thấy mệt mỏi rã rời, và tinh thần suy sụp.

- Không khí thế nào ấy. - Cô nói to lên thành tiếng - Tôi có cảm giác bồn chồn rất lạ!

Đúng thế. Những ngày đầu tháng Chín này thời tiết nóng một cách hoàn toàn không bình thường. Rất nhiều lúc hàn thử biểu lên đến 25° trong bóng râm.

- Chị khó chịu về thời tiết này ư? - Neville trong nhà ra, hỏi - Đúng là rất lạ, hình như mỗi ngày một nóng nực thêm! Và không hề có một ngọn gió!

Trời oi bức khiến thần kinh như sắp đứt.

Neville ngược nhìn trời, nói thêm:

- Nhưng tôi cảm thấy chỉ nay mai sẽ mưa... Kiểu thời tiết nhiệt đới này không thể kéo dài lâu được!

Royde nhích ra xa dần, cố để không ai nhận thấy. Anh đi vòng ra sau nhà, rồi biến mất.

Neville nói:

- Anh ta là thứ người khó tính, rõ ràng anh ta không ưa tôi, luôn tránh mặt tôi...

- Royde bản chất tốt. - Cô Aldin nói.

- Tôi không đồng ý. Đầu óc anh ta thiếu cận, chứa đầy các định kiến cổ hủ...

- Tôi cho rằng tại Royde yêu Audray, đang hy vọng lấy cô ấy thì cậu “nặng” cô ấy đi...

- Tại anh ta cứ ngập ngừng mãi, tính toán suốt bấy năm trời! Chẳng nhẽ con gái chờ mãi được hay sao?

Cô Aldin suy nghĩ một lúc lâu rồi nói:

- Biết đâu, rất có thể rồi cuối cùng hai người vẫn sẽ lấy được nhau!

Neville cau mày.

- Audray mà lấy con gấu nặng nề thô thiển ấy được ư?

Neville cười khẩy, nói tiếp:

- Giá trị cô ấy cao hơn thế nhiều!... Tôi không thể nghĩ Audray lại chịu lấy con người lầm lì ấy!

- Tôi lại thấy Audray rất mến Royde.

Neville cười ra tiếng.

- Các bà chỉ thích làm mối! Chị không thể để Audray được hưởng một thời gian thoải mái hay sao?

- Nhưng liệu cô ấy có cảm thấy thoải mái không chứ?

Neville quả quyết:

- Chị tưởng hiện nay Audray không thấy sung sướng hay sao?

- Tôi hoàn toàn không biết cô ấy sung sướng hay không.

- Tôi cũng không biết - Neville thú nhận - Audray rất kín đáo, không ai biết được cô ấy nghĩ gì...

Sau một lát im lặng, anh nói thêm:

- Nhưng cô ấy bản chất cao quý, không bao giờ có những ý nghĩ thấp hèn.

Rồi như tự nói với mình, anh kết luận:

- Tôi nói như một kẻ tồi tệ!

Cô Aldin đi vào nhà, dáng vẫn rầu rĩ, nhưng cô Kim bấm một lần nữa để tự trấn an: “Chỉ còn bốn mươi tám tiếng đồng hồ nữa thôi!”.

Không thể đứng yên một chỗ, Neville đi đi lại lại trên sân. Tình cờ anh đến cuối khu vườn. Audray ngồi trên bức tường thấp, vẽ mơ màng nhìn xuống dưới cửa sông lúc này nước dâng cao, vì thủy triều đang lên.

Nhìn thấy Neville, cô vội nhảy xuống đất, đến bên anh.

- Em vào nhà đây - Cô nói - Đã đến giờ ăn bữa nhẹ...

Giọng cô nói không tự nhiên và cô tránh gặp luồng mắt của Neville. Neville quay gót, không nói một lời, lặng lẽ đi bên cạnh người vợ cũ.

Lên đến sân, anh đứng lại.

- Audray, anh muốn nói chuyện với em, được không?

Audray đáp, hơi bực dọc:

- Em nghĩ là không nên!

- Nghĩa là em đã biết anh định nói gì?

Audray cúi đầu, không đáp.

- Nếu em đã biết - Neville nói tiếp - Vậy em nghĩ sao?... Chúng ta không thể bắt đầu lại từ đầu hay sao? Quên đi mọi thứ gì từ sau khi chia tay nhau?

- Quên mọi thứ? Cả Kay?

- Kay sẽ hiểu.

- Anh định nói thế nghĩa là sao?

- Đơn giản là anh đi tìm Kay, nói sự thật cho cô ta biết, và xin cô ta rộng lượng. Anh sẽ bảo cô ta, mà đây là sự thật, rằng em là người vợ duy nhất mà anh thật sự yêu...

- Hồi quyết định lấy Kay, anh cũng đã yêu cô ấy đấy thôi!

- Cuộc hôn nhân ấy là sai lầm lớn nhất trong cuộc đời anh! Anh...

Neville chợt ngừng nói. Kay từ trong phòng khách bước ra đi về phía họ. Mắt cô ánh lên một nỗi uất giận bị nén lại.

Kay nói.

- Xin lỗi đã làm đứt quãng lớp kịch cảm động này! Nhưng tôi nghĩ rằng đã đến lúc cần phải kết thúc nó!

Mặt tái nhợt, Audray tránh ra, lạnh lùng nói:

- Xin để hai người nói chuyện với nhau.

- Tùy thôi! - Kay nói với theo - Chị đã thực hiện được tất cả những gì đen tối mà chị mưu đồ, đúng vậy không? Tôi sẽ nói chuyện với chị sau! Còn bây giờ, tôi nói chuyện với Neville đã...

Neville cố xoa dịu cơn giận dữ của cô vợ mới.

- Kay, Audray không có lỗi trong chuyện này! Nếu cần trách thì em trách anh đây này...

- Tôi cũng đang định thế! - Cô nói rồi bước đến gần chồng - Thế nào, rút cuộc anh quyết định chọn ai?

Nevile cười chua chát:

- Chọn người nào tội nghiệp hơn!

Kay nói tiếp:

- Anh vừa chia tay với Audray, là cướp luôn tôi đi, trong lúc tôi chưa kịp định thần! Rồi anh xin chị ta đồng ý ly hôn! Lúc thì anh bốc tôi lên đến trời xanh, lúc thì anh quăng tôi xuống địa ngục! Bây giờ anh lại muốn quay về với con chuột nhắt bẩn thỉu kia, với cái bóng ma lượn lờ ghê tởm kia...

- Khoan đã, Kay!

- Tôi đã nhìn thấy đủ rồi! Vậy anh trả lời đi!

Nevile mặt tái nhợt:

- Em muốn gọi anh bằng danh từ nào tùy em, nhưng anh nói trước: em chỉ mất công vô ích!... Hai chúng ta không thể tiếp tục sống với nhau được nữa. Anh thành thật tin rằng anh vẫn yêu Audray!... Tình yêu đối với em chỉ là trong một lúc điên rồ!... Nhưng bây giờ tình yêu ấy đã hết!... Hai chúng ta không thích hợp với nhau, và anh không thể làm cho em hạnh phúc... Vì thế, Kay ạ, chúng ta chia tay nhau và chỉ giữ lại tình bạn! Hãy rộng lượng, Kay!

Đột nhiên Kay rất điềm tĩnh, nói:

- Anh muốn thế thật à?

Cúi gằm mặt, nhìn xuống đất, Nevile đáp:

- Chúng ta có thể ly hôn. Anh sẽ đi khỏi ngôi nhà chúng ta...

- Nhưng chuyện đó cần có thời gian!

- Anh sẽ chờ.

- Sau đó anh sẽ cầu hôn trở lại với Audray?

- Nếu cô ấy đồng ý!

- Đời nào nó đồng ý! - Kay kêu lên khinh bỉ - Còn tôi, tôi sẽ ra sao?

- Em sẽ tự do, và em làm lại cuộc đời với một người đàn ông tốt hơn anh... Tất nhiên anh sẽ thu xếp để số tài sản của em...

- Xin anh dành lòng tốt ấy cho những kẻ khác!

Kay không ghìem được nữa quát lên:

- Anh nghe tôi nói đây! Tôi không chịu như thế. Tôi sẽ không đồng ý ly hôn. Bởi tôi lấy anh vì tôi yêu anh!... Và tôi biết trước đến bao giờ anh sẽ bỏ tôi, tôi biết ngay từ cái hôm mà tôi đã kể anh nghe cái hôm tôi kín đáo theo chân anh đến khách sạn Estoril. Anh vẫn cho đó là do Số Phận, điều đó phỉn nịnh thói tự yêu mình của anh, cho nên khi tôi kể anh nghe sự thật, anh đã thất vọng!... Nói cho anh biết, tôi không thấy xấu hổ gì hết về việc tôi đã làm! Anh đã yêu tôi, đã lấy tôi, và bây giờ tôi không cho anh quay lại với cái con thâm độc kia, nó tìm cách kéo anh quay trở lại với nó! Những chuyện xảy ra gần đây là do nó cố tình gây ra, nhưng nó sẽ phải chịu hậu quả của những thứ đó! Nó đừng hòng lấy được anh. Tôi thà giết anh đi chứ không để anh rơi vào tay nó! Sau đó tôi giết cả nó nữa! Tôi giết cả hai, rồi tôi...

Nevile bước lên, nắm cánh tay Kay:

- Im đi, Kay! Cô không có quyền làm ầm ĩ lên ở đây! Và ở bất cứ nơi nào khác cũng vậy!

- Không có quyền ư? Rồi anh sẽ thấy!

Bác đầu bếp Hurstall hiện ra trên sân. Coi như không biết chuyện gì, bác thản nhiên lễ phép mời hai người vào ăn bữa tạm.

Họ đi về phía phòng khách.

Trên bầu trời, những đám mây đen đang kéo đến.

14. Chương 14: Xi

Khoảng bảy giờ kém mười lăm, trời bắt đầu đổ mưa. Neville ngồi trong phòng mình nhìn ra ngoài cửa sổ. Từ lúc ăn bữa tạm, anh chưa nhìn thấy Kay. Hai người tránh gặp nhau.

Bữa tối hôm ấy, không khí buồn tẻ và căng thẳng. Neville luôn nghĩ đi tạt đâu đâu. Kay tỏ ra thận trọng hơn mọi khi. Audray có dáng như một cái bóng không hồn. Cô Aldin cố trò chuyện để kích động mọi người lên, và cô bực mình thấy Royde không hỗ trợ cô.

Bác đầu bếp già Hurstall có vẻ không còn giữ được điềm tĩnh, lúc bưng đĩa thức ăn lên, tay bác ta run run. Cuối bữa ăn, Neville công bố một cách hồ hững rằng sau đây anh sẽ đi Easterheac.

- Tôi muốn chơi một ván bi-a với Latimer.
- Cậu cứ mang chìa khóa cửa đi cho cẩn thận lỡ phải về khuya quá!
- Cảm ơn! Nhưng tôi sẽ không về quá muộn đâu.

Kay đã ngáp, có vẻ cô cố tình cho mọi người nhìn thấy, từ lúc đang ngồi ăn. Bây giờ cô nói rằng cô cần lên phòng để nghỉ, vì thấy trong người hơi khó chịu. Cô Aldin hỏi Kay có cần thuốc cảm không, Kay cảm ơn, bảo không cần, rồi đi nhanh ra khỏi phòng ăn.

Neville vặn núm trên đài thu thanh, dò tìm chương trình âm nhạc. Anh ngồi trên đi văng, nghe nhạc một lúc. Anh cố không nhìn Audray. Cô Aldin thấy Neville giống như một đứa trẻ tội nghiệp, và cô bỗng thương hại cho anh ta.

Cuối cùng, Neville nói:

- Tôi đi đây...
- Cậu lấy ô tô đi theo đường vòng hay đi bộ theo lối qua phà? - Cô Aldin hỏi.
- Tôi đi phà. Tội gì đi vòng hai chục cây số? Vả lại tôi còn muốn dạo chơi tản bộ nữa.
- Trời đang mưa đấy!
- Tôi có mang theo áo mưa.

Neville chào chung tất cả mọi người rồi ra hành lang. Bác già Hurstall chạy ra theo, lúc Neville sắp bước ra hiên.

- Phu nhân Tressilian muốn nói gì với cậu. Mời cậu lên gặp cụ chủ, được không ạ?

Neville liếc nhìn đồng hồ trên tường. Đúng 10 giờ. Anh nhún vai, bước lên thang gác, gõ cửa phòng phu nhân. Trong lúc chờ trả lời, Neville nghe thấy tiếng người nói chuyện dưới hành lang. Có vẻ tối nay, mọi người đều đi ngủ sớm.

- Mời vào! - Tiếng phu nhân Tressilian ở trong vọng ra.

Neville bước vào, khép cửa lại.

Trong phòng tối om, chỉ có một ngọn đèn nhỏ thấp sáng ở đầu giường. Phu nhân, trong bộ đồ ngủ, đặt cuốn sách đang đọc xuống. Bà cụ nhìn Neville, nghiêm nghị nói:

- Ta muốn nói chuyện với cháu. - Bà cụ nói.

Neville bắt giác cười, đáp:

- Cháu xin chờ lệnh!

Bà cụ không cười.

- Nevile, - Bà cụ nói - có một số điều ta không hài lòng về cháu. Ta không có thói thích nghe lỏm chuyện riêng tư của người khác, nhưng vì cháu và con vợ mới của cháu to tiếng với nhau ngay bên dưới cửa sổ phòng của ta, nên ta buộc phải nghe thấy. Ta thấy cháu định ly hôn với nó để quay lại lấy con Audray. Ta không đồng ý cho cháu làm như thế, thậm chí không muốn nghe thấy chuyện đó.

Nevile cố tự kiềm chế. Anh nói:

- Về vụ to tiếng với nhau chiều hôm nay, cháu xin phu nhân tha thứ. Còn về mọi chuyện khác, tất cả chỉ liên quan đến cháu!

- Không đâu! Cháu đã sử dụng ngôi nhà của ta để gặp con Audray, nếu như không phải do con Audray tự đề ra ý tưởng đó...

- Audray không hề đề ra! Nếu...

Phu nhân Tressilian giơ tay ra lệnh cho Nevile im lặng.

- Dù thế nào, Nevile, ta cũng không cho cháu được làm thế. Kay là vợ cháu và nó có những quyền mà cháu không thể bỏ qua. Trong chuyện này, ta hoàn toàn đứng về phía nó. Cháu sẽ không làm theo ý cháu được đâu! Bồn phẫn của cháu bây giờ là tiếp tục sống với Kay. Ta thấy phải nói thẳng ra điều ta yêu cầu!

Nevile tiến lên một bước, cao giọng nói:

- Cháu xin nhắc lại, mọi chuyện này không liên quan chút nào đến phu nhân!

Bà cụ nói bằng giọng ra lệnh:

- Ngày mai con Audray phải rời khỏi cái nhà này...

- Phu nhân không được làm thế! Cháu không chịu để phu nhân làm thế...

- Cháu kêu cũng vô ích, Nevile!

- Cháu nhắc lại là cháu sẽ không chịu để...

15. Chương 15: Xii

Chị hầu phòng Alice có vẻ rầu rĩ.

- Chị làm sao thế, Alice? - Bà nấu bếp Spieer hỏi - Có chuyện gì vậy?

- Tại bà quản gia Barrett đấy - Chị ta đáp - Tôi không còn biết phải làm gì nữa! Mới cách đây một tiếng đồng hồ, tôi bưng trà lên cho bà ấy, thấy bà ấy ngủ li bì, tôi không dám gọi. Tôi đành đi ra, năm phút sau, không thấy bà ấy xuống, tôi lại bưng lên. Bỗng vào giờ này bà ấy phải bưng trà lên cho phu nhân. Tôi vào, thấy bà Barrett vẫn ngủ li bì... tôi gọi mãi mà không làm sao đánh thức được bà ấy dậy!

- Chị có lay bà ấy không?

- Có chứ, lay mạnh ấy chứ!... Nhưng không kết quả gì. Bà ấy vẫn ngủ, và sắc mặt thế nào ấy!

- Lay Chúa! - Bà Spicer kêu lên - Hay bà ấy... chết?

- Tất nhiên không phải!... Vẫn thở... Nhưng cách thở rất lạ... Theo tôi đoán thì bà Barrett ốm...

- Để tôi lên xem thế nào - Bà Spicer nói - Bây giờ chị chuẩn bị ấm trà khác đi rồi bưng lên cho phu nhân, kéo phu nhân dậy...

Nói xong, bà Spicer chạy lên tầng hai.

Lát sau, Alice bưng khay trà đứng lại trước cửa phòng phu nhân Tressilian. Chợt gõ hai tiếng, không thấy trả lời, định vào. Đột nhiên chị nghe thấy tiếng loảng xoảng rồi tiếng kêu thất thanh. Alice vội chạy ra, lao xuống thang gác, suýt va phải bác đầu bếp Hurstall trong hành lang.

Chị nói hồn hển:

- Bác Hurstall, lên gác mau! Có kẻ đột nhập vào phòng phu nhân và phu nhân bị nó giết... Một vết dao đâm trên đầu, máu me vấy mọi chỗ.

16. Chương 16: “một Bàn Tay Nhỏ Nhấn, Từ Italia Sang.”

Chánh thanh tra Battle được hưởng một kỳ nghỉ hè dễ chịu. Tuy chỉ còn ba ngày nữa là kết thúc chuyến nghỉ mát, nhưng ông cũng vẫn hơi buồn thấy thời tiết bắt đầu chuyển sang mùa mưa. Nhưng khí hậu nước Anh là như thế, biết làm sao được? Và ông cũng đã được hưởng bao nhiêu ngày đẹp trời rồi.

Battle đang ngồi ăn điểm tâm với cháu ông, thanh tra James Leach, thì chuông điện thoại reo, gọi Leach.

Anh nhắc máy nghe một lúc rồi nói:

- Vâng, thưa ông! Tôi đến ngay bây giờ!

Rồi đặt máy xuống, vẽ mặt Leach đăm chiêu.

- Chuyện quan trọng à? - Battle hỏi.

- Một vụ án mạng... Phu nhân Tressilian... Một bà già liệt, rất danh tiếng trong vùng này. Tòa biệt thự ba tầng của bà cụ nằm trên bờ vách cao, thuộc địa phận làng Saltcreek. Sếp của cháu đang đợi cháu...

“Sếp” của thanh tra Leach là cảnh sát trưởng địa phương.

- Sếp rất thân với phu nhân - Leach nói thêm - Và ông ấy đợi cháu để cùng đến đó.

Ra đến cửa, anh quay lại nói với ông cậu:

- Cậu ạ...

- Cái gì?

- Cháu muốn cậu giúp cháu một tay, được không ạ?... Đây là lần đầu tiên cháu phải điều tra một vụ quan trọng như thế này!

- Còn ở đây được ngày nào, cậu sẽ giúp cháu ngày ấy! Nhưng đây là một vụ kẻ gian đột nhập định ăn trộm, nhưng không thành nên hẳn phải giết chủ nhân hay sao?

- Cháu chưa biết.

II

Nửa giờ sau, thiếu tá Mitchell, Cảnh sát trưởng địa phương, nói chuyện với hai cậu cháu.

- Hiện nay còn quá sớm để khẳng định điều gì - Ông ta nói - Nhưng theo tôi, một điều đã rõ ràng: hung thủ không phải người bên ngoài. Không thấy mất thứ gì, không có hiện tượng phá cửa. Sáng nay, lúc xảy ra án mạng, các cửa đều đóng, kể cả cửa sổ.

Mitchell quay sang Battle:

- Nếu tôi đề nghị với Sở cảnh sát thành phố London, liệu họ có đồng ý cho phép ông hỗ trợ chúng tôi một tay không? Ông hiện đang có mặt ở đây, ông lại là cậu của Leach... Tất nhiên còn phải hỏi ông có chịu ở lại đây không đã... Tôi rất không muốn ép ông phải bỏ phần cuối của thời gian nghỉ hè...

- Về phần tôi, - Battle nói - tôi đồng ý hỗ trợ cho Leach, cháu tôi. Còn về phần sở cảnh sát London, ông nên liên hệ với ông Edgar. Hình như ông có quen ông ấy, đúng thế không?

Cảnh sát trưởng Mitchell gật đầu. Ông ta rất thân với Edgar Cotton, phó giám đốc Sở cảnh sát thành phố London.

- Tôi tin rằng với ông Edgar thì dễ thôi. Vậy là ta thống nhất nhé! Tôi sẽ gọi điện cho ông Edgar ngay bây giờ.

Mitchell nhắc máy, yêu cầu nối với London.

- Ông có cho đây là một vụ quan trọng không? - Battle hỏi.

- Nói chung, vụ này thuộc loại chúng tôi không được phép mắc một sai lầm nào. Nạn nhân là một nhân vật quen biết nhiều quan chức cao cấp... Và vụ án sẽ đụng đến một nhân vật không phải loại bình thường, cho nên việc điều tra phải tuyệt đối chính xác, không được phép phạm một sai lầm nào...

Battle gật đầu, không nói gì: ông đã hiểu ý ông bạn đồng nghiệp “tại chỗ” nói gì.

“Ông ta tin rằng đã biết thủ phạm là ai - Battle thầm nghĩ - Và ông ta rất buồn về chuyện đó. Hẳn phải là một người có danh tiếng trong vùng này, một nhân vật cao quý lắm. Nếu mình đoán sai, xin ai cứ chặt đầu mình đi!”

III

Hai cậu cháu Battle và Leach đang đứng trên ngưỡng cửa gian phòng ngủ, một gian phòng rất rộng và toàn đồ đạc quý giá. Trước mặt hai người, một nhân viên cảnh sát quỳ trên sàn đang thận trọng nâng cây gậy đánh “gôn”, lấy dấu vân tay in ở đó. Trên chỗ bịt sắt của cây gậy, có vết máu đã khô, dính vào đó là mấy sợi tóc.

Gần giường, bác sĩ Lazenby, vốn kiêm chân thầy thuốc pháp y của địa phương, đang cúi người xem xét thi hài phụ nhân Tressilian.

- Rõ như ban ngày - Bác sĩ nói - Nạn nhân bị đánh từ phía trước mặt. Ngay đòn đầu tiên, bà cụ đã bị vỡ sọ, chết ngay. Nhưng hung thủ muốn ăn chắc, nên đã bồi thêm một đòn thứ hai.

- Cảm ơn bác sĩ - Thanh tra Leach nói - Nạn nhân chết từ lúc nào?

- Trong khoảng giữa 10 giờ và 12 giờ đêm.

- Có thể chính xác hơn được không?

- Tôi không muốn phỏng đoán. Từ lúc đó đến nay, đã có nhiều yếu tố tác động, nên không thể chỉ dựa trên mức độ cứng lại của tử thi. Nhưng có thể chắc chắn rằng không trước 10 giờ đêm, và không sau 12 giờ đêm.

- Và hung khí là cây gậy đánh “gôn” kia?

Bác sĩ xem xét cây gậy.

- Chắc thế. Nhưng rất có thể hung thủ cố tình để lại cây gậy đó, vì theo tôi khám nghiệm tử thi thì nạn nhân chết không phải do đòn đánh của một cây gậy... Ông thấy đấy, thứ đập vào đầu nạn nhân không phải cạnh sắc của phần kim loại trên cây gậy, mà là một vật tròn nhẵn, có thể là thân cây gậy...

- Nghĩa là hung thủ đã phải rất chính xác trong động tác... Nhưng tôi cho rằng đấy chỉ là một hiệu quả ngẫu nhiên...

Leach giơ tay, thử lặp lại động tác của hung thủ.

- Thế thì lạ đấy. - Anh ta kết luận.

- Đúng thế - Bác sĩ trầm ngâm nói - Còn một chi tiết nữa làm tôi khó hiểu không kém. Đó là đòn đánh giáng vào thái dương bên phải của nạn nhân. Bởi hung thủ chỉ có thể đứng bên này giường, tức là bên trái nạn nhân. Phía bên kia vướng bức tường, hẳn không có chỗ đứng...

- Nghĩa là, - Leach, rất chú ý đến chi tiết đó, anh nói - hung thủ là người thuận tay trái?

- Đây là một điều - Bác sĩ nói - Tôi nghĩ đến nhưng chưa dám kết luận, bởi có quá ít bằng chứng. Tôi chỉ có thể nói, có nhiều khả năng hung thủ là người thuận tay trái. Tuy nhiên còn có những khả năng khác. Thí dụ lúc bị đánh, nạn nhân có thể hơi quay đầu sang bên trái. Mà cũng có khả năng hung thủ nhích giường ra để giáng đòn đánh, xong việc mới đẩy lại như cũ.

- Khả năng ấy rất ít! - Leach nói.

- Tôi đồng ý, nhưng không phải không có. Theo kinh nghiệm của tôi, thì rất ít khả năng hung hủ dùng tay trái đánh. Tôi không tin.

cảnh sát viên Jones, vẫn quỳ, cho biết cây gậy thuộc loại gậy đánh “gôn” rất bình thường, không phải loại dành riêng cho những người thuận tay trái.

- Vậy là rõ - thanh tra Leach nói - Nhưng rất có thể cây gậy không phải của hung thủ. Thưa bác sĩ, tôi cho rằng chúng ta có thể kết luận hung thủ là đàn ông được không?

- Chưa hoàn toàn chắc chắn. Có thể là phụ nữ, vì cây gậy khá nặng, không cần phải giáng mạnh lắm.

Chánh thanh tra Battle nói bằng giọng điềm tĩnh quen thuộc của ông ta:

- Đúng thế. Nhưng như vậy, ông chưa khẳng định hung khí là cây gậy đó?

Bác sĩ Lazèby quay sang Battle, đáp:

- Tất nhiên là chưa! Tôi chỉ nói rằng có thể hung thủ gây án bằng cây gậy này, chứ tôi chưa kết luận. Tất nhiên, tôi sẽ phân tích chất máu trên phần bằng kim loại của cây gậy, xem có đúng là niáu nạn nhân hay không. Và tôi sẽ đặt những sợi tóc này dưới kính hiển vi để xem xét.

Battle gật đầu.

- Bác sĩ nói đúng. Phải xem xét rất kỹ trước khi kết luận.

Bác sĩ Lazenby ngạc nhiên nhìn viên chánh thanh tra:

- Vậy ông cũng chưa tin rằng hung khí là cây gậy này?

Battle vội vã nói rõ ý mình:

- Không phải thế!... Tôi vốn suy nghĩ đơn giản, tôi tin vào thứ gì tôi đã nhìn thấy rõ mồn một. Nạn nhân chết vì bị đánh bằng một vật nặng. Mà cây gậy này rất nặng. Trên cán gậy lại có máu và những sợi tóc. Kết luận: đó chính là hung khí.

Thanh tra Leach hỏi:

- Lúc bị đánh, bà cụ thức hay ngủ?

Battle nói:

- Theo tôi thì thức. Trong mắt nạn nhân có nét ngạc nhiên, cảm giác rất riêng của tôi thì bà cụ không thể ngờ là sẽ bị giết. Tôi cho rằng không có sự chống cự và trên nét mặt nạn nhân không thấy có nét hoảng sợ. Tôi đoán bà cụ vừa thức dậy, chưa tỉnh hẳn, hoặc, bà cụ không nghĩ rằng người đứng trước mặt bà cụ lại định hành hung bà cụ...

Leach trầm ngâm nói:

- Trong phòng lúc đó không có nguồn ánh sáng nào khác ngoài ngọn đèn nhỏ ở đầu giường kia chứ?

- Đúng thế... Nhưng điều đó không giúp gì thêm cho chúng ta. Ngọn đèn đầu giường có thể do bà cụ bật lên lúc có người khác vào, cũng có thể được thắp sáng từ trước, hai tình huống đó không khác gì nhau trong vụ án mạng.

Cảnh sát viên Jones đã đứng lên. Anh nở một nụ cười thỏa mãn.

- Trên cây gậy này, - Anh ta nói - có rất nhiều dấu vân tay, và đều rất rõ.

- Đây là một thuận lợi quan trọng! - Thanh tra Leach thở phào, nói.

Bác sĩ Lazenby nhận xét:

- Hung thủ là một kẻ rất chu đáo, hẳn để lại hung khí, để lại các dấu vân tay, tôi lấy làm lạ sao hắn không để lại cả danh thiếp nữa!

- Có họa hắn điên - Battle nói - Nhưng chuyện đó cũng từng xảy ra đấy...

Bác sĩ cười. Trước khi cáo từ, ông nói:

- Tôi còn có một bệnh nhân trong tòa nhà này.

- Một bệnh nhân?

- Chính thế!... Bác đầu bếp gọi điện mời tôi đến trước khi phát hiện ra vụ án mạng. Sáng bà quản gia của phu nhân Tressilian nằm bất tỉnh trên giường, trong phòng bà ta.

- Bà ta bị sao?

- Bà ta bị đánh thuốc ngủ. Một liều gardenal rất cao. Nhưng bà ta sẽ bình phục thôi.

- Dây chuông này là để gọi bà ta phải không?

Battle đưa mắt nhìn đầu sợi dây thông xuống ngay gần đầu nạn nhân.

- Đúng đấy - Bác sĩ Lazenby đáp - Mỗi khi thấy hoảng sợ thứ gì, động tác đầu tiên của phu nhân Tressilian là giật sợi dây chuông ấy để gọi bà quản gia. Nhưng đêm qua thì dù bà cụ có giật dây đến sáng đi nữa, bà quản gia cũng không nghe thấy.

Battle nói:

- Rất có thể hung thủ đã đánh thuốc mê cho bà ta để tiện gây án. Nhưng thưa bác sĩ, ông biết chắc là bà quản gia không bao giờ dùng thuốc ngủ chứ?

- Tôi có thể bảo đảm là không bao giờ. Trong phòng bà ta không có thuốc ngủ, và tôi cảm thấy đoán được là người ta đã đánh thuốc ngủ cho bà ta theo cách nào: thuốc ngủ được hòa vào cốc nước sắc bà ta thường uống buổi tối, trước khi lên giường.

Chánh thanh tra Battle gãi cằm, nói:

- Có vẻ hung thủ biết rất rõ mọi quy luật sinh hoạt trong tòa nhà này. Thưa bác sĩ, ông có thấy vụ án mạng này rất lạ không?

Bác sĩ Lazenby cười:

- Điều đó là đối với các ông!

Bác sĩ ra rồi, chỉ còn lại hai cậu cháu.

Battle suy nghĩ. Lát sau ông nói:

- Cháu có nghĩ là hung thủ đã đeo găng khi cầm vào cây gậy này không? Cây gậy đã có sẵn nhiều vết vân tay mà hiện giờ ta thấy?

- Cháu không nghĩ như thế - Leach nói - và cậu cũng đừng nghĩ như thế. Bởi cầm vào tay một cây gậy nặng như thế này để gây án tất phải nắm rất chắc, làm sao không xóa đi những vết vân tay có sẵn trên đó từ trước? Mà các vết vân tay đó đến giờ vẫn rất rõ...

- Chính vì vậy, - Battle kết luận - chúng ta đành rất lịch sự đề nghị tất cả các quý ông quý bà ở đây cho xin mẫu vân tay của họ vậy. Tất nhiên chúng ta không ép! Nhưng cậu tin rằng sẽ không ai phản đối... Làm xong việc đó, ta so sánh xem những vân tay nào trùng với vết vân tay trên cây gậy...

- Và nếu thấy, chúng ta bắt ngay người đàn ông đó!

- Liệu có phải đàn ông không?

- Các vết vân tay đều của một người và y là nam giới, - Leach nói. - Không phải của phụ nữ, vì vân tay quá to so với vân tay phụ nữ. Hơn nữa, vụ án này không thuộc loại phụ nữ thực hiện!

Battle rất tán thành.

- Đúng đây là loại vụ án do nam giới gây ra, biểu hiện rất rõ ràng. Hung thủ phải là người tàn bạo, khôn ngoan và có công phu rèn luyện thân thể. Cháu thấy trong nhà này người nào gần với tính chất đó không?

- Cháu chưa biết rõ họ lắm!

- Vậy ta xuống gặp họ!

Battle đi ra phía cửa. Ông ngoái đầu nhìn lại một lần nữa chiếc giường, lẩm bẩm:

- Cậu không thú câu chuyện về cái dây kéo chuông kia!

- Tại sao ạ?

Cửa mở, ông đứng lại.

- Một vị phu nhân già, liệt - Ông nói tiếp - Ai lại có thể giết bà cụ được nhỉ? Trong khi đó, có bao nhiêu mục giã đánh ác, chuyên làm hại người khác, đáng bị phang một gậy lên đầu cho chết đi thì lại vẫn sống nhăn răng. Hay bà cụ có tiền? Số tiền ấy sau khi bà cụ mất, ai được hưởng nhỉ?

Nhận thấy câu hỏi của ông cậu gợi ra ý tưởng rất hay, Leach reo lên sung sướng:

- Vậy là cậu đã gợi ra được một hướng điều tra rồi đấy! Khi chúng ta biết được số tiền của phu nhân Tressilian ai sẽ hưởng, chúng ta có thể tìm ra được mọi thứ. Đúng thế!

Lúc xuống thang gác, chánh thanh tra Battle đọc lại bản danh sách ông đã ghi lên một mảnh giấy.

- Tiểu thư Aldin, ông Royde, ông Nevile Strange, bà Kay Strange, bà Audray Strange... Sao lắm “bà Strange” thế này?

- Theo cháu hiểu thì ông Nevile Strange có hai vợ...

Battle nheo mắt cười, nói khê:

- Lại một vụ Con Yêu Râu Xanh nữa hay sao đây?

Hai người bước vào phòng ăn, thấy mọi người đã tụ tập đông đủ. Họ ngồi quanh bàn như thường lệ, nhưng không phải để ăn.

Mọi cặp mắt hướng vào chánh thanh tra Battle, trong khi ông chăm chú quan sát từng người. Về mặt pháp lý, họ đều được coi là vô tội, khi chưa có đủ bằng chứng kết tội họ. Nhưng đối với Battle, thì tất cả những người liên quan ít nhiều đến vụ án đều có khả năng là hung thủ.

Battle nhìn từng người. Cô Aldin ngồi đầu bàn, dáng ngồi cứng đờ. Bên cạnh là Royde bình thản nhồi thuốc lá vào tẩu. Audray ngồi lùi ra phía sau một chút, một tay cầm thuốc lá hút, tay kia cầm tách cà phê. Nevile chăm chú châm điếu thuốc. Chiếc bật lửa trong tay anh ta hơi run run. Kay đặt cả hai tay lên bàn. Battle cảm thấy mặt cô ta tái nhợt dưới lớp son phấn.

Trong lúc ông Battle quan sát, thanh tra Leach nói đôi lời ngắn gọn, giọng kiêu “nhà chức trách”. Sau đó, anh đề nghị cô Aldin giới thiệu từng người.

Giới thiệu xong, cô Aldin nói:

- Sự việc đau lòng này làm tất cả chúng tôi choáng váng, nhưng tất cả chúng tôi đều rất muốn giúp nhà chức trách với mức độ tối đa theo khả năng mỗi người.

Leach gơ cây gậy đánh “gôn” mà anh vẫn giấu sau lưng.

- Đầu tiên, - Anh nói - các vị biết vật này chứ?

Kay thét lên một tiếng.

- Lạy Chúa! - Cô kêu lên - Hung thủ đã sử dụng cái gậy kia để...

Cô nghẹn lại, không nói tiếp được nữa.

Trong khi đó, Neville đứng lên, bước đến gần hai nhà chức trách.

- Nghe nói đó là một trong những cây gậy đánh gôn của tôi. Tôi muốn xem được không?

- Tất nhiên là được - Thanh tra Leach đáp - Bây giờ, thậm chí ông có thể cầm nó...

Hai chữ “bây giờ” khiến câu nói có một ý ngầm nhưng không ai phản ứng gì.

Xem xét xong, Neville nói:

- Hình như chính là một trong những cây gậy chơi “gôn” của tôi thật. Tôi có thể trả lời dứt khoát nếu hai ông vui lòng đi với tôi.

Anh dẫn hai nhà chức trách đến một cái tủ lớn kê ngoài hành lang, dưới gầm cầu thang, cửa tủ mở, để lộ ra rất nhiều cây vợt tennis, và ông Battle nhớ ngay ra ông đã nhìn thấy người đàn ông này trong một số cuộc thi quần vợt.

- Ông đã tham gia tranh giải ở Wimbledon? - Battle hỏi.

Neville ngoái đầu lại, đáp:

- Vâng, đúng thế! Cả ông nữa, cũng tham gia giải đó?

Battle cố nén một nụ cười.

Trong lúc đó, Neville lôi ra hết các cây vợt tennis để kéo ra hai bao đựng đồ chơi “gôn” đang để lên các dụng cụ dùng cho môn câu cá.

- Nhà này chỉ có hai người chơi “gôn” - Anh giải thích - Tôi và vợ tôi. Mà cây gậy này là loại của nam giới.

Neville kiểm tra những thứ trong bao của anh, tất cả có mười lăm cây gậy đánh “gôn”.

- Vậy nó đúng là cây gậy của tôi.

- Cảm ơn ông. Vậy là vấn đề này đã được giải quyết.

Neville nói tiếp:

- Điều tôi thấy lạ trong vụ án này, là trong nhà không mất thứ gì và không có biểu hiện nào chứng tỏ có kẻ bên ngoài đột nhập vào nhà!

Giọng nói của anh chứa đựng một nỗi ngạc nhiên, nhưng đồng thời có cả một nỗi lo lắng. Anh nói tiếp:

- Gia nhân và người làm công trong nhà đều là những người tốt và họ không thể...

Thanh tra Leach nhẹ nhàng ngắt lời anh:

- Chúng tôi sẽ tìm hiểu về họ qua tiểu thư Aldin. Nhưng ông có thể cho tôi biết tên những công chứng viên của phu nhân Tressilian được không?

- Tất nhiên là được. Đó là hai ông Askwith và Treslawny ngoài thành phố Saint-Loo.

- Cảm ơn ông. Chúng tôi sẽ liên hệ với hai ông ấy để biết tài sản của phu nhân sẽ được trao cho ai.

- Các ông muốn biết những người thừa kế của cố phu nhân?

- Tên những người thừa kế, di chúc của phu nhân, tất cả mọi thứ...

- Về di chúc của phu nhân, - Neville nói - tôi không biết gì hết. Nhưng theo tôi biết thì phu nhân không có gì nhiều để thừa kế. Ngược lại, tôi có thể cho các ông biết phần lớn tài sản này...

- Đây là điều chúng tôi quan tâm.

- Toàn bộ tài sản này sẽ được chuyển sang cho tôi, theo di chúc của ông chồng quá cố của phu nhân, ông Matthew Tressilian. Phu nhân chỉ có quyền sử dụng số tài sản đó trong lúc sống, chứ không được quyền sở hữu.

- Thế là đủ! - Thanh tra Leach nói.

Viên thanh tra nói rất chậm rãi, nhấn từng chữ, đồng thời chăm chú nhìn Neville khiến anh khó chịu, chớp chớp mắt.

Tuy nhiên, thanh tra Leach nói tiếp bằng giọng lịch sự, nhẹ nhàng:

- Ông có biết đại khái trị giá của số tài sản đó không, thưa ông?
- Tôi không thể nói đích xác, nhưng khoảng trên dưới một trăm ngàn bảng...
- Cho mỗi người trong hai ông bà?
- Không, cho chung hai chúng tôi.
- Khoản tiền khá lớn đấy!

Neville cười, ung dung nói:

- Tôi thấy cần nói để các ông biết là thu nhập của tôi cho phép tôi tha hồ tiêu, không cần phải mong cho người chủ thừa kế của tôi chết.

Thanh tra Leach khó chịu thấy Neville hiểu sai câu nói vừa rồi của anh, nhưng anh không cãi, và câu chuyện dừng lại ở đó.

Ba người quay ra phòng ăn. Tại đây Leach lại phát biểu một lần thứ hai trong ngày. Lần này viên thanh tra trẻ tuổi nói về những dấu vân tay. Anh thanh minh rằng đây là công việc bình thường của cơ quan cảnh sát, và những dấu vân tay tìm thấy trong phòng ngủ của của phu nhân chỉ có tác dụng nếu người ta có được vân tay của tất cả những người trong nhà để so sánh.

Không ai có ý kiến gì và họ nối đuôi nhau sang phòng thư viện, để cảnh sát viên Jones lần tay từng người lên ống mực rồi ấn lên những tờ phiếu.

Trong khi đó, hai cậu cháu Battle và Leach bắt đầu tiến hành thẩm vấn các gia nhân đầy tớ trong nhà.

Bác đầu bếp Hurstall kể rằng tối qua bác là người khóa cửa, và từ lúc đó đến sáng, bác không nhận thấy có gì khác thường. Không có hiện tượng nào chứng tỏ có người bên ngoài lọt vào đêm qua. Cửa ra đường được khóa, chỉ khác mọi khi là bác không cài chốt, vì cậu Neville tối hôm qua sang chơi thị trấn Easterhead bên kia vùng biển, nói sẽ về khuya.

- Bác biết ông Neville đi lúc mấy giờ không?
- Khoảng 10 giờ 20. Tôi nghe thấy tiếng sập cửa...

Leach thấy hiện nay chưa có câu gì cần hỏi thêm bác đầu bếp. Anh chuyển sang những gia nhân khác. Tất cả có vẻ lo lắng, nhưng đều trả lời trôi chảy. Nhìn chung cuộc thẩm vấn không cung cấp được chi tiết nào đặc biệt. Chỉ còn một người chưa được thẩm vấn là chị hầu phòng “lớn”. Chị ta có giọng nói chua như giấm.

- Tôi lên phòng để ngủ, lúc đó hơn 10 giờ một chút. Lúc đi ngang bên ngoài phòng phu nhân, tôi nghe thấy phu nhân và cậu Neville tranh cãi rất to.
- Chị có thể cho biết hai người nói những gì không?
- Thật ra gọi là tranh luận có lẽ đúng hơn...
- Tối qua, trong lúc ăn tối, ông Neville ăn mặc thế nào? - Thấy bác đầu bếp Hurstall im lặng, Leach hỏi tiếp
- Bộ âu phục màu xanh lam phải không? Hay màu ghi kẻ sọc?
- Tôi nhớ rồi, cậu Neville mặc áo vét màu xanh lam...

Các gia nhân đã ra hết thì cảnh sát viên Jones chạy vào, vẻ rạng rỡ.

- Vậy là đã rõ. Tôi đã lấy vân tay tất cả và có một dấu vân tay ăn khớp! Tôi chưa kiểm tra thật kỹ, nhưng tôi tin là đúng...
- Cụ thể?
- Các dấu vân tay trên cán cây gậy chơi “gôn”, thưa ông thanh tra, đều của Neville Strange.

Battle ngã người ra lưng ghế:

- Rất tốt.

IV

Họ hội ý trong phòng giấy của cảnh sát trưởng địa phương. Có mặt cả ba người: thiếu tá cảnh sát trưởng Mitchell, hai cậu cháu Battle và Leach.

Viên thiếu tá cảnh sát trưởng thở dài, nói:

- Tôi nghĩ, chúng ta đành phải bắt Neville Strange thôi.

Thanh tra Leach tán thành.

Thiếu tá Mitchell quay sang nhìn Battle.

- Theo tôi, - Battle nói - thế là chúng ta có đủ bằng chứng để ra một lệnh bắt giữ. Động cơ gây án có: cái chết của phu nhân Tressilian sẽ tạo điều kiện cho Neville và vợ ông ta hưởng một gia tài khá lớn. Neville là người cuối cùng nhìn thấy phu nhân còn sống và giữa hai người đã nổ ra một cuộc to tiếng. Trên bộ âu phục ông ta mặc buổi tối hôm xảy ra vụ án có vết máu. Cuối cùng là trên hung khí gây án chỉ có những dấu vân tay của ông ta. Không có dấu vân tay của ai khác!

Battle trầm ngâm nói:

- Tôi vẫn băn khoăn về hai thứ, cây gậy đánh “gôn” và sợi dây kéo chuông. Đúng ra là một trong hai thứ chứ không phải cả hai.

Cảnh sát trưởng Mitchell và thanh tra Leach chăm chú nhìn Battle, chờ ông nói tiếp:

- Chúng ta thử hình dung sự việc diễn biến như thế nào. Tạm đặt giả thuyết là Neville vào phòng phu nhân Tressilian, hai người to tiếng với nhau, rồi trong lúc nóng nảy, ông ta phang cây gậy chơi “gôn” lên đầu bà cụ... Nếu như vậy, đây là một vụ án mạng không có chủ định từ trước. Nhưng ta giải thích thế nào về cây gậy kia? Lúc đó là buổi tối, Neville mang cây gậy đánh “gôn” rất nặng ấy theo làm gì?

- Có những cầu thủ tập luyện cả ban đêm, trong phòng ngủ!

- Đồng ý. Nhưng mọi người không ai thấy Neville tập điều khiển cây “gôn”, cả trong nhà lẫn ngoài nhà. Chỉ một lần duy nhất, cách đây tám ngày, ông ta tập điều khiển cây gậy đánh “gôn” trên bãi cát. Như vậy có nghĩa, ông ta đem theo cây gậy đánh “gôn” vào phòng là có dụng ý. Có khả năng này vì số tiền ông ta được hưởng sau khi bà cụ qua đời rất lớn. Tuy nhiên trong khả năng này vẫn có một trong hai thứ chúng ta cần làm sáng tỏ: cây gậy “gôn” và sợi dây kéo chuông. Về chuyện bà quản gia Battle bị đánh thuốc ngủ thì dễ giải thích. Nhưng một trong hai thứ kia hiện còn mù mịt. Và nếu Neville có chủ ý giết phu nhân, thì ông ta gây chuyện to tiếng với bà cụ làm gì? Ông ta chỉ việc đánh thuốc ngủ cho bà quản gia, rồi nhẹ nhàng vào phòng phu nhân. Sau khi thực hiện xong vụ án, ông ta tạo hiện trường giả, như có một cuộc đột nhập từ ngoài vào, lau chùi chiếc gậy “gôn” rồi cất nó vào chỗ cũ, thế là xong. Không! Có vấn đề nào đó trong chuyện này chưa ăn khớp!

- Vậy theo ông thì thế nào? - Thiếu tá Mitchell hỏi.

- Tôi quan tâm nhiều nhất đến cây gậy “gôn”.

- Nhưng không thể một kẻ nào đẩy gây án mạng bằng cây gậy đó mà không làm mất đi những dấu vân tay của Neville.

- Điều này cho thấy, hung khí là thứ khác chứ không phải cây gậy đánh “gôn”.

Thiếu tá Mitchell thở dài:

- Giả thuyết ấy của ông rất phiêu lưu, ông không thấy như vậy sao, thưa ông Battle?

- Tôi lại cho rằng rất lô gích. Neville giết bà cụ bằng cây gậy đó hay bằng một thứ khác? Theo tôi giả thuyết thứ hai hợp lý hơn. Theo tôi, cây gậy kia được cố tình đặt vào phòng để đánh lạc hướng, sau khi hung thủ

quét ít máu và dính vài sợi tóc vào đấy. Các vị còn nhớ, chính bác sĩ Lazenby cũng không quả quyết cây gậy đó là hung khí.

Ngả người ra lưng ghế, thiếu tá Mitchell lắng nghe, mỗi lúc một chăm chú hơn.

- Ông nói tiếp đi, ông Battle - Viên thiếu tá cảnh sát trưởng giục - Ông cứ phát triển trí tưởng tượng của ông nữa đi.

Battle bèn nói tiếp:

- Ta tạm gác cái gậy đó lại. Bây giờ ta thử xét động cơ gây án. Liệu Nevile có động cơ nào cần thanh toán gấp bà cụ không? Cái chết của phu nhân Tressilian đúng là cho ông ta một khoản tiền lớn, nhưng ông ta có cần tiền lắm không? Theo tôi, đây là vấn đề cốt lõi. Nevile bảo rằng ông ta không cần đến số tiền đó. Tôi nghĩ chúng ta nên điều tra cho rõ thêm về tình hình tài chính của ông ta. Nếu quả ông ta đang nợ nần và chủ nợ đang thúc ép thì như vậy là có động cơ. Còn nếu như lời ông ta nói là đúng thì ta phải tìm động cơ khác.

- Nghĩa là sao?

- Xem ông ta có động cơ nào ngoài chuyện tiền nong để giết bà cụ không?

Battle cau mày suy nghĩ, rồi nói tiếp:

- Tôi nhớ một câu tôi đã đọc được ở đâu đó, nói về “một bàn tay nhỏ nhắn từ Italia sang”. Câu ấy ý nói, nhiều khi động cơ gây án không nằm gần mà nằm rất xa...

Ba người im lặng một lúc lâu.

Cuối cùng thiếu tá Mitchell lên tiếng:

- Có lẽ ông nói có lý, ông Battle. Bởi tôi thấy trong vụ án này có một điều gì đó rất lạ. Vậy ông có thấy hướng điều tra của chúng ta nên thế nào không?

Battle nắm bàn tay lên cằm, nói:

- Tôi thích những phương pháp đơn giản. Chúng ta đã thấy nhiều biểu hiện Nevile là thủ phạm, vậy chúng ta tiếp tục điều tra theo hướng ấy. Chưa cần bắt nhưng vẫn tiếp tục thẩm vấn ông ta, xoay ông ta đủ kiểu, đồng thời lắng nghe diễn biến dư luận bàn tán của những người khác trong tòa nhà. Dần dần sự thật sẽ lộ ra...

- Cậu bảo tiếp tục thẩm vấn Nevile? - Thanh tra Leach hỏi.

- Đúng thế và điều tra tỉ mỉ thêm. Thí dụ cần biết chính xác tối hôm đó, Nevile đã sử dụng thời gian thế nào. Theo tôi, ta nên công khai sự nghi ngờ của chúng ta đối với Nevile, trong khi đó ta quan sát phản ứng của những người khác...

- Kể cả phụ nữ?

- Đúng thế... Sao lại không?

Thiếu tá Mitchell nói:

- Vậy tôi xin nói: tôi trao toàn quyền cho ông, thưa ông Battle! Xin ông bàn với thanh tra Leach của chúng tôi, và hai người được toàn quyền hành động.

- Cảm ơn thiếu tá! - Battle nói - Thiếu tá đã liên hệ với hai ông công chứng của phu nhân Tressilian chưa?

- Tôi gọi điện thoại, và họ đã gửi cho tôi hai bản chúc thư của ông Matthew Tressilian và phu nhân. Riêng tài sản của phu nhân có khoảng năm trăm bảng. Bà cụ dành một phần cho bà quản gia Barrett, một phần nhỏ hơn cho bác đầu bếp Harstall, còn lại bao nhiêu thuộc về tiểu thư Aldin.

- Vậy là ta cần để mắt đến ba nhân vật này nữa.

Thiếu tá Mitchell cười:

- Tôi thấy ông là người không tin vào ai cả, thưa ông Battle!

- Bởi tôi cho rằng ta không nên lóa mắt trước cái gia tài trị giá năm mươi ngàn bảng. Tôi đã thấy có kẻ giết người chỉ vì chưa đến năm chục bảng. Điều quan trọng chưa phải tiền, mà là nhu cầu, là sự cần thiết... Rất có thể bà quản gia Barrett tự dùng thuốc ngủ để đánh lạc hướng điều tra!

- Mà chúng ta chưa thăm vấn được bà ta đấy. Bác sĩ Lazenby chưa cho chúng ta hỏi.

Battle cười:

- Rồi bác đầu bếp rất có thể đang cần gấp một khoản tiền nào đó. Tiểu thư Aldin cũng vậy. Theo tôi biết, cô Aldin không có chút tài sản nào, và rất có thể cô ấy đang khao khát có một chút vốn liếng để tạo cho mình một cuộc sông tự lập.

Thiếu tá Mitchell tỏ vẻ hồ nghi.

- Các vị cứ tiếp tục làm việc. Bây giờ tôi xin phó thác toàn bộ vụ án cho hai vị.

V

Lúc trở lại biệt thự Mũi biển Hải âu, hai cậu cháu nhận được báo cáo của hai cảnh sát viên Williams và Jones.

Williams không tìm thấy thêm gì khả nghi trong phòng ngủ của phu nhân Tressilian. Nghe thấy thế, Battle quyết định cho phép các gia nhân vào đó thu dọn như bình thường.

Còn Jones thì đặt lên bàn một hộp các tông nhỏ.

- Đây là những thứ tôi tìm thấy trong túi áo vét của Nevile. Mấy sợi tóc màu hung trên ống tay áo, mấy sợi tóc màu vàng trên cổ áo và mặt trong vai áo bên phải.

Battle chăm chú xem những thứ Jones thu thập được. Phụ nữ trong nhà này có ba loại màu tóc: vàng, hung và đen...

Jones nói thêm:

- Vết máu trên ống tay áo, tôi đã đưa đi xét nghiệm. Khi nào có kết quả, tôi sẽ báo cáo.

Leach hỏi ông cậu:

- Cậu có cho rằng hung thủ chỉ có thể là người trong nhà không?

- Có. Tất nhiên kẻ từ bên ngoài có thể mở cửa để vào. Bọn tội phạm chuyên nghiệp mở bất cứ ổ khóa nào chỉ bằng một mẩu dây thép. Nhưng người bên ngoài không thể biết được tác dụng cái chuông để đánh thuốc ngủ cho bà quản gia Barrett, và cũng không thể biết bà ta có thói quen uống nước sắc lá cây trước khi ngủ... Chỉ người trong nhà mới biết những chi tiết ấy... Bây giờ ta lên gác xem buồng tắm và những chỗ khác trên đó!

Họ lên thang gác. Đầu tiên họ vào gian nhà kho, chứa bàn tủ cũ, hòm xiềng và nhiều thứ linh tinh khác.

Williams nhận lỗi:

- Tôi chưa lục lọi trong này. Do tôi không biết cần tìm thứ gì.

- Đúng thôi - Battle nói - Nhìn bụi bặm trong này, ta thấy có lẽ sáu tháng nay không ai đặt chân vào đây.

Các phòng gia nhân đều trên tầng ba. Họ vào từng phòng, nhưng không phát hiện ra thứ gì đặc biệt. Lúc xuống thang gác, Battle dừng lại giữa chừng, chăm chú nhìn ô cửa sổ khá lạ, trên cao. Muốn mở cửa người ta dùng một cái sào dài, đầu có móc sắt. Cây sào được dựng trên chiếc cầu thang tầng hai, gác lên tường.

Leach giải thích:

- Khi mở cửa sổ này, cánh cửa bị hạ xuống bên ngoài, nhưng không xuống thấp quá. Vì vậy người bên ngoài không thể trèo lên để chui qua cửa sổ vào nhà được...

- Cậu đang nghĩ chuyện hoàn toàn khác - Battle nói - Ta đi tiếp...

Trên tầng hai, phòng đầu tiên họ vào xem xét là phòng của Audray. Trong phòng bày biện gọn gàng, ngăn nắp và sạch sẽ. Không có thứ gì nằm trên sàn. Trên bàn phần có rất nhiều bàn chải tóc các kiểu. Battle mở tủ quần áo. Vài bộ áo váy, áo dài dạ hội, vài bộ đồ mùa hè. Tất cả may bằng loại vải thông thường. Chỉ có vài bộ vải đắt tiền thì lại đã cũ.

Battle đứng trầm ngâm một lúc trước bàn viết. Tay ông mân mê chiếc quần bút.

Williams nói:

- Tôi đã xem kỹ bàn thẩm và sọt đựng giấy lộn. Không thấy có gì lạ...
- Tôi hiểu. Người ta không để lại ở đây thứ gì cho chúng ta đâu...

Phòng bên cạnh của Royde, ngược lại, bừa bộn, bẩn thỉu. Quần áo quăng bừa bãi, chỗ nào cũng thấy tẩu thuốc, Một cuốn truyện rừng rậm của Kipling để mở trên bàn đầu giường.

Phòng tiểu thư Aldin xinh xắn, ăm cúng. Trên giá xếp toàn sách du lịch.

- Chủ nhân rõ ràng không cổ lỗ, trang trí khá hiện đại. Trên tường không treo một bức ảnh nào. Aldin thuộc loại người không nhăm nháp quá khứ.

Xem thêm hai phòng tắm và vài phòng xếp khác, rồi bỏ qua phòng ngủ của phu nhân Tressilian, họ bước xuống ba bậc, vào “căn hộ” của vợ chồng Nevile.

Battle đến bên cửa sổ, nhìn ra ngoài. Bên dưới cửa sổ là vách đá thẳng đứng, dưới chân vách đá lởm chởm là biển. Phía xa, bên kia vũng biển nhỏ là vách đá dựng đứng của mỏm núi đá gọi là Mỏm Starkhead.

- Phòng này có ánh nắng chiếu vào buổi chiều, nhưng buổi sáng lại rất ảm đạm. Vách núi bên kia vũng biển sao trông u uất đến thế! Chẳng trách nhiều kẻ chán đời đã tìm đến đây để lao đầu từ trên đỉnh vách xuống biển!

Qua cửa thông, họ sang phòng thứ hai. Đồ đạc quăng bừa bãi: quần áo lót, găng tay, áo thun. Một tấm áo liền váy bằng vải in hoa vắt trên lưng ghế. Tủ áo chật cứng: áo váy dạ hội, áo choàng và khăn bằng lông thú, váy ngắn thể thao...

Battle khẽ khép cửa lại.

- Nữ chủ nhân gian phòng này là người có máu tiêu tiền đây. Chồng bà ta hẳn biết rằng lấy một người vợ như bà ta tốn kém không ít!
- Phải chăng chính vì thế mà...

Thấy cặp mắt ông cậu nhìn mình về giễu cợt, thanh tra Leach trẻ tuổi vội im bặt.

Xuống đến tầng một, Battle bảo Williams bảo mọi người biết ông cần gặp từng người một. Sau khi Williams đi làm nhiệm vụ, Battle kéo Leach vào phòng thư viện. Người đầu tiên ông muốn gặp là Nevile. Trong khi ông và Leach ngồi sau chiếc bàn gụ đồ sộ, cảnh sát viên Jones ngồi bên chiếc bàn nhỏ trong góc phòng cúi húi gọt bút chì chuẩn bị ghi chép.

- Cháu thẩm vấn nhé, thái độ nghiêm nghị vào, ông bảo thanh tra Leach.

Rồi cau trán, tay xoa cằm, ông nói thêm:

- Cậu muốn cố nghĩ xem tại sao bỗng nhiên cậu lại chợt nhớ đến ông Hercule Poirot...
- Hercule Poirot? - Leach hỏi - Phải chăng đó là ông già thấp bé người Bỉ, làm thám tử không chuyên ấy không, thưa cậu?... Một con người ngộ nghĩnh...
- Cháu gọi là “ngộ nghĩnh” à? Cậu lại thấy ông ta ranh ma như con khỉ xanh, và đáng sợ như con báo cái ấy! Và cậu hết sức phục tài ông ta. Loại vụ án như thế này mà có ông ta tham gia vào thì hay biết mấy. Mà bản thân ông ta cũng thích lao vào những vụ quái đản kiểu này.
- Bởi đây là một vụ đòi hỏi phải rất tinh về tâm lý...

- Sao lại tâm lý? - Battle nói - Vấn đề là ở chỗ Poirot rất giỏi cách đẩy hung thủ đến chỗ hắn tự nói ra. Bởi nói cho cùng, nói ra sự thật vẫn dễ hơn nói dối. Chỉ cần một hờ hênh nhỏ, hắn tưởng không quan trọng, thế là hắn lộ ra sự thật. Cậu đang hình dung nếu gặp vụ này, Poirot sẽ làm thế nào? Nhưng tại sao bỗng nhiên cậu lại nghĩ đến ông ta? Hình như trong vụ này có một thứ gì đó... Nhưng là thứ gì?

Neville bước vào, cắt đứt câu chuyện giữa hai cậu cháu.

Mặt anh ta tái nhợt, có vẻ rất lo lắng. Battle chăm chú quan sát. Hắn anh ta biết cảnh sát đã tìm thấy những dấu vân tay của anh ta trên cán cây gậy đánh “gôn” và đang nghi cho anh ta. Tuy nhiên, anh ta rất điềm tĩnh. Trong thái độ anh ta, không có chút nào gây gổ, chống đối. Neville có vẻ bực bội, nhưng vẫn hoàn toàn tự chủ.

- Ông Nevile, - Leach nói - chúng tôi muốn biết tỉ mỉ về cách ông sử dụng thời gian đêm hôm qua và về vài điều khác. Tôi xin nhắc lại là ông có quyền không trả lời những câu hỏi nào ông thấy không muốn trả lời. Những câu hỏi đó ông chỉ phải trả lời sau này, trước một hội đồng do ông tự chọn.

Nói xong, Leach ngả người trên lưng ghế để quan sát phản ứng của Nevile.

Nevile lộ vẻ như từ trên trời rơi xuống.

“Anh ta chưa đoán được mình định dắt dẫn anh ta tới đâu, hay anh ta đóng kịch?”

Im lặng một lúc lâu. Leach nói tiếp:

- Thế nào, ông Nevile Strange?
- Tôi xin trả lời tất cả các câu ông hỏi.
- Tôi nói thêm: tất cả những điều ông sắp nói ra sẽ được ghi đầy đủ và được sử dụng trong phiên tòa.

Về mặt Nevile cau lại:

- Đây là một lời đe dọa? - anh ta bực dọc nói.
- Hoàn toàn không phải, thưa ông Strange. Đây chỉ là một lời căn dặn.

Nevile nhún vai:

- Tôi hiểu, đó là công việc bình thường của cảnh sát các ông. Vậy xin ông hỏi.
- Ông kể lại tỉ mỉ ông đã làm những gì, vào những thời gian nào đêm qua.
- Lúc ăn tối xong, chúng tôi sang phòng khách, uống cà phê đen và nghe đài. Sau đó tôi quyết định đến khách sạn bên thị trấn Easterhead gặp một người bạn đang nghỉ ở đó...
- Tên người bạn?
- Latimer. Edward Latimer.
- Bạn thân?
- Không thân lắm. Từ hôm về nghỉ ở đây, hai chúng tôi gặp nhau luôn. Anh ta nhiều lần đến nhà chúng tôi ăn, và chúng tôi cũng nhiều lần sang đó thăm anh ta... Battle chen vào:
- Vào giờ đó, sang thị trấn Easterhead có muộn quá không?
- Đây là một nơi rất nhiều thứ tiêu khiển, và khách sạn mở cửa đến rạng sáng.
- Đồng ý. Nhưng ở nhà này, người ta lại quen đi ngủ sớm.
- Nói chung thì đúng như thế. Nhưng tôi đem theo chìa khóa cửa, để không ai phải chờ tôi về.
- Bà vợ ông không muốn đi cùng với ông hay sao?

Nevile lộ vẻ hơi khó chịu, nói:

- Không. Vợ tôi trong người không được khỏe và bà ấy đi ngủ sớm.

Leach ra hiệu cho Nevile nói tiếp.

- Tôi lên phòng để thay quần áo...

- Xin lỗi, - Leach nói - ông thay sang bộ âu phục hay cởi nó ra?

- Cả hai thứ. Trong bữa ăn, tôi mặc chiếc vét xanh lam, một trong bộ đồ sang nhất của tôi. Vì trời mưa nên tôi tính đi bộ ra bến phà rồi qua phà sang bên kia vũng biển. Quãng đường chưa đến một cây số. Và tôi thay áo vét xanh lam bằng chiếc áo vét màu ghi kẻ sọc đã hơi cũ...

- Ông cứ nói tiếp!

- Trở lại điều lúc nãy tôi nói dở dang. Đang bước lên thang gác thì bác đầu bếp Hurstall ngăn tôi lại, bảo phu nhân Tressilian muốn gặp tôi. Tôi bèn ghé vào phòng phu nhân...

- Hình như, - Battle chen vào - ông là người cuối cùng nhìn thấy phu nhân đang còn sống?

Đột nhiên Nevile đỏ bừng mặt:

- Tôi cũng nghĩ thế. Lúc tôi ở đấy, phu nhân rất tỉnh táo.

- Ông ở trong phòng phu nhân bao lâu?

- Khoảng từ 20 phút đến nửa giờ, tôi đoán thế. Sau đó tôi về phòng mình, thay áo vét rồi đi ngay. Tôi lấy chìa khóa cửa đem theo.

- Lúc đó áng chừng mấy giờ?

- Khoảng 10 giờ 30. Tôi ra đến bến phà thì đúng lúc phà sắp chạy. Tôi sang bên kia vũng biển, vào khách sạn Easterhead, gặp Latimer ở đó. Hai chúng tôi uống rượu rồi chơi bi-a. Mải chơi tôi quên thời gian, đến khi sức nhớ thì tôi biết đã hết giờ phà hoạt động. Anh bạn Latimer có nhã ý đề nghị chở tôi về bằng ô-tô của anh ta. Quãng đường dài chừng hai chục cây số, bởi phải đi vòng qua thị trấn Saltington. Tôi chấp nhận. Chúng tôi rời khỏi khách sạn lúc 2 giờ sáng và đến đây, tôi đoán khoảng 2 giờ 30 phút. Tôi mời Latimer vào nhà dùng một chút gì đó, nhưng anh ta cáo lỗi, đi ngay. Tôi vào nhà, lên thẳng phòng, lên giường. Tôi không nghe thấy động tĩnh gì. Mọi người đều ngủ say. Mãi đến sáng, cô hầu phòng kia mới thét lên rằng...

Leach ngắt lời:

- Tốt lắm! Thưa ông Nevile, tôi muốn trở lại thời gian trước đó một chút, về cuộc trò chuyện giữa ông với phu nhân Tressilian. Lúc đó ông thấy phu nhân vẫn hoàn toàn bình thường?

- Đúng là như thế!

- Hai người nói chuyện gì với nhau?

- Đủ thứ chuyện...

- Cuộc trò chuyện diễn ra thân tình chứ?

- Tất nhiên!

Mặt Nevile hơi ửng hồng. Thanh tra Leach vẫn bình thản nói tiếp:

- Ông có tranh cãi với phu nhân không? Ông nên khai thật, bởi chúng tôi không giấu ông làm gì, có người đã nghe thấy một phần trong câu chuyện trao đổi giữa ông và phu nhân.

Nevile lạnh lùng đáp:

- Biết nói thế nào được nhỉ? Giữa phu nhân và tôi đã có một cuộc tranh luận nhỏ, không quan trọng...

- Về chuyện gì, ông Nevile?

Nevile phải cố ghìm lại nỗi khó chịu, điềm tĩnh trả lời:

- Thú thật với hai ông, phu nhân định dạy luân lý cho tôi. Tính phu nhân thỉnh thoảng lại như thế đấy. Khi có điều gì không tán thành, phu nhân hay nói toạc vào mặt người ta! Biết làm sao được, phu nhân thuộc thể hệ trước, chưa quen với những hiện tượng của thời nay. Phu nhân phản đối ly hôn, phản đối những

thứ mà phu nhân gọi là tư tưởng hiện đại... Phu nhân với tôi có tranh cãi nhau đôi chút... Tôi có hơi nóng, nhưng lúc chia tay, hai bác cháu đều lại hòa thuận mặc dù cả hai đều chấp nhận rằng có những quan niệm không thể nhất trí được!

Nevile vội vã nói thêm:

- Dù sao, tôi cũng chưa nổi nóng đến mức đập cây gậy vào đầu phu nhân! Tôi đoán các ông muốn hỏi tôi có làm như thế không chứ gì?

Leach nhìn ông cậu, Battle vẫn thản nhiên chống khuỷu tay lên bàn, im lặng.

- Sáng nay, - Leach nói tiếp - ông đã thừa nhận cây gậy đánh “gôn” ấy là của ông. Vậy ông có thể giải thích tại sao trên cán gậy có những dấu vân tay của ông không?

Nevile sững sờ nhìn người thanh tra cảnh sát trẻ:

- Tôi tưởng đây là điều tất nhiên! Cây gậy đánh côn ấy của tôi, và tôi vẫn thường sử dụng...

- Ra ông chưa hiểu ý tôi - Leach nói - Những dấu vân tay ấy cho thấy ông là người cuối cùng cầm vào tay cây gậy ấy. Chúng tôi muốn ông giải thích cho điều ấy.

Nevile tái mặt.

- Điều ấy làm sao tôi giải thích được? Bởi rất có thể một kẻ nào đó cầm vào cây gậy đó sau tôi... Có thể người đó đeo găng...

- Không đâu, ông Nevile. Nếu có người nào cầm thì tất sẽ làm mất các dấu vân tay của ông.

Im lặng. Im lặng rất lâu.

Rồi Nevile kêu lên: “Lạy Chúa!”. Anh ta đưa hai nắm tay lên mắt. Hai sĩ quan cảnh sát chăm chú nhìn anh ta.

Một lúc sau, Nevile thở một hơi rất dài. Anh ta buông hai nắm tay xuống, ngẩng đầu. Dường như anh ta đã trấn tĩnh lại được.

- Không thể có chuyện ấy được - Nevile nói, giọng điềm tĩnh trở lại - Không thể có chuyện ấy. Các ông cho là tôi giết phu nhân? Không thể có chuyện ấy! Tôi xin thề!... Có sự nhầm lẫn nào đó thôi...

- Về những dấu vân tay ấy, ông không có cách nào giải thích cho chúng tôi được sao?

- Làm sao tôi giải thích được?

- Còn tại sao có vết máu trên ống tay áo vết màu xanh lam của ông?

- Vết máu?

Giọng Nevile như hết hơi.

Anh nói:

- Vô lý!

- Hay ông bị chảy máu?

- Không... Chắc chắn là không!

Hai nhà chức trách chờ...

Nevile, trán lấm tấm mồ hôi, như thể cố nhớ lại. Vẻ mặt anh ta hoang mang, cặp mắt ngơ ngác nhìn hết Battle lại đến Leach.

- Quái lạ! - Nevile nói, như tự nói với bản thân - Đúng là quái lạ. Không thể có tất cả những chuyện ấy được!

- Sự thật vẫn là sự thật. - Battle bác lại.

- Nhưng tôi giết phu nhân làm gì kia chứ? - Neville kêu lên - Không thể tưởng tượng nổi!... Không thể chấp nhận được!... Từ nhỏ tôi đã sống trong gia đình này, coi phu nhân như mẹ tôi...

Leach ho thông cổ họng rồi nói:

- Tôi nhớ, - Leach nói - chính ông cho biết cái chết của phu nhân Tressilian khiến ông được làm chủ một tài sản lớn...

- Và ông cho rằng vì thế tôi giết phu nhân? Tôi đâu có thiếu tiền? Tôi đâu có cần tiền? Thôi được, tôi sẽ chứng minh cho hai ông thấy là tôi không thiếu tiền. Hai ông cho phép tôi gọi điện cho giám đốc nhà băng giữ tiền của tôi. Hai ông sẽ trực tiếp hỏi ông ta về tình hình tài chính của tôi...

Đường dây điện thoại không vướng gì cho nên chỉ vài phút sau, Neville đã bắt liên lạc được.

- Ông Giám đốc Ronaldson đây à? Tôi là Neville Strange đây! Ông nhận ra giọng nói của tôi chứ?... Tốt lắm!... Tôi đề nghị ông cung cấp thông tin cho cơ quan cảnh sát, họ đang ngồi đây, về tình hình tài chính của tôi. Tất cả mọi chi tiết họ cần biết ông cứ nói... Vâng, ngay bây giờ... Vâng... Cảm ơn ông...

Leach cảm ông nói. Những câu hỏi và trả lời tiếp nối nhau.

- Thế nào? - Neville nói, khi thấy thanh tra Leach đặt máy.

- Tài khoản của ông trong nhà băng rất lớn - Leach nói - Nhà băng cho rằng tình hình tài chính của ông rất tốt.

- Vậy là tôi không nói dối các ông...

- Có thể... Tôi nói "có thể" vì biết đâu ông đang có những khoản tiền nợ, hoặc đang bị tống tiền... thiếu gì lý do mà chúng tôi chưa biết, khiến ông rất cần có một khoản tiền để trang trải!

- Nhưng không có những thứ đó! Tôi cam đoan với hai ông là hoàn toàn không có những thứ đó! Các ông cứ cho điều tra, sẽ thấy tôi không nói dối!

Battle nhún vai. Bằng giọng dịu dàng, đầy thiện cảm, ông nói:

- Quả thật chúng tôi đã có đủ căn cứ để xin một cái lệnh bắt ông, nhưng lúc này chúng tôi chưa làm thế. Chúng tôi dành cho ông một chút thông cảm, là chúng tôi chưa chính thức kết luận.

- Có nghĩa, - Neville rầu rĩ nói - các ông đã tin rằng tôi là thủ phạm, nhưng để chắc chắn thêm, các ông muốn tìm ra động cơ phạm tội của tôi chứ gì?

Battle không đáp, còn Leach thì lơ đãng ngắm những hoa văn đắp nổi trên trần.

- Đúng là một cơn ác mộng - Neville tuyệt vọng nói - Tôi không còn biết nói ra sao, làm thế nào?... Giống như tôi lỡ chui vào một cái bẫy, và không biết thoát ra bằng cách nào!

Battle nhìn anh ta.

- Một hình ảnh rất khéo chọn - Ông nói - Và nghe câu ông nói, tôi chợt nảy ra một ý...

VI

Cảnh sát viên Jones đưa Neville ra tận hành lang, rồi dẫn Kay vào phòng thư viện, để hai vợ chồng không gặp được nhau.

- Để anh ta gặp những người khác. - Leach nói khẽ.

- Càng hay! - Battle nói - Người duy nhất tôi muốn thăm vấn, trong khi y chưa biết gì hết, là người phụ nữ sắp vào bẫy giờ!

Trời bắt đầu lạnh và Kay mặc váy bằng vải len với áo len cổ lọ màu đỏ. Cô có vẻ rất lo lắng, sợ hãi.

Sắc đẹp của cô càng nổi lên lồ lộ giữa khung cảnh ảm đạm của phòng thư viện.

Leach mời cô ngồi xuống ghế bành bọc da. Kay kể là do thấy trong người khó chịu, cô đã đi ngủ rất sớm, chỉ khoảng 9 giờ 15. Cô ngủ rất say và không nghe thấy gì ban đêm. Sáng nay tiếng thét của cô hầu phòng mới làm cô thức dậy.

Battle hỏi:

- Trước khi đi Easterhead, ông Neville có vào hỏi tình hình sức khỏe của bà không?
- Không.
- Nghĩa là bà không nhìn thấy ông ấy suốt từ sau bữa ăn tối hôm qua cho đến sáng hôm nay?
- Đúng thế.

Battle xoa cằm cân nhắc câu hỏi tiếp theo.

- Sáng nay, cửa thông giữa phòng bà và phòng ông Neville bị khóa. Ai đã khóa vậy?
- Tôi.

Im lặng. Battle không nói gì, chỉ chờ, giống như con mèo già ngồi rình ngoài cửa hang, tin chắc con chuột sẽ phải chạy ra.

Không khí ngột ngạt, khiến Kay không chịu nổi. Cô bùng lên, nói thao thao.

- Tôi chắc các ông đã biết hết rồi, vả lại bác đầu bếp Hurstall đã nghe thấy hai vợ chồng chúng tôi cãi nhau chiều hôm qua, tất bác ta đã khai với các ông... Giữa tôi và anh Neville đã nổ ra một cuộc đấu khẩu đẫm máu! Tôi rất uất anh ấy, chính vì thế mà tôi lên phòng đi ngủ sớm hơn thường lệ rất nhiều, đồng thời khóa chặt cửa thông sang phòng anh ấy.

Battle hài lòng với cách nói sôi nổi này, ông dịu dàng hỏi:

- Đấu khẩu “đẫm máu” về chuyện gì vậy?
- Ông cần biết ă? Tôi xin khai ngay! Vì Neville đã xử sự tồi tệ hết sức! Thật ra, nói cho đúng ra thì do con kia!
- Ai?
- Con vợ trước của anh ấy. Chính nó đã bố trí để kéo anh ấy đến đây.
- Để gặp bà ta?
- Đúng thế. Neville định ninh ý tưởng ba người gặp nhau ở đây là của anh ta, nhưng anh ta lầm. Neville luôn sống bằng ảo tưởng. Chẳng là trước đó anh ấy tình cờ gặp chị ta ở công viên Hide Park! Chị ta mớm cái ý ấy cho Neville, nhưng lại làm anh ấy lầm tưởng đó là ý tưởng của anh ấy. Nhưng ngay từ đầu, tôi đã nhận ra là có bàn tay của Audrey. Như có ai đã viết “một bàn tay nhỏ nhắn từ Italia thò sang”...
- Nhưng tại sao bà ấy muốn có cuộc gặp gỡ này?
- Bởi chị ta muốn kéo Neville quay lại với chị ta!

Kay nói khê và rất nhanh:

- Chị ta không đời nào tha thứ cho Neville về tội đã bỏ chị ta để lấy tôi. Chị ta trả thù. Chị ta bố trí để ba người gặp nhau tại đây, và ngay từ ngày đầu tiên, chị ta đã bắt đầu tiến hành các mưu mẹo. Chị ta cực kỳ ranh ma. Chị ta làm ra vẻ đáng thương, thật ra chị ta đánh lừa mọi người, và chị ta gây mâu thuẫn giữa hai vợ chồng chúng tôi. Chị ta làm bộ như chị ta tận tụy với Neville, yêu anh ấy từ thuở nhỏ... rồi chị ta làm anh ấy phát điên lên bằng cách làm anh ấy tưởng chị ta sắp lấy Royde!

Kay ngừng nói để lấy hơi.

Battle kích thêm:

- Tôi tưởng ông Neville sẽ vui mừng thấy người vợ trước tìm thấy hạnh phúc với người bạn lâu năm của bà ấy chứ?

- Hạnh phúc? Không đâu, nhìn thấy thế, Neville nổi máu ghen lên đến phát điên ấy chứ!
 - Nghĩa là ông Neville vẫn còn yêu người vợ trước?
 - Rất buồn là đúng như ông nói! - Kay cay đắng nói - Chị ta làm mọi cách để khơi dậy tình yêu ấy mà lại!
- Battle đưa bàn tay đỡ cằm, suy nghĩ:
- Sao bà không ngăn ông ấy về đây để gặp bà Audray?
 - Đúng là tôi có thể làm như thế, dễ thôi! Nhưng như thế, chồng tôi lại tưởng tôi ghen.
 - Thật ra bà không ghen?

Kay hơi đỏ mặt:

- Có chứ!... Tôi vẫn thường ghen với Audray... Ngay từ khi tôi mới lấy anh ấy... Tôi luôn có cảm giác chị ta vẫn lảng vảng trong nhà này... Như thể cái nhà chúng tôi ở vẫn thuộc về chị ta... Tôi đã thay giấy dán tường, kê lại đồ đạc, thay đổi nhiều thứ, nhưng không kết quả! Chị ta như một bóng ma lớn vờn, đi lại trong các phòng. Còn Neville thì tôi biết anh ấy vẫn day dứt về việc bỏ chị ta... Anh ấy không làm sao quên được chị ta. Hai ông biết không, có những người như thế đấy, buộc người khác không quên được mình. Audray là loại người như thế!

Battle trầm ngâm.

- Thưa bà Kay Strange - Sau một lát ông nói - Cảm ơn bà. Lúc này chúng tôi không có gì để hỏi bà thêm... Sau này, chúng tôi e còn cần hỏi bà, và hỏi rất nhiều nữa kia. Nhất là về khoản thừa kế bà sẽ được hưởng... Năm mươi ngàn bảng, nếu tôi không lầm.
- Nhiều thế kia à? Số tiền ấy vợ chồng tôi được hưởng do ý tốt của cụ Matthew Tressilian.
- Bà biết chuyện này?
- Biết sơ sơ thôi... Di chúc của ông cụ nói rằng tài sản cụ để lại, sau khi phu nhân Tressilian qua đời, sẽ được chia cho Neville một nửa và vợ anh ấy một nửa. Hai ông hiểu cho rằng tôi không hề muốn bà cụ mất... Đúng là tôi không thích bà cụ vì bà cụ không ưa tôi, nhưng tôi rất kinh hoàng thấy bà cụ chết một cách như vậy, bị một tên trộm đột nhập vào nhà đánh vỡ sọ!

Đợi Kay đi ra, Battle nói với ông cháu:

- Cháu thấy sao, Leach?... Cô này không phải người ác! Và cậu cho rằng đàn ông mất trí vì cô ta là chuyện dễ hiểu!

Leach đồng ý, nhưng chưa hoàn toàn.

- Có vẻ thế!
- Bây giờ ta hỏi ai?... Nhân vật số Một chứ?... Nhưng cậu nghĩ ta nên hỏi cô Aldin... Ta nên thăm dò ý kiến người bên ngoài đối với chuyện bộ ba này: Neville và hai cô vợ.

Aldin vào, ngồi ghế bành bọc da, vẻ ngoài bình thản, nhưng thấy rõ cô đang rất lo lắng.

- Tiểu thư đi ngủ lúc mấy giờ?
- Khoảng 10 giờ.
- Lúc đó ông Neville đang ở trong phòng phu nhân Tressilian?
- Đúng. Tôi có nghe thấy tiếng nói chuyện trong đó.
- Nói chuyện hay tranh cãi?

Má Aldin ửng đỏ, nhưng cô nói ngay, không chút ngập ngừng:

- Phu nhân thích tranh luận, và nhiều khi làm ồn lên chỉ vì những thứ rất nhỏ. Hơn nữa, phu nhân còn thích tỏ ra mình có uy quyền, bắt mọi người phải suy nghĩ theo cách của phu nhân... về mặt này, nam giới khó chấp nhận hơn phụ nữ...

- Tôi hiểu. - Battle nói.

- Tôi cho rằng các ông nghi cho một người nào đó trong cái nhà này thì thật vô lý. Tại sao các ông không nghĩ thủ phạm là một kẻ từ bên ngoài đột nhập vào?

- Vì nhiều lẽ, thưa tiểu thư Aldin - Battle nói - Không thứ gì bị mất trộm, không cánh cửa nào bị phá. Tiểu thư biết rõ địa thế tòa biệt thự này rồi, nhưng cho phép tôi nhắc lại. Phía Tây tòa nhà là một vách đá thẳng đứng xuống biển. Phía Nam, sân và vườn cây có một bức tường, nhưng bức tường này cũng xây áp sát bờ vách đá. Phía Đông, sườn núi chạy thoải thoải xuống đến gần bờ nước, nhưng lại có một bức tường xây rất cao. Muốn đột nhập vào nhà này chỉ có hai lối. Một là qua cửa chính, thì đã bị khóa trong, mà ta không thấy có hiện tượng khóa bị phá hay có kẻ dùng chìa khóa phụ mở ra. Cách thứ hai là leo qua bức tường, nhưng chúng tôi đã xem xét kỹ, không thấy có hiện tượng đó. Đây là một lý. Lý thứ hai, hung thủ phải biết rằng bà quản gia Barrett có thói quen uống một cốc nước sắc lá cây trước khi đi ngủ. Mà điều này, chỉ có người trong nhà mới biết được. Rồi cây gậy gậy án nằm trong tủ dưới gầm cầu thang. Điều này người bên ngoài cũng không thể biết. Tóm lại, thưa tiểu thư Aldin, không thể là kẻ bên ngoài đột nhập vào!

- Nhưng không thể là Neville! Tôi biết chắc chắn không phải cậu ấy!

- Tại sao tiểu thư dám khẳng định như vậy?

Cô Aldin làm một cử chỉ bất lực.

- Tôi chỉ thấy cậu ấy không phải loại người như thế, có vậy thôi! Giết một phu nhân già không có khả năng chống cự? Neville là người không bao giờ làm thế.

- Tôi đồng ý với tiểu thư - Battle nói - Chuyện này có vẻ vô lý, nhưng hẳn tiểu thư biết rằng con người ta đôi khi làm những việc ngược với tính nết bình thường của họ, khi có một sự thúc ép nào đó. Rất có thể ông Neville đang rất cần tiền...

- Tôi tin chắc rằng không. Neville không có tính hoang phí, không ham tiêu tiền.

- Nhưng bà vợ ông ta?

- Kay?... Có thể... Nhưng lý ấy không đúng được, vì tôi tin rằng trong thời gian này, Neville bản khoản chuyện khác chứ không phải chuyện tiền nong!

- Chuyện khác? Chuyện gì chẳng hạn?

- Tôi đoán Kay đã kể hết với các ông rồi?... Quả là tình thế cậu Neville thời gian này đang rất gay cấn, nhưng chuyện đó hoàn toàn không dính líu đến cái chết khủng khiếp kia.

- Cũng có thể. Xin tiểu thư cho biết tình thế gay cấn đó là gì?

Aldin suy nghĩ một lát rồi nói:

- Như tôi đã nói với các ông... Tôi chưa biết ai nảy ra cái ý tưởng kia, khiến tình hình tồi tệ như hiện nay trong tòa nhà này?

- Theo tôi nghĩ, chính là ông Neville Strange...

- Cậu ta thì nói là như thế.

- Nhưng tiểu thư không tin?

- Vì khó có thể nghĩ Neville lại có một ý tưởng như vậy... Tôi e một người khác đã mớm cho cậu ấy cái ý tưởng đó...

- Hay bà vợ trước: Audray Strange?

- Tôi không tin.

- Vậy tiểu thư cho là ai?

Aldin nhún vai.

- Tôi không biết... Tôi chỉ thấy rất lạ, có vậy thôi!

- Rất lạ! - Battle nhắc lại - Toàn bộ vụ án này đều “rất lạ”!
- Tôi cũng nghĩ thế!... Tất cả chúng tôi đều nghĩ thế... Tôi không biết trình bày thế nào với các ông... Nhưng tôi cảm thấy như có một nỗi hiểm nguy đang lơ lửng trên đầu chúng tôi...
- Tôi có thấy... Mọi người trong nhà này đều không thoải mái, đều lo lắng... căng thẳng thần kinh...
- Đúng thế. Tất cả, kể cả ông Latimer...

Đột nhiên Aldin ngừng nói.

- Tôi cũng đang định hỏi tiểu thư về ông ta. Theo tiểu thư nhận xét, Latimer thuộc loại người thế nào? Mà ông ta làm nghề gì?
- Lạy Chúa! Tôi chỉ biết rất lơ mơ. Đó là bạn trai của cô Kay.
- Hai người quen nhau lâu rồi?
- Từ trước khi Kay lấy Nevile.
- Bà Kay Strange có... cảm tình với ông ta chứ?
- Tôi đoán thế.
- Không có chuyện rắc rối nào xung quanh việc đó chứ?
- Chắc chắn là không!
- Phu nhân đối với Latimer thế nào?
- Bà cụ không ưa ông ta...

Câu trả lời dè dặt khiến Battle muốn hỏi sang vấn đề khác:

- Tôi muốn nghe tiểu thư nhận xét về bà quản gia Barrett. Bà ta làm ở nhà này đã lâu năm. Tiểu thư có nghĩ bà ta là người đáng tin cậy không?
 - Tuyệt đối tin cậy. Bà Barrett rất tận tụy với phu nhân Tressilian.
- Battle ngả người ra lưng ghế.
- Theo tiểu thư, bà Barrett có thể gây án không? Rất có thể bà ta tự đánh thuốc ngủ để không ai nghi ngờ?
 - Không. Bà Barrett giết phu nhân để làm gì?
 - Bà ta có phần trong thừa kế.
 - Thì tôi cũng thế!

Cô Aldin bình thần nhìn ông.

- Đúng thế, cả tiểu thư nữa - Battle nói - Tiểu thư có biết phần của tiểu thư trong đó là bao nhiêu không?
- Ông công chứng Treslawny vừa đến, đã cho tôi biết.
- Trước đó tiểu thư không biết?
- Không. Qua lời phu nhân nói, tôi biết phu nhân có dành cho tôi một khoản để tôi có thể sống bình thường, chừng một trăm bảng lợi tức mỗi năm... Nhưng cụ thể là bao nhiêu, tôi chưa biết.
- Cảm ơn tiểu thư!

Sau khi cô Aldin ra, thanh tra Leach nói:

- Vậy là bà ta không biết được hưởng bao nhiêu, nhưng rất có thể bà ta nói thế thôi.
- Bây giờ ta thăm vấn bà vợ trước của Yêu Râu Xanh!

VII

Audray mặc một bộ len màu ghi. Cô có nước da xanh xao, và nhìn thấy cô, Battle bất giác nhớ lại câu nhận xét của Kay: “Chị ta như một bóng ma lờn vờn trong cái nhà này!”

Về ngoài bình thản, Audray trả lời những câu hỏi của Leach. Cô lên phòng vào khoảng 10 giờ, cùng một lúc với cô Aldin, và không nghe thấy động tĩnh gì ban đêm.

- Xin lỗi, tôi chen vào chuyện riêng tư của bà - Battle nói - Đầu đuôi thế nào mà bà lại có mặt ở đây vào thời gian này?

- Tôi có lệ, hàng năm đến nghỉ ở biệt thự Mũi biển Hải âu này vào tháng Chín. Anh Neville, chồng trước của tôi có hỏi tôi, nếu trong thời gian đó anh ấy cũng đến đây thì có trở ngại gì cho tôi không..

- Chính ông Neville đưa ra ý kiến đó?

- Chắc chắn là như thế.

- Không phải do bà đề xuất?

- Không đời nào.

- Nhưng bà tán thành?

- Đúng thế... Tôi nghĩ không thể khước từ.

- Tại sao?

Audray có vẻ né tránh câu hỏi:

- Tôi không muốn làm méch lòng ai.

- Bà đã có lỗi với ông Neville?

- Xin lỗi, tôi chưa hiểu ông muốn hỏi gì?

- Về chuyện ly hôn của bà. Do bà đề xuất?

- Vâng.

- Xin lỗi là tôi phải hỏi bà câu này. Bà có oán giận ông chồng cũ không?

- Không. Hoàn toàn không!

- Bà là một phụ nữ cao thượng, thưa bà Audray Strange.

Audray không trả lời. Battle định dùng thủ pháp im lặng để kích động, nhưng Audray không phải Kay. Cô có thể im lặng rất lâu mà không bồn chồn gì. Battle đành chịu thất bại.

- Bà tin chắc cuộc gặp gỡ tay ba này không phải do bà muốn chứ?

- Tất nhiên không phải do tôi muốn.

- Quan hệ giữa bà với vợ hiện nay của ông Neville thế nào? Tốt chứ?

- Tôi nghĩ là Kay mến tôi.

- Còn bà, bà có mến bà Kay không?

- Có, tôi thấy Kay rất đẹp.

- Cảm ơn bà. Tôi nghĩ chúng tôi chỉ cần hỏi có thể.

Audray đứng lên, ra đến cửa phòng, bỗng đứng lại.

- Tôi muốn nói thêm...

Rồi cô nói rất nhanh và hơi có vẻ kích động:

- Các ông nghi Neville giết bà cụ để chiếm gia tài phải không? Tôi tin chắc rằng không phải! Neville không phải người ham tiền. Ngày trước cũng vậy, chưa bao giờ. Tôi biết rõ điều này, vì tôi đã làm vợ anh ấy suốt tám năm. Không thể có chuyện Neville giết ai vì tiền!... Tôi mong các ông tin lời tôi.

Nói xong, Audray quay gót, đi nhanh ra ngoài.

Leach quay sang ông cậu, hỏi:

- Cậu thấy bà này thế nào? Cháu chưa gặp người phụ nữ nào đa cảm như bà này.
- Cháu lắm đấy, cô ta không phải có tính đa cảm mà cô ta bị xúc động. Rất xúc động... Cậu đang muốn biết tại sao cô ta lại xúc động đến thế?

17. Chương 17

Người cuối cùng được mời đến thăm vẫn là Thomas Royde. Anh ngồi trịnh trọng, nhưng thu lại, giống như con cú lúc ban ngày.

Anh từ Mã Lai về. Đây là lần đầu tiên anh về nước Anh trong vòng tám năm nay. Anh có thói quen nghỉ hè ở biệt thự Mũi biển Hải âu từ rất lâu rồi từ khi còn là đứa trẻ. Cô Audray Strange có họ hàng xa với anh, và sau khi cha mẹ cô qua đời, gia đình anh đã đem cô về nuôi. Năm đó Audray mới lên chín. Đêm hôm qua, anh đi ngủ từ lúc chưa đến 11 giờ. Khoảng 10 giờ 20, hoặc sau đó một chút, anh nghe thấy tiếng Neville đi ra khỏi nhà, nhưng anh không nhìn thấy anh ta. Ban đêm anh không nghe thấy tiếng động nào. Quen dậy sớm, anh đang đi dạo ngoài vườn thì thấy người ta phát hiện ra phu nhân Tressilian bị giết.

Thanh tra trẻ Leach hỏi:

- Bà Aldin cho chúng tôi biết, là trong những ngày vừa rồi, không khí trong nhà này nặng nề, mọi người đều căng thẳng, ông cũng nhận thấy thế chứ, thưa ông Royde?

- Tôi không nhận thấy gì, nhưng tại tôi không có khiếu quan sát.

“Anh nói dối - Battle thăm nghi - Trái lại, anh nhìn thấy rất nhiều thứ trong nhà này mà người khác không nhìn thấy!”

- Ông biết rõ bà vợ hiện nay của ông Neville Strange chứ?

- Tôi mới gặp cô ta ở đây là lần đầu.

Battle đánh cây bài thứ hai:

- Chắc ông đã biết chúng tôi phát hiện thấy những dấu vân tay của ông Neville trên hung khí, và vết máu trên ống tay áo ông ấy mặc tối hôm qua chứ?

- Neville vừa kể cho tôi biết lúc này.

- Vậy chúng tôi hỏi thẳng: ông có nghi ông Neville là thủ phạm vụ án không?

Royde sau một lúc mới trả lời:

- Tôi chưa hiểu tại sao các ông lại hỏi tôi câu ấy? Đây là việc của các ông, không phải việc của tôi! Nhưng nếu các ông muốn biết ý kiến của tôi, thì tôi xin nói rằng, theo tôi khả năng ấy rất ít.

- Theo ông thì ai có khả năng là hung thủ?

Royde lắc đầu đáp:

- Tôi cho rằng người có khả năng gây án nhất thì lại không thể gây án.

- Ai vậy?

- Tôi không thể nói ra, vì đây chỉ là cảm giác cá nhân.

- Ông có bốn phạm giúp chúng tôi.

- Nếu là những sự kiện thì tôi nói ngay, nhưng chỉ là cảm giác cá nhân. Tôi nhắc lại, người tôi nghĩ đến không thể gây án.

Sau khi Royde ra, Leach nói với ông cậu anh rằng không thể khai thác gì ở con người này được.

Battle đồng ý.

- Nhưng, - Ông nói thêm - anh ta có một ý nghĩ rất cụ thể trong đầu, và cậu rất muốn biết cái ý nghĩ ấy là gì... Leach ạ, bây giờ thì cậu thấy chúng ta đang vấp phải một vụ án hết sức kỳ lạ...

Tiếng chuông điện thoại làm Leach chưa kịp trả lời ông cậu. Anh nhắc ông nghe, chốc chốc trả lời “Được”, hoặc “Tốt” rồi đặt ống nghe xuống.

- Nhóm máu trên ông tay áo Neville đúng là nhóm máu của phu nhân Tressilian. Vậy là bây giờ Neville khó mà cãi!

Battle đứng bên cửa sổ, chăm chú nhìn ra ngoài, vẻ rất quan tâm.

- Một anh chàng rất đẹp trai đang đi về phía này. Cậu có cảm giác chính là Latimer. Anh ta có mặt buổi tối hôm qua tại khách sạn Easterhead, thuộc loại người sẵn sàng nghiền bà nội mình ra cám nếu thấy việc đó đem lại cho anh ta một ích lợi nhỏ. Cậu tin rằng vụ án này sẽ được anh ta khai thác mà không bị trừng phạt gì hết.

- Cậu nói đúng, nhưng trong cái chết của phu nhân Tressilian, anh ta không được lợi lộc gì...

Chuông điện thoại lại reo.

- Cái gì không biết!

Leach nhắc máy:

- Bác sĩ Lazenby đấy ạ? Sao? Bà ta tỉnh táo rồi ạ? Sao? Sao?

Anh quay sang ông Battle.

- Cậu cầm máy phụ, hai cậu cháu sẽ cùng nói chuyện với bác sĩ Lazenby. Xin bác sĩ nhắc lại điều vừa rồi đi!

Battle cầm máy phụ, áp vào tai, vẻ mặt thản nhiên như mọi khi. Nhưng lát sau ông nói:

- Cháu mời ông Neville vào đây.

Lát sau Leach quay vào cùng Neville Strange. Battle đặt máy xuống.

Về mặt xanh xao, Neville có vẻ rất mệt mỏi. Anh ta nhìn, vừa tò mò vừa lo lắng, người chánh thanh tra của sở cảnh sát London, cố đoán xem trong đầu ông ta đang nghĩ gì.

- Ông Neville, - Battle nói - có người nào rất căm ghét ông không? Căm ghét lắm ấy!

Neville mở to mắt, lắc đầu.

- Ông chắc chắn không có ai ư? Ông nghĩ kỹ xem! Một người căm ghét ông đến cùng cực ấy!

Neville đứng yên, không nhúc nhích.

- Không... Quả là không có...

- Ông nghĩ kỹ xem! Một người mà ông đã xúc phạm?

Neville đỏ mặt:

- Chỉ có một người có thể nói là đã bị tôi xúc phạm, nhưng người đó lại không có kiểu suy nghĩ tồi tệ. Đó là người vợ trước của tôi. Tôi đã bỏ cô ấy để lấy người khác. Nhưng Audray là người cao thượng, và tôi tin chắc cô ấy không căm ghét tôi.

Battle chống hai khuỷu tay lên bàn, lắng nghe Neville nói, tỏ vẻ ngạc nhiên:

- Nếu đúng như vậy thì ông là người may mắn. Và chúng tôi rất buồn phải chống lại ông. Nhưng các bằng chứng đã rõ ràng. Tòa sẽ xử ông, và trừ phi ông thuyết phục được tòa, còn nếu cứ bình thường, ông đã bị treo cổ!

- Nhưng, - Neville ngừng nói - ông dùng thời quá khứ, như thể câu chuyện đã xong rồi?

- Đúng thế, ông Neville - Battle nói - Câu chuyện về ông thế là xong! Một điều may lớn đối với ông: ông đã thoát nạn!

Neville há hốc miệng, nhìn ông Battle, chưa hiểu thế nghĩa là sao.

- Tối hôm qua, sau khi ông ra khỏi phòng phu nhân Tressilian, phu nhân vẫn còn giật dây chuông gọi bà quản gia Barrett.

Battle ngừng nói, để thời giờ cho Neville nhận thức được tình hình mới này.

- Sau khi tôi ra, - Cuối cùng anh ta nói - và bà Barrett nhìn thấy phu nhân vẫn bình thường, không sao?

- Đúng thế, bà ấy đã nhìn thấy phu nhân bình thường, không làm sao. Hơn nữa, sau khi trong phòng phu nhân ra, bà Barrett nhìn thấy ông ra khỏi nhà...

- Nhưng còn cây gậy đánh “gôn” và những dấu vân tay của tôi trên đó thì sao?

Battle đứng lên, nói:

- Hung thủ giết phu nhân Tressilian không phải bằng cây gậy đó. Bác sĩ Lazenby vẫn hoài nghi điều đó, còn tôi thì thấy ngay từ đầu. Hung thủ đã dùng vật khác để gây án, còn cây gậy “gôn” được hắn đem vào đặt trong phòng để đẩy sự nghi ngờ của chúng tôi cho ông. Rất có thể kẻ đó nghe thấy phu nhân to tiếng với ông, đã lợi dụng hoàn cảnh đó gây án... Hoặc hung thủ là một người...

Battle ngừng nói, rồi quay lại câu hỏi đầu tiên:

- Một người rất căm ghét ông trong cái nhà này. Ai vậy?

IX

- Bác sĩ Lazenby, - Battle nói - tôi muốn hỏi ông một câu!

Sau khi gặp bà quản gia Barrett xong, hai cậu cháu ghé vào nhà bác sĩ Lazenby.

Bà quản gia của phu nhân Tressilian vẫn còn rất mệt, nhưng những câu trả lời của bà ta đã rõ ràng.

Bà kể cho hai thanh tra cảnh sát rằng bà vừa uống xong cốc thuốc sắc chuẩn bị đi ngủ thì nghe thấy tiếng chuông gọi của phu nhân Tressilian. Bà bất giác liếc nhìn đồng hồ, thấy là 10 giờ 25. Bà bèn choàng vội tấm áo mặc trong nhà, xuống tầng hai. Nghe thấy tiếng động dưới tầng một, bà ta nghiêng người nhìn xuống.

- Tôi thấy cậu Neville chuẩn bị đi đâu. Cậu ấy đang mặc áo mưa lên người. - Bà Battle nói.

- Ông Neville mặc bộ màu gì?

- Cậu ấy mặc bộ màu ghi, vẻ mặt rầu rĩ. Cậu ấy ra ngoài, đóng sập cửa lại. Thế là tôi vào phòng phu nhân. Bà cụ đã nhắm mắt sắp ngủ... và thấy tôi vào hỏi có chuyện gì, bà cụ không còn nhớ là bà cụ gọi tôi để làm gì nữa! Đôi khi bà cụ như thế đấy. Định làm gì, nhưng sau lại quên bằng... Tôi sửa gối cho ngay ngắn, đưa phu nhân uống một cốc nước lọc, và giúp phu nhân nằm cho thoải mái...

- Bà thấy phu nhân có gì khác thường không? Thí dụ phu nhân lo sợ chuyện gì chẳng hạn?

- Không. Phu nhân rất mệt... có vậy thôi. Mà tôi cũng thấy trong người rất mệt. Tôi ngáp liên tiếp. Xong việc, tôi về phòng và ngủ ngay lập tức.

Những lời khai ấy, bà Barrett nói bằng giọng khiến không thể nghi ngờ là bà nói dối. Rõ ràng bà rất thương vị phu nhân quá cố.

Battle còn suy nghĩ miên man về lời khai của bà quản gia, lúc ông bảo muốn hỏi bác sĩ một câu.

- Ông định hỏi gì thì nói đi! - Bác sĩ giục.
- Theo ông thì phu nhân Tressilian chết lúc mấy giờ?
- Tôi đã viết trong bản báo cáo, là trong thời gian từ 10 giờ đến 12 giờ đêm.
- Tôi hỏi điều khác kia. Tôi muốn biết phỏng đoán riêng của ông cụ thể là vào mấy giờ?
- Của riêng tôi?
- Đúng thế.
- Theo tôi nhận định thì vào khoảng 11 giờ.
- Tôi cũng nghĩ ông sẽ trả lời như thế!
- Rất sung sướng thấy điều tôi phỏng đoán ăn khớp với của ông...
- Bởi, - Battle nói - nếu phu nhân chết vào lúc 10 giờ 20 thì vô lý. Chất thuốc ngủ pha trong cốc nước sắc của bà Barrett chưa thể có tác dụng. Qua việc bà ta bị đánh thuốc ngủ, chúng ta thấy hung thủ gây án phải sau đó. Tôi đoán khoảng trước hoặc sau 12 giờ đêm...
- Rất có thể vào khoảng đó. Tôi nói 11 giờ chỉ là phỏng đoán...
- Nhưng không thể sau 12 giờ đêm?
- Không.
- Và nhất định không sau 2 giờ 30 sáng?
- Tất nhiên!
- Nếu vậy, có lẽ phải loại Neville ra khỏi diện nghi vấn. Tôi sẽ kiểm tra lại những điều anh ta đã khai về sử dụng thời gian từ lúc ra khỏi nhà. Nếu lời khai là đúng thì chúng ta phải chuyển sang những nhân vật khả nghi khác.
- Nghĩa là những người khác, có được hưởng một phần thừa kế?
- Người nào đang có một vết rạn nguy hiểm.
- Vết rạn?
- Đúng thế. - Battle trầm ngâm đáp, ông đang đuổi theo dòng suy tưởng.

Ra khỏi nhà bác sĩ Lazenby, hai thanh tra cảnh sát ra phà. Chở phà là hai anh em lực lưỡng nhà Barnes, tên là Will và George. Hai người này biết mặt tất cả dân cư trong làng Saltcreek và ở khách sạn Easterhead.

George nhớ ngay là ông Neville Strange ở biệt thự Mũi biển Hải âu đã đi phà sang bên kia vịnh vào lúc 10 giờ rưỡi. Nhưng ông ta không về bằng phà. Chuyển phà cuối cùng theo hướng Easterhead - Saltcreek chạy lúc 1 giờ rưỡi và không có ông Neville Strange.

Battle hỏi George có biết ông Latimer không?

- Latimer? Một ông trẻ tuổi, ăn vận rất sang chứ gì? Có qua phà để đến biệt thự Mũi biển Hải âu không à? Tối hôm qua thì không. Chỉ sáng nay ông ấy đi phà sang Saltcreek và về rất muộn...

Lên phà, hai cậu cháu đến khách sạn Easterhead. Tìm gặp Latimer.

- Đúng thế - Anh ta nói - Tối hôm qua Neville có sang đây chơi với tôi. Hình như anh ta đang có chuyện gì bức bối. Anh ta kể rằng anh ta vừa cãi nhau với bà cụ Tressilian. Tôi biết buổi trưa anh ta lại cãi nhau với cả Kay. Neville không kể chuyện đó nhưng tôi biết. Tóm lại, hôm qua anh ta đang rất buồn và sang với tôi anh ta khuây khỏa được ít nhiều.

- Theo tôi hiểu - Battle nói - Neville sang đây nhưng không gặp được ông ngay, đúng thế không?

- Đúng thế. Nhưng tôi không hiểu tại sao anh ta lại không nhìn thấy tôi? Lúc đó tôi ngồi dưới sảnh. Hẳn Neville nhìn đi chỗ khác... Mà cũng có thể lúc anh ta đến, tôi đang đi dạo ngoài vườn. Khách sạn này rất

hoàn chỉnh, nhưng thỉnh thoảng lại có điều sơ suất rất khó chịu. Hình như ông thoát nước bị rò rỉ hay sao ấy, bốc mùi rất khó chịu... Nevile cũng ngửi thấy... Mùi nồng nặc như mùi chuột chết, ngay dưới gầm bàn đánh bi-a!

- Ông chơi bi-a với ông Nevile Strange? Rồi sau đó?

- Chúng tôi ngồi nói chuyện linh tinh, uống vài ly... Rồi đột nhiên Nevile sực nhớ đã để lỡ mất chuyến phà cuối cùng! Thế là tôi lấy ô tô ra chở anh ta về. Khoảng hai giờ rưỡi thì đến biệt thự.

- Nghĩa là ông Nevile Strange ngồi với ông suốt cả buổi tối?

- Đúng thế.

- Cảm ơn, ông Latimer. Nghề nghiệp chúng tôi đòi hỏi phải tìm hiểu chi tiết như thế.

Latimer cáo lui. Còn lại hai cậu cháu.

- Cháu đang nghĩ, - Leach nói - tại sao cậu cần kiểm tra từng phút trong việc sử dụng thời gian của Nevile như vậy?... Cháu tưởng...

Nhìn thấy nụ cười giễu cợt của ông cậu, anh ta vội im bặt. Chỉ hai phút sau, Leach đã hiểu.

- Đúng là cháu ngu! - Anh ta thốt lên - Ra không phải cậu tìm hiểu về Nevile, mà về người kia... Vậy cậu tin rằng...

Lần này Battle cắt ngang lời cháu.

- Hiện giờ ta chưa thể khẳng định được điều gì. Lúc này cậu chỉ muốn biết Latimer đã sử dụng thời gian tối hôm qua làm những gì. Vậy là anh ta ngồi với Nevile Strange từ 11 giờ 15 trở đi... tạm cho là đến sau nửa đêm. Nhưng trước đó anh ta ở đâu? Tại sao Nevile đến mà không gặp anh ta?

Họ hỏi tiếp mấy nhân viên khách sạn. Họ nhìn thấy Latimer trong sảnh từ 9 đến 10 giờ. Khoảng 10 giờ 15, anh ta vào quầy rượu. Nhưng từ lúc đó đến 11 giờ, họ không biết anh ta ở đâu. Cuối cùng, một cô hầu phòng cho biết, cô thấy ông Latimer ngồi trong phòng đàm thoại, cùng với bà béo người Na Uy, bà Beddoes.

Battle hỏi tỉ mỉ từng phút.

Cô hầu phòng nhớ rằng, “trước 11 giờ một chút”. Battle cho cô đi.

- Vậy là không có khả năng Latimer đến biệt thự Mũi biển Hải âu tối hôm qua. Chúng ta loại được thêm một người ra khỏi diện nghi vấn. Còn lại các gia nhân, Kay, Audray, Aldin và Royde. Trong số này, chắc chắn một người là hung thủ. Nhưng người nào? Và trước hết chúng ta cần biết hấn sử dụng hung khí gì?

Battle đột nhiên vui vẻ vỗ đùi, kêu lên:

- Thôi, đúng rồi, Leach ạ. Cậu hiểu rồi! Bây giờ cậu đã hiểu cái gì làm cậu nghĩ đến ông Hercule Poirot! Hai cậu cháu ăn nhanh thứ gì cho chắc bụng rồi ta quay lại biệt thự Mũi biển Hải âu! Đến đó, cậu sẽ chỉ cháu xem một thứ này!

X

Aldin không sao ngồi yên được một chỗ. Cô hét ra lại vào, ngắt một bông hoa rồi lại đứng tần ngần, chuyển lọ hoa từ chỗ này sang chỗ kia...

Trong phòng thư viện vọng ra tiếng trò chuyện giữa ông công chứng Treslawny với Nevile. Không thấy mặt Kay và Audray đâu.

Aldin lại ra vườn. Cô thấy anh chàng Royde ngồi hút tẩu thuốc tận cuối vườn, mắt lơ đãng nhìn ra biển. Aldin đến ngồi bên cạnh anh ta. Cô thở một hơi rất dài.

- Cô làm sao thế, Aldin? - Royde hỏi.

- Lúc này chỉ anh mới hỏi câu lạ như vậy! Anh vẫn nguyên cái tính lảm lì, bình chân như vại xưa kia!

- Nhưng lo lắng ích gì kia chứ? Không thay đổi được gì hết!

- Vẫn biết thế, nhưng bụng dạ cứ bồn chồn, biết làm sao được?
- Tại tôi là người ngoài!
- Đúng thế, anh không thể biết được chúng tôi đã thử phào nhẹ nhõm bao nhiêu khi được tin Neville thoát tội.
- Tuy nhiên, tôi lại thấy có một điều gì đó khiến tôi không thích. - Royde nói.
- Nếu như sau khi Neville đã ra khỏi phòng, phu nhân không giật chuông gọi bà quản gia Barrett, thì... Aldin xúc động quá nghẹn lại không nói được hết câu. Royde nói nốt hộ cô:
- Thì cậu Neville của chúng ta không thoát khỏi tội treo cổ!
- Royde nói bằng một giọng có phần không hài lòng gì lắm. Anh đưa mắt sang và gặp ánh mắt phản đối của Aldin.
- Anh thanh minh:
- Tôi không phải không có tim. Nhưng bây giờ thoát khỏi tai họa, Neville lại vênh vênh vào vào. Cậu ta có thói tự mãn đến khó chịu.
- Không phải thế đâu!
- Và lần này cậu ta lại gặp may, một may mắn lớn! Trong tất cả những nghi ngờ đổ lên đầu cậu ta, có một thứ khác, chưa được cậu ta giữ kín lắm, vậy mà vẫn chưa lộ ra!
- Đột nhiên Aldin rùng mình.
- Cô làm sao thế, Aldin?
- Tôi rất lo, anh Royde ạ!
- Lo gì?
- Bỗng nhiên tôi nghĩ đến cụ Treves.
- Royde đánh rơi tẩu thuốc. Anh cúi xuống nhặt, đồng thời hỏi:
- Sao lại dính ông già Treves ở đây?
- Anh không nhớ sao, Royde?... Hôm ông cụ đến ăn tối ở nhà này... Cụ có kể chuyện về một đứa trẻ giết người... Tôi cứ băn khoăn, cụ kể chuyện đó là có dụng ý nào không?
- Cô định nói, cụ muốn nhấn nhủ một người nào đó có mặt trong phòng khách lúc ấy chứ gì?
- Vâng, chính thế. - Aldin đáp rất khẽ.
- Tôi cũng tự hỏi như vậy. - Royde nói tiếp.
- Aldin run rẩy nói:
- Theo tôi nhớ lại thì câu chuyện ấy, ông cụ đã cố tình đưa vào cuộc trò chuyện hôm ấy. Cụ còn bảo dù bất cứ ở nơi nào, nếu gặp kẻ giết người ranh ma ấy, cụ vẫn nhận được ra. Nghe giọng nói của cụ già Treves lúc đó, tôi tin rằng cụ ám chỉ một người đang ngồi trước mặt cụ.
- Tôi cũng đã nghĩ rất nhiều về điều đó. - Royde nói.
- Nhưng cụ định ám chỉ ai?
- Theo tôi, chỉ là cụ cảnh báo với người nào đó ngồi trước mặt cụ “Đừng giả trò làm một chuyện tàn bạo như vậy lần nữa! Nếu không...”
- Theo anh thì có phải cụ Treves đoán được là có kẻ đang định giết phu nhân Tressilian không?
- Theo tôi thì không. Khó có thể cụ đoán trước được chuyện ấy... Chắc chỉ là lời cảnh báo chung chung thôi.
- Ta có nên kể chuyện này cho cảnh sát không?

Royde suy nghĩ rất lâu rồi mới trả lời.

- Không - Anh nói - Bởi chúng ta đã biết chuyện đó có liên quan gì đến vụ án đầu? Nếu cụ Treves còn sống thì lại khác. Cụ có thể trình bày rõ. Nhưng cụ đã mất.

- Và mất trong trường hợp rất quái lạ.

Royde nhìn cô Aldin.

- Một cụ già tim rất yếu chết đột tử thì có gì mà quái lạ?

- Quái lạ là cái thang máy ấy, Royde! Thang máy không hỏng mà kẻ nào lại treo lên đó tâm biển đề là thang hỏng!

- Về chuyện ấy thì tôi hoàn toàn đồng ý với cô. - Royde nói.

XI

Chánh thanh tra Battle đưa mắt nhìn khắp gian phòng của Audray. Giường đã được chỉnh đốn lại, còn mọi thứ khác vẫn y nguyên. Mọi thứ sạch sẽ, ngăn nắp.

Battle hất cằm tỏ cho thanh tra Leach thấy tấm sắt chắn lửa ở mặt trước lò sưởi.

- Cháu nhìn kìa - Ông nói - Cháu xem thử có gì đặc biệt không?

Leach bước đến quan sát tấm chắn, Đó là một vật nặng, kiểu cổ, bằng thép, có chạm khắc hoa văn.

- Tấm thép này đáng phải cọ sạch... Nhưng cháu không nhận thấy có gì đặc biệt, chỉ có một chi tiết nhỏ, là quả thép bên trái bóng bẩy, sạch sẽ hơn quả thép bên phải...

Battle gật đầu, nói:

- Chính cái này làm cậu nghĩ đến ông Hercule Poirot, cháu nhớ tính ông già ấy chứ? Poirot rất quan tâm đến mọi thứ có cân đối không. Khi nhìn thấy một thứ gì không cân đối, ông rất khó chịu. Cậu cũng thấy như cậu bất giác thầm nghĩ: “Chà! Giá ông Poirot nhìn thấy thế này, hẳn ông khó chịu lắm!”. Thế là cậu nhớ đến ông ấy, mà chưa biết tại cái gì. Bây giờ cậu mới biết: tại hai quả cầu kia!

Battle quay sang người cảnh sát viên đi tháp tùng hai cậu cháu:

- Jones, cậu mở túi dụng cụ ra, thử xem trên quả cầu kia có dấu vân tay không!

Jones làm rất nhanh, nói:

- Trên quả cầu bên phải có dấu vân tay, quả cầu bên trái không có.

Battle nói:

- Vậy thì chúng ta cần xem xét quả bên trái. Dấu vân tay thì hẳn của cô hầu phòng, trong lần cuối cùng cô ta lắp bộ phận chắn lửa này. Quả bên trái đã bị lau chùi cẩn thận để xóa dấu vân tay nếu có, từ lúc...

- Bây giờ tôi mới sực nhớ, Jones nói. - Trong sọt đựng giấy lộn có một miếng giấy nháp. Hôm ấy tôi tưởng điều đó không quan trọng...

- Khổ! Vậy cậu không biết là cậu cần tìm cái gì sao? Nào, tháo quả cầu bên trái ra. Tôi đoán có cái vít ở đây, và tháo được.

Jones tháo quả cầu ra, đặt lên bàn tay thử, rồi nói:

- Quả cầu này khá nặng đấy.

- Trên cái vít, cháu thấy có vết gì đen đen, Leach nói.

- Chắc là máu, nếu đúng như cậu đoán - Battle nói - Hung thủ cọ rất kỹ quả cầu, nhưng lại bỏ sót cái vít. Cậu cam đoan hung thủ đã dùng quả cầu ấy đập vỡ sọ bà cụ! Jones, bây giờ cậu phải kiểm tra lại toàn bộ gian phòng một lần nữa. Nhưng lần này cậu biết phải tìm cái gì rồi.

Battle nói vài câu căn dặn người cảnh sát viên rồi bước ra cửa sổ, thò hẳn đầu ra ngoài.

Lúc quay vào, ông nói với Leach:

- Dưới kia có một vật gì màu vàng giấu vào bụi cây. Phải xuống xem đấy là cái gì. Cậu đoán là một thứ để giải bài toán của chúng ta đấy...

XII

Lúc chánh thanh tra Battle đi ngang qua hành lang, cô Aldin giữ ông lại, xin được gặp riêng ông một phút. Tất nhiên Battle đồng ý ngay.

Hai người vào phòng ăn. Bác đầu bếp Hurstall bưng thức ăn đến rồi kín đáo ra ngoài.

Cô Aldin nói:

- Thưa ông Chánh thanh tra, tôi muốn đặt ra với ông một câu hỏi. Phải chăng đến bây giờ ông vẫn tin rằng thủ phạm vụ án tàn bạo này là một người trong nhà chúng tôi? Không chứ gì? Thủ phạm là một kẻ từ bên ngoài vào, và chắc chắn là một kẻ mắc chứng điên loạn...

- Tiểu thư đoán không xa sự thật đâu - Battle nói. - “Điên loạn” là hai chữ tiểu thư xác định rất đúng tính cách của hung thủ. Chỉ có điều hẳn không phải người bên ngoài đột nhập vào...

Aldin hoảng hốt nhìn viên chánh thanh tra:

- Ông định nói rằng trong nhà này có một người điên?

- Nhưng không phải là người điên theo nghĩa một kẻ mép sùi bọt, mắt nhớn nhác. Nhưng những kẻ mắc chứng điên loạn không nhất thiết phải như thế! Mà vốn là những kẻ hết sức nguy hiểm, một số người mắc chứng cuồng điên theo kiểu thích giết người, nhiều khi trông lại rất khỏe mạnh, không khác gì tiểu thư và tôi. Đa số chúng bị một thứ ám ảnh, một ý thích cố định bám riết, thứ ý thích này dần dần làm chúng sa đọa. Phần nhiều đó là những kẻ thích nói, chúng thích gặp người này người khác để kể rằng chúng bị người ta hành hạ, người ta theo dõi, mưu làm hại chúng. Nhiều khi chúng rất đáng thương và đôi khi người ta tin lời chúng...

- Nhưng trong cái nhà này, không ai tự cho rằng mình bị hành hạ!

- Tôi chỉ đưa ra một thí dụ thôi. Chứng cuồng điên còn thể hiện ra nhiều hình thái khác. Tôi tin rằng, hung thủ trong vụ này là một kẻ khư khư một ý tưởng bất biến, ý tưởng đó bám chặt hẳn đến mức hẳn kiên quyết thực hiện ý tưởng đó, bất chấp mọi thứ!

Sau một chút suy nghĩ, cô Aldin nói:

- Tôi muốn kể ông nghe một chuyện.

Aldin bèn kể vắn tắt buổi tối ông già Treves đến ăn tối ở biệt thự Mũi biển Hải âu và câu chuyện ông kể cho mọi người nghe. Battle chăm chú nghe.

Khi cô Aldin kể xong, ông hỏi:

- Ông Treves nói là nếu gặp kẻ đó, ông có thể nhận ra được? Cụ già có nói kẻ đó là nam hay nữ không?

- Theo tôi nhận thức lúc đó thì cụ kể về một đứa con trai... Tuy nhiên tôi còn nhớ ngay lúc vào câu chuyện, ông cụ đã báo trước rằng chuyện đó không cụ thể là con trai hay con gái, và cũng không nói rõ tuổi...

- Chà, chuyện này đáng cho tôi quan tâm đấy. Và cụ nói hẳn có một nét đặc biệt trên nhận dạng rất rõ khiến nhìn thấy hẳn là cụ nhận ra ngay, bất cứ gặp ở đâu, phải không?

- Vâng, đúng thế.

- Một vết sẹo, chắc thế... Trong nhà này, có ai có cái sẹo nào không?

Battle thấy cô Aldin hơi ngập ngừng.

- Tôi không biết. - Cô nói.

Battle cười lạnh hiền nói:

- Vậy là tiểu thư giấu tôi! Đặc điểm kia tiểu thư đã thấy ở một người nào đó. Và nếu đúng như vậy thì tiểu thư không giấu được tôi lâu đâu!

Câu Battle nói có vẻ khiến Aldin rất bối rối. Nhưng viên chánh thanh tra đã có kinh nghiệm, không nên nài ép quá mức. Và lại lúc này chi tiết đó chưa quan trọng lắm, ông bèn lái sang đề tài về ông già Treves.

Cô Aldin kể về cái chết của ông già và trả lời các câu Battle hỏi.

Battle kết luận:

- Chuyện mới đây. Tôi chưa từng thấy bao giờ!

- Nghĩa là sao, thưa ông?

- Tôi chưa từng thấy kẻ nào giết người theo cách độc đáo ấy: chỉ cần treo một tấm biển lên cửa thang máy!

Aldin ngạc nhiên nhìn ông.

- Ông cho rằng...

- Đây là một vụ sát nhân chứ gì?... Điều ấy rõ như ban ngày! Một cách giết người nhanh chóng và cực kỳ khôn khéo... Tất nhiên hung thủ phải tính toán rất công phu, và hẳn đã thành công!

- Phải chăng vì cụ Treves nhận ra hẳn?...

- Tất nhiên là như thế. Theo tôi nghĩ, rất có thể cụ đã cảnh báo cho toàn thể gia đình cần cảnh giác một kẻ nào đó trong nhà này... Lúc trước, vụ án còn rất mù mịt, nhưng bây giờ tôi bắt đầu nhìn thấy có đôi chút ánh sáng rồi. Tiểu thư Aldin thân mến, tôi đã thấy, trong vụ án mạng này hung thủ đã chuẩn bị cực kỳ chu đáo, tính toán rất chi tiết, tỉ mỉ. Và tôi nghĩ tiểu thư đã hiểu rằng chúng ta phải giữ thật kín chuyện này. Tiểu thư tuyệt đối không nói ra với ai về câu chuyện giữa hai chúng ta. Tôi nhắc lại “bất cứ ai”!

Aldin hứa, và Battle chia tay với cô để làm tiếp công việc ông đang làm dở. “Người có phương pháp”! Vậy là trước mắt ông mở ra một hướng điều tra mới, trong khi không được bỏ những cách thức thông thường mà ông đang tiến hành.

Battle gõ cửa phòng thư viện, bước vào. Neville mời ông gặp một người đàn ông đứng tuổi, cao và phong cách lịch thiệp, ông công chứng Treslawny.

- Xin lỗi phải phiền ông, thưa ông Treslawny, nhưng tôi có một điểm cần tìm hiểu chính xác. Gia tài này một nửa sẽ về tay ông Neville Strange, còn nửa kia về ai?

Neville lộ vẻ ngạc nhiên:

- Điều ấy tôi đã nói với ông rồi: về vợ tôi.

Battle khẽ ho:

- Tôi biết. Nhưng ông có hai bà vợ, cùng là “bà Strange”...

- Đúng thế - Neville nói - Tôi quên chưa nói rõ. Nửa kia thuộc về Audray, bởi cô ấy là vợ tôi lúc bản chúc thư kia được thảo ra. Có đúng như vậy không, thưa ông Treslawny?

Viên công chứng gật đầu.

- Nguyên vọng cuối cùng trước khi qua đời của Ngài Matthew được viết ra rất rõ ràng. Tài sản của Ngài sẽ được chia ra hai phần ngang nhau, một nửa cho người được Ngài bảo hộ, ông Neville Strange, một nửa cho vợ của ông, bà Audray Strange, họ thời con gái là Standish. Chuyện ly hôn sau này không ảnh hưởng đến điều quyết định kia.

- Bà Audray đã biết điều này rồi chứ? - Battle hỏi.

- Tất nhiên. - Ông Treslawny đáp.

- Còn bà Kay Strange chưa biết?

Nevile ngạc nhiên nhìn viên chánh thanh tra:

- Kay? Có thể là như thế. Dù sao, hai chúng tôi cũng ít bàn chuyện thừa kế...

Battle nói:

- Tôi cảm thấy bà Kay hiểu lơ mơ vấn đề này vẫn dính ninh tài sản đó thuộc về ông, thừa ông Nevile, và vợ ông, tức là bà Kay. Sáng nay tôi nghe thấy có sự ngộ nhận như vậy cho nên tôi cần gặp ông công chứng để làm sáng tỏ.

- Lạ đấy nhì! Nhưng bây giờ thì tôi hiểu. Kay nhiều lần nói, tài sản của ông bà Tressilian sẽ vào tay chúng ta. Nhưng tôi chỉ nghĩ đơn giản “chúng ta” đây là tôi, và do hai chúng tôi là vợ chồng, nên Kay coi phần của tôi là của cả hai.

Battle nói:

- Nhiều khi xích mích giữa hai người chỉ bắt nguồn từ một sự hiểu lầm, người này tưởng thế này, người kia tưởng thế kia.

- Đúng thế - Nevile nói - Nhưng điều này không có gì quan trọng, bởi tôi đâu có thiếu tiền? Và tôi rất mừng cho Audray. Cô ấy lâu nay rất thiếu thốn, số tiền này sẽ thay đổi cơ bản cuộc sống của cô ấy.

- Vậy ra, - Battle nói giọng có phần phẫn nộ - từ khi ly hôn, ông không gửi khoản trợ cấp nào cho bà vợ trước?

- Thừa ông Chánh thanh tra, có một khái niệm gọi là “niềm kiêu hãnh”. Audray lần nào cũng gửi trả lại tôi những tấm ngân phiếu tôi gửi cho cô ấy.

- Đó là những khoản khá lớn - Ông công chứng nói thêm - Nhưng lần nào bà Audray Strange cũng gửi trả lại tôi.

- Lạ đấy! - Battle nói.

Nói xong ông bước nhanh ra ngoài khiến Nevile định hỏi, tại sao lại “lạ”, nhưng không kịp hỏi.

Trong khi đó, Battle gặp Leach, kể với cháu nghe những điều ông rút ra được về chuyện này.

- Vậy ra trong vụ án này không phải không có yếu tố tài chính. Cái chết của phu nhân Tressilian cho phép Nevile được hưởng năm mươi ngàn bảng, và cho Audray cũng ngần ấy. Còn Kay thì làm tưởng cô ta được hưởng. Cô Aldin được hưởng một phần tài sản riêng của bà cụ, để cô ấy sống. Royde không được hưởng gì. Hai người được hưởng nữa là bà quản gia Barrett và bác đầu bếp Hurstall, cho nên hai người này chúng ta chưa thể gạt ra khỏi phạm vi nghi vấn. Tuy nhiên cậu vẫn cảm thấy vụ án này không phải do động cơ lợi lộc vật chất, mà do mối căm thù. Chính nỗi căm thù đã đặt hung khí vào tay hung thủ.

Battle ngừng lại, suy nghĩ một lát rồi nói thêm:

- Và nếu không có kẻ nào gây rối thêm, cậu tin chắc cậu sẽ tìm ra đích danh hung thủ!

XIII

MacWhirter ngồi trên sân khách sạn ngắm cảnh biển.

Mắt anh dừng lại chỗ vách đá thẳng đứng ở mỏm Stark Head. Vách đá nằm sừng sững trước mặt MacWhirter, trông u uất làm sao!

MacWhirter đã tự hỏi tại sao anh lại muốn đến vùng biển Easterhead này để nghỉ những ngày cuối cùng của chuyến nghỉ hè năm nay? Một sức hút anh không cưỡng nổi. Anh muốn thấy lại tâm trạng tuyệt vọng hồi đầu năm, khi anh quyết định quỵen sinh.

Bây giờ anh hoàn toàn đứng đưng với vợ cũ, cô Mona! Cô ta đã lấy thằng cha kia. Một hôm MacWhirter gặp hân trên đường phố mà anh không thấy cảm giác gì hết. Vậy mà ngày ấy, sau khi Mona bỏ đi, anh lại đau khổ đến thế!... Bây giờ tất cả những thứ đó lùi xa vào dĩ vãng, và anh hầu như đã quên hẳn.

Một con chó lông ướt sũng lách vào giữa hai bắp chân MacWhirter kéo anh ra khỏi dòng suy nghĩ. Con chó bám theo cô bé Diana, mười ba tuổi, mà anh đã làm thân gần đây.

- Cút đi, Don! - Cô bé quát con chó - Cút mau!

Rồi cô bé cắt nghĩa cho MacWhirter hiểu:

- Chú ngờ được không? Con Don chẳng biết lặn vào chỗ nào trên bãi biển mà dính vào một con cá chết, khiến bây giờ người nó hôi thối quá, cách xa chục mét vẫn ngửi thấy mùi kinh khủng. Chắc con cá chết đã lâu nên mới thối đến thế!

MacWhirter đã ngửi thấy cái mùi đúng như cô bé Diana kia nói.

Cô bé kể:

- Nó rúc vào một cái khe đá ngoài kia. Cháu đã tắm rửa cho nó rất kỹ, vậy mà không sao hết được mùi hôi!

Don là một con chó lông trắng rất đáng yêu. Nó có vẻ không hài lòng khi thấy cô chủ bé nhỏ đuổi nó đi.

- Nước biển không đủ rửa hết mùi hôi ấy đâu - MacWhirter nói - Phải tắm cho nó bằng nước ấm và xát xà phòng.

- Cháu biết. Nhưng phòng nghỉ của cháu không có buồng tắm cho hẳn hoi.

MacWhirter bèn cùng cô bé Diana dắt con Don đi theo cửa ngách lên phòng của anh. Hai chú cháu tắm rất cẩn thận cho con chó. Lúc ra khỏi buồng tắm, con chó có vẻ buồn bã. Nó bị mất cái mùi mà nó rất thích kia. Loài chó quả là ngu xuẩn. Một mùi thơm tho ngon lành như thế mà lại không thích!

Câu chuyện làm MacWhirter vui vui. Anh thay quần áo rồi thuê xe ô-tô để đến làng biển Saltcreek lấy bộ âu phục anh đưa giặt từ mấy hôm trước.

Một cô gái tóc vàng nhìn anh hỏi:

- Ông là MacWhirter? Tôi e chưa xong... Mấy hôm nay hiệu giặt bận quá, ông thông cảm...

- Vậy cho tôi xin lại...

Cô gái tóc vàng vào nhà, rồi đem ra một cái túi vải, cau có đặt lên quầy. MacWhirter bèn nhận rồi quay ra, tính sẽ đưa hiệu giặt khác.

Về đến khách sạn, anh quăng cái túi lên giường. “Thuê khách sạn là cho phẳng cũng được, cần gì phải giặt?”. Nghĩ thế, anh bèn tháo dây buộc, mở túi ra. Anh nhẩn mặt. Không phải bộ của anh, mà là một chiếc áo vét khác. MacWhirter xem lại tên viết ngoài túi. Đúng là “MacWhirter”. Vậy là cô gái ở hiệu giặt đánh lẫn quần áo của khách...

Đột nhiên một mùi khăm khăm xộc vào mũi, và MacWhirter nhận ra ngay, chính là mùi khăm khăm bốc ra từ lông con chó Don lúc nãy. Đúng là mùi cá chết.

MacWhirter cúi xuống nhìn chiếc áo vét: trên vai áo có một vết loang lớn, làm biến màu của chất vải.

Trên vai áo...

Anh thấy kỳ quái.

Dù sao anh cũng văng một câu bực bội. Mấy người ở hiệu giặt làm ăn như thế này thì sao không tìm nghề khác mà làm?

XIV

Sau bữa ăn tối, MacWhirter ra khỏi khách sạn, lững thững đi dạo ra đến bên phà. Trời đêm trong vắt, nhưng hơi lạnh. Mùa hè đã qua, sắp sang đông.

Anh xuống phà sang Saltcreek, muốn thăm lại nơi anh đã tự tử hụt. MacWhirter lững thững lên sườn đồi, đi ngang trước mặt khách sạn Balmoral, rồi đứng lại trước một tòa biệt thự lớn. Anh ghé mắt đọc dòng chữ trên tấm đá hoa cương bên cạnh cổng: “Biệt thự Mũi biển Hải âu”.

MacWhirter sức nhớ, anh đã nghe nói tại đây vừa có một vị phu nhân quý tộc bị giết. Vụ án được bàn tán rất nhiều tại khách sạn nơi anh nghỉ.

Anh lững thững đi tiếp xuống chân đồi, ra đến một xóm chài, có những túp nhà nằm rải rác trên bãi cát. Cuối xóm chài, con đường chỉ còn là một lối mòn chạy dưới chân vách đá dựng đứng. Chỗ này có vẻ gì đó u uất. Anh nhớ lại tâm trạng mình hôm quyết định rời bỏ cõi đời: tuyệt vọng, uất hận... May thay tất cả những thứ đó nay không còn để lại chút dư âm nào. Hôm đó nếu không bị cái cây mọc chồi ra từ vách đá kia níu lại, MacWhirter đã không còn ngồi đây hôm nay! Rồi mấy nhân viên canh phòng bờ biển đã thấy anh, đưa anh vào bệnh viện... Tại sao họ không cho anh được toại nguyện? Dù sao thì bây giờ anh cũng không đủ can đảm để lặp lại một lần nữa cái việc đó. Vả lại, tuy hiện nay cuộc sống của anh chưa hay ho gì hơn là bao, nhưng tâm trạng uất hận, tuyệt vọng ngày đó đã không còn... Mọi thứ đã lui và dĩ vãng...

MacWhirter nhớ đến Mona. Cô ta không có đầu óc gì hết. Cô ta chỉ đẹp. Phải công nhận Mona rất đẹp! Bây giờ anh đã hiểu một nhan sắc không có tâm hồn thì chẳng để làm gì, chưa nói là có thể nguy hiểm...

Bỗng MacWhirter nhìn thấy một bóng người. Thoạt đầu anh cho là mình tưởng tượng. Nhưng không! Một bóng người thật! Một phụ nữ trong bộ váy áo trắng đang chạy ra bờ vách đá. Nhìn dáng lao đi như vậy, MacWhirter hiểu ngay người phụ nữ kia định làm gì...

Anh vội chạy đến, vừa kịp ôm ngang lưng người phụ nữ đúng lúc cô ta sắp lao xuống biển.

- Dừng!

Anh có cảm giác tiếng thét vừa thoát ra khỏi cổ họng anh không phải của anh.

Cô gái giãy giụa. MacWhirter thấy cô ta giống như một con chim non bị ai nắm chặt, đang cố gắng chống cự để thoát ra. Anh phải dùng hết sức mới giữ được cô gái lại.

Rồi, giống như con chim non, cô thôi không giãy giụa nữa. Cô lả đi trong tay anh như cái xác không hồn.

MacWhirter nói, dịu dàng nhưng kiên quyết:

- Không việc gì phải làm thế. Không có thứ gì đáng làm chúng ta phải tìm cái chết. Không có thứ gì hết! Chẳng lẽ cô lại đau khổ đến mức ấy kia à?

Cô gái im lặng.

- Cô nói đi, cái gì làm cô đau khổ?

Cô gái nói rất khẽ, chỉ như một hơi thở:

- Tôi sợ!

- Sợ?

MacWhirter sững sờ lùi lại nhìn cô gái. Và anh thấy ngay cô không nói dối. Chính nỗi sợ đã khiến cô ta lao ra đây, định tự kết liễu cuộc đời. Nỗi hoảng sợ hiện rõ trên khuôn mặt thông minh, thơ ngây, qua cặp mắt ngơ ngác hoảng loạn.

- Cô sợ cái gì? - MacWhirter hỏi.

- Tôi sợ bị treo cổ...

- Sao lại thế?

- Đàng nào cũng chết, tôi chọn cách chết nhanh chóng này...

Cô nhắm mắt lại và run rẩy rất mạnh.

MacWhirter chợt nhớ đến chuyện bà già trong tòa biệt thự kia bị giết một cách tàn bạo, và những lời bàn tán xoay quanh việc điều tra của cơ quan cảnh sát.

- Hay bà là... vợ trước của ông Nevile Strange?

Người phụ nữ trề gật đầu.

MacWhirter nói:

- Cảnh sát đã định bắt chồng bà, họ đã thu thập được đầy đủ bằng chứng, nhưng rồi đột nhiên họ phát hiện ra rằng tất cả các bằng chứng đó chỉ là do một kẻ nào đó dựng lên để đánh lạc hướng.

Anh nhìn người phụ nữ. Cô ta trông yếu đuối, mệt mỏi làm sao!

Và MacWhirter thấy thương cô ta vô hạn.

- Hình như tôi đã biết nỗi đau khổ của bà. Chồng bà bỏ bà, lấy một cô gái khác... Bà vẫn còn yêu chồng... Nên bà rất đau khổ... Tôi hiểu... Vợ tôi cũng bỏ tôi lấy một người đàn ông khác...

Người phụ nữ trẻ thét lên, không cho anh nói tiếp:

- Không! Không phải thế! Hoàn toàn không phải thế!

MacWhirter nắm bàn tay cô, nói giọng kiên quyết:

- Bây giờ bà hãy về nhà. Từ lúc này, bà không phải sợ thứ gì nữa! Bà hiểu chưa? Không! Bà hiểu chưa? Không ai treo cổ bà đâu! Tôi sẽ hỗ trợ cho bà! Nhưng tôi nhắc lại: bà không có lý do nào để sợ nữa!

XV

Aldin nằm trên đi văng trong phòng khách, đầu văng như búa bổ và người rất mệt.

Phiên tòa diễn ra hôm qua, hoàn toàn chỉ mang tính hình thức. Xác nhận nhân thân tử thi xong, chủ tọa tuyên bố hoãn việc xét xử tám ngày để điều tra thêm.

Mai sẽ tổ chức tang lễ. Audray và Kay đi ô tô ra thị trấn Saltington để mua quần áo tang. Latimer tháp tùng họ. Neville và Royde thì dạo chơi ngoài biển. Trong nhà, ngoài các gia nhân, chỉ còn cô Aldin.

Cảnh sát đã rút hết khiến Aldin thấy tâm trí nhẹ đi được phần nào...

- Xin lỗi tiểu thư...

Bác đầu bếp Hurstall hiện ra trên khung cửa. Thấy rõ bác ta rất không muốn làm phiền Aldin.

- Gì đấy?

- Một ông nào muốn gặp tiểu thư. Tôi đã mời ông ấy vào ngồi trong phòng giấy...

- Ai thế?

- Ông ta xưng danh là MacWhirter.

- Tôi chưa nghe thấy cái tên ấy bao giờ.

- Tôi cũng vậy.

- Chắc nhà báo. Giá bác đừng mời ông ta vào thì phải.

- Tôi đoán không phải nhà báo. Tôi cho ông ta là bạn của cô Audray.

- Thế thì được.

Tay vuốt lại mái tóc, cô Aldin sang phòng giấy. Lúc cô vào, người lạ đang nhìn ra ngoài cửa sổ. Anh ta quay đầu lại, chào. Trông không có vẻ bạn của Audray. Tuy nhiên, Aldin vẫn niềm nở tiếp:

- Rất tiếc, thưa ông, Audray đi vắng mất rồi. Ông muốn gặp Audray ạ?

Khách chăm chú nhìn Aldin rất lâu rồi nói:

- Hẳn bà là tiểu thư Aldin?

- Vâng, đúng thế.

- Nếu vậy, tôi nhờ bà cũng được. Tôi muốn tìm một sợi dây thừng.

- Dây thừng?

Aldin ngạc nhiên nhưng thích thú.

- Có đấy. Nhà này có một cuộn dây thừng, nhưng không biết nằm ở đâu?

Sau này, cô Aldin nhận ra người đàn ông này có khả năng thôi miên. Giả như anh ta để lộ mục đích của việc tìm dây thừng, hẳn Aldin đã từ chối giúp. Nhưng anh ta chỉ nói đơn giản là đang cần một sợi dây thừng. Và như bị thôi miên, Aldin cứ thế cung cấp đi tìm cho anh ta.

- Dây thừng thế nào? - Aldin hỏi.

- Loại nào cũng được...

- Nếu vậy thì trong kho sau nhà...

- Thế thì bà đưa tôi ra đó...

Aldin dẫn khách vào kho chứa dụng cụ làm vườn, tìm thấy một đoạn dây. Nhưng khách lắc đầu ông ta cần loại dây thừng to có thể neo thuyền kia.

- Nếu vậy - Aldin ngập ngừng một chút rồi nói - vậy thì phải tìm trong kho khác, trên tầng ba.

Họ vào nhà, lên thang gác.

Vừa mở cửa kho chứa trên tầng ba, MacWhirter đã reo lên:

- Kia rồi!

Một cuộn dây thừng loại to nằm trên chiếc hòm lớn. MacWhirter đến gần xem xét một lát rồi nhẹ nắm cánh tay cô Aldin, kéo đến cạnh cuộn thừng.

- Thưa tiểu thư Aldin, xin tiểu thư nhớ kỹ cho điều này. Các thứ xung quanh đều phủ đầy bụi bặm, riêng cuộn dây thừng này thì không. Xin tiểu thư sờ vào xem.

- Và cuộn dây thừng này lại ẩm ướt nữa chứ. - Cô nói.

- Đúng thế.

Họ ra ngoài.

- Còn cuộn dây? - Cô Aldin nhắc.

Khách cười.

- Tôi chỉ cần biết nó có trong ấy, thế là đủ. Tôi đề nghị tiểu thư khóa gian nhà kho này vào, được không? Trong thời gian này không ai được vào đây. Tiểu thư nên đưa chìa khóa cho chánh thanh tra Battle hoặc thanh tra Leach giữ, an toàn hơn.

Trong lúc họ xuống thang gác, cô Aldin cố tỉnh lại, nói:

- Nhưng tôi chưa hiểu! Thế nghĩa là sao?

- Lúc này tiểu thư chưa cần hiểu, cảm ơn tiểu thư đã giúp tôi được rất nhiều.

Nói xong, MacWhirter nắm chặt tay cô. Mãi khi khách đã ra về, dường như cô Aldin mới tỉnh khỏi cơn "thôi miên". Cô thầm nghĩ, phải chăng vừa rồi mình nằm mê?

Lát sau Neville và Royde về. Tiếp đó đến xe ô tô. Kay và Latimer dắt tay nhau đi vào, cười nói riu rít. Aldin thấy khó chịu. Ra họ không cần quan tâm đến cái chết của phu nhân. Nhưng nói cho cùng, họ liên quan gì đến bà cụ đâu?

Bữa điểm tâm kết thúc thì hai thanh tra cảnh sát đến. Bác Hurstall mời họ vào phòng khách.

Battle cười đôn hậu với tất cả mọi người.

- Hôm nay hai chúng tôi lại phải làm phiền các vị vì cần làm rõ thêm vài thứ. Chiếc găng tay này chẳng hạn, xin cho biết của ai?

Battle lấy trong túi ra chiếc găng tay, chìa cho mọi người.

Đầu tiên, ông hỏi Audrey:

- Cửa bà phải không, thưa bà Audray Strange? Audray lắc đầu.

- Hay cửa tiểu thư, thưa tiểu thư Aldin?

- Tôi không có găng màu này.

Kay chìa tay:

- Xin ông cho tôi xem!

- Bà muốn ướm thử, thưa bà Kay Strange?

Kay lồng vào tay, nhưng không được: găng quá nhỏ.

Cô Aldin ướm cũng không vừa.

Battle quay sang Audray, nói:

- Tôi nghĩ, có lẽ bà đeo vừa, vì tay bà nhỏ. Audray đeo thử, thì vừa khít.

Nevile nói hơi bực dọc:

- Vậy mà lúc này lại bảo không phải!

Battle nhẹ nhàng nói:

- Có thể bà Audray lầm, hoặc quên.

Audray trả chiếc găng lại cho viên chánh thanh tra, nói:

- Có thể là của tôi... Đôi găng nào cũng giống hệt đôi nào!

- Xin nói rằng, - Battle nói - chúng tôi tìm thấy chiếc găng này giấu trong bụi cây dưới cửa phòng của bà, thưa bà Audray... Cả chiếc tay trái nữa!

Không khí im lặng nặng nề. Audray mở miệng định nói, nhưng lại thôi. Thấy cặp mắt nghiêm nghị của viên chánh thanh tra, cô cúi đầu xuống.

Nevile tiến lên một bước:

- Thưa ông thanh tra, tôi đoán...

Battle giơ tay ngăn anh ta lại.

- Thưa ông Nevile Strange, tôi muốn nói riêng với ông một câu...

- Xin mời. Ta vào phòng thư viện.

Khi cánh cửa khép lại sau lưng ba người, tất nhiên Leach cũng có mặt. Nevile tấn công luôn.

- Câu chuyện vớ vẩn về đôi găng tay kia có nghĩa gì vậy?

- Chúng tôi còn tìm thấy nhiều thứ lý thú khác nữa trong cái nhà này, thưa ông Nevile Strange.

- Lý thú? Nghĩa là gì?

- Rồi ông sẽ biết...

Battle ra hiệu cho Leach đi ra. Lát sau anh quay vào, tay xách một dụng cụ khá đặc biệt.

Battle đỡ lấy.

- Vật này, là quả cầu bằng thép rất nặng, chúng tôi tháo ở bộ phận chắn lửa bên ngoài lò sưởi. Người ta lắp nó vào một chiếc vít để vặn chặt vào bộ phận kia... Chính hung thủ đã tháo nó ra, lắp vào cán một cây vọt đã cửa đầu, rồi dùng quả cầu này để đập vỡ sọ phu nhân Tressilian.

- Khủng khiếp! - Nevile thốt lên, mặt tái nhợt - Nhưng các ông tìm thấy quả cầu này ở đâu?

- Nó được vặn lại vào bộ phận chắn lửa ở lò sưởi. Hung thủ đã cạy rất kỹ quả cầu, nhưng lại bỏ sót đinh vít. Và trên đinh vít, chúng tôi thấy vết máu. Sau khi gây án, hung thủ còn dính lại đầu cây vọt bị cạy vào thân

cây vọt bằng bằng dính rồi nhét vào lẫn với những cây vọt khác đựng trong chiếc tủ dưới gầm cầu thang. Nếu chúng tôi không phát hiện ra thì cây vọt đó vẫn còn nằm yên ổn dưới đó...

- Ông giải đây, thưa ông chánh thanh tra!

- Không đâu, chỉ là công việc bình thường của người cảnh sát...

- Các ông có thấy dấu vân tay không?

- Căn cứ vào trọng lượng của nó thì cây vọt là của bà Kay, và được cả bà lẫn ông sử dụng. Chúng tôi đã lấy vân tay và thấy vân tay của cả hai ông bà. Nhưng qua kiểm tra tỉ mỉ thì hung thủ đã đeo găng và găng đã xóa đi khá nhiều dấu vân tay của cả hai ông bà. Tuy nhiên trên lớp bằng dính chúng tôi thấy có vân tay, của ai thì chúng tôi tạm giữ kín. Nhân đây tôi xin lưu ý ông về một số điểm nữa:

Ngừng lại một lát, ông ta nói tiếp:

- Điều này, tôi đề nghị ông bình tĩnh. Và trước khi nói ra, tôi xin hỏi ông một câu: ý định đến đây cùng một thời gian với bà vợ cũ của ông, bà Audray Strange, ông có tin chắc do ông nghĩ ra hay do bà Audray gợi lên?

- Chính Audray...

Đang nói, Neville ngừng bật: cửa bật mở và Royde bước vào.

- Xin lỗi, nhưng tôi đề nghị cho tôi tham dự cuộc trò chuyện này...

Neville nhăn mặt nhìn Royde:

- Rất tiếc là không được. Đây là câu chuyện riêng...

- Tôi hiểu. Nhưng vì đứng ngoài cửa, tôi nghe thấy nói đến tên Audray...

- Thì có gì lạ? - Neville bực tức ra mặt ngắt lời Royde - Tại sao anh lại quan tâm đến những chuyện dính đến cô ta?

- Tại sao không quan tâm? - Royde nói thẳng thừng - Cậu thừa biết tôi về nước Anh là định cầu hôn với Audray. Mà như thế, tôi phải quan tâm đến những gì liên quan đến cô ấy chứ!

Chánh thanh tra Battle khẽ ho.

Neville quay sang ông ta:

- Xin lỗi ông thanh tra, việc anh bạn tôi tự ý vào...

- Không ảnh hưởng gì đâu! Thưa ông Neville, tôi xin hỏi câu thứ hai. Tối hôm xảy ra vụ án, ông mặc áo vét màu xanh lam. Chúng tôi tìm thấy trên cổ áo và mặt trong vai có một số sợi tóc vàng. Làm sao những sợi tóc ấy lại có ở đó, ông biết chứ?

- Tôi nghĩ đấy là tóc của tôi...

- Chắc chắn không phải!... Đấy là tóc phụ nữ. Và có cả một sợi trên ống tay áo... màu hung.

- Hẳn đấy là tóc vợ tôi, Kay... Còn những sợi tóc vàng, rất có thể của Audray... Bởi một buổi tối, chiếc khay cài cổ tay của tôi bị vướng vào tóc trên đầu cô ấy...

- Nếu như vậy, - Leach nói khẽ - trên ống tay áo phải là tóc vàng chứ!

- Vậy ông nói đi: ông định dẫn tôi đến đâu?

Battle không trả lời vào câu hỏi, vẫn tiếp tục nói:

- Mặt trong cổ áo, có phần sấp trang điểm loại "Primavera naturelle n° 1", là loại bà Audray Strange thường dùng.

- Thôi, ông nói đi, ông định dẫn tôi đến đâu vậy?

- Đến chỗ này: trong một dịp nào đấy, bà Audray đã mặc áo vét của ông. Do đấy mới có tóc và phần của bà trên áo ông... Thêm vào đấy, đôi găng kia của bà ta. Tôi mới đưa ra chiếc găng tay phải, còn đây là găng trái...

Battle lấy trong túi ra một chiếc găng nhàu nát, trên có vết màu gỉ sắt.

- Vết gì đây? - Neville hỏi.

- Máu - Battle giọng quả quyết nói - Và ông thấy đấy, chiếc tay trái. Xin nhắc ông nhớ, bà Audray thuận tay trái. Lần đầu tiên gặp bà tôi chưa tin, vì thấy bà cầm tách cà phê tay phải, điều thuốc lá tay trái. Nhưng tôi quan sát bàn giấy của bà, thấy quần bút đặt bên trái. Một sự trùng hợp, ông thấy không? Mà chúng tôi đã nhận thấy người đánh vào thái dương bên phải phu nhân Tressilian phải đứng bên phải, có nghĩa hung thủ là người thuận tay trái.

Neville cười gằn:

- Vậy là các ông nghi cho Audray?... Audray... Cô ta giết bà cụ để mau hưởng phần nửa gia tài của ông cụ Matthew Tressilian để lại?

Battle lắc đầu:

- Hiện giờ chúng tôi chưa kết luận! Nhưng xin ông hãy chịu khó nhớ lại toàn bộ sự việc. Vụ án này, từ A đến Z đều nhằm vào ông. Từ khi bị ông bỏ, Audray đã nung nấu quyết tâm trả thù ông. Do đó bà ta đã không còn thẳng bằng trí óc nữa. Thoạt đầu, bà ta tính giết ông. Nhưng kế hoạch ấy không làm bà ta hài lòng. Bà ta muốn ông nhận cái chết nhục nhã, là bị treo cổ. Bà ta đợi cho đúng đến cái hôm ông to tiếng với phu nhân Tressilian, bèn lên vào phòng ông, lấy áo vét của ông mặc vào người, để khi bà gây án, máu giầy vào áo ông. Sau khi dính vài sợi tóc của ông và ít máu vào chiếc vít, bà ta để lại trong phòng bà cụ cây gậy đánh "gôn" của ông, vì bà ta biết rằng chúng tôi sẽ lấy dấu vân tay trên đó, chính là vân tay của ông. Tôi xin nói thêm rằng chính bà ta đã đưa vào óc ông cái ý tưởng hai ông bà đến đây trùng với thời gian bà ta đến. May mà có một thứ đã cứu ông, đó là phu nhân lại giật dây chuông gọi bà quản gia Barrett sau khi ông ra khỏi phòng bà cụ...

Neville ôm mặt.

- Không đúng! Các ông lầm rồi! Audray không hề căm ghét tôi và không đánh lạc hướng các ông đâu!... Cô ấy có một tâm hồn cao thượng... Cô ấy là người ngay thẳng bậc nhất trên đời... Không một ý nghĩ đen tối nào lọt được vào óc cô ấy đâu!...

Battle làm ra vẻ rất buồn:

- Đáng tiếc là tôi không tự ý quyết định được điều gì, và tôi cũng không thể tranh luận với ông. Tôi nói ông biết những điều vừa rồi chỉ cốt để ông chuẩn bị tinh thần. Bây giờ tôi gặp bà Audray nói chuyện chính thức, mong bà đi theo chúng tôi. Tôi đã cầm lệnh bắt bà ấy trong tay. Có lẽ ông nên tìm cho bà ấy một luật sư đi thì hơn...

- Nhưng vô lý! Quá vô lý!

- Tình yêu biến thành thù hận là điều dễ xảy ra hơn nhiều so với người ta tưởng...

- Tôi xin nhắc lại rằng tất cả những thứ đó không đúng, và lý của các ông không thể đứng vững!

Trong lúc đó, Royde nói chen vào.

- Neville, - Anh nói bằng giọng điềm tĩnh và nhẹ nhàng - cậu nghĩ lại đi! Cậu không thấy à, cách duy nhất giúp cho Audray bây giờ là cậu hãy bỏ tính hào hiệp của cậu đi, và nói toạc ra sự thật!

- Sự thật?... Sự thật nào?

- Sự thật về mối quan hệ giữa Audray với Adrian, em mình.

Quay sang Battle, Royde nói tiếp:

- Tại vì ông chưa biết một số sự kiện, thưa ông chánh thanh tra. Không phải Neville bỏ Audray. Mà cô ấy đã bỏ cậu ta, đi theo em trai tôi, Adrian. Em tôi đã chết trong một vụ tai nạn ô tô. Neville đã xử sự một cách vô cùng cao thượng, là đồng ý ly hôn với Audray, nhưng nhận phần lỗi về phía cậu ta...

- Tôi không biết lại có người biết điều bí mật ấy...

- Adrian đã viết thư kể ra với mình từ ngày đó, - Royde nói.

Quay sang Battle, anh nói tiếp:

- Hẳn bây giờ thì ông đã hiểu. Audray không có gì để căm thù Neville, thậm chí còn rất biết ơn cậu ấy. Neville đã làm mọi thứ để giúp, gửi tiền cho cô ta, nhưng Audray từ chối vì thấy không được quyền nhận số tiền ấy. Và khi Neville đề nghị cô ta để Neville đưa vợ cậu ta đến đây trong cùng thời gian với cô ta, Audray thấy không thể thoái thác.

- Đúng thế! - Neville nói - Động cơ làm hại tôi là không có! Royde nói đúng!

Về mặt Battle vẫn lạnh lùng.

- Động cơ chưa phải là tất cả - Ông nói - Có thể tôi lầm. Nhưng điều quan trọng trong mỗi vụ án là sự kiện. Mà tất cả những sự kiện đều chống lại Audray!

Nevile cãi:

- Thì mới bốn mươi tám tiếng đồng hồ trước, các sự kiện cũng đã chống lại tôi!

Battle có vẻ đã xiêu xiêu:

- Thôi được! Vậy ông cứ suy nghĩ thêm! Trong khi đó, chúng tôi tiếp tục tìm thêm về một người nào đó, như ông đề nghị, là một người căm thù cả ông lẫn bà Audray, đề phòng trường hợp những bằng chứng kết tội bà Audray không đứng vững. Nhân đây cũng xin hỏi luôn, theo hướng ấy, ông thấy có nghi cho ai không, thưa ông Neville? Người nào căm thù cả ông lẫn bà vợ trước của ông?

Tay vẫn ôm mặt, Neville nhún vai:

- Tất nhiên nếu đề ra là tìm ai như thế thì đúng là viễn vông...

- Tôi nói vậy để đề phòng trường hợp bà Audray có những cách giải thích thuyết phục đối với các sự kiện tôi đã nêu ra với ông... Bất kể trường hợp nào tôi cũng phải làm nhiệm vụ của tôi.

Battle và Leach ra. Tiếp đó là Neville và Royde, họ ra phòng khách.

Khi nhìn thấy Battle, Audray nhìn thẳng vào mắt ông ta, khẽ cười. Cô dịu dàng nói:

- Hình như ông tìm tôi?

Battle lấy giọng “nhà chức trách” nói:

- Bà Audray Strange, tôi có lệnh bắt giữ bà về tội ngày Thứ hai 12 tháng Mười Hai, đã giết phu nhân Tressilian. Tôi xin cảnh báo bà rằng tất cả những lời bà khai từ giờ phút này trở đi đều được ghi lại đầy đủ và sẽ được sử dụng trong phiên tòa xét xử.

Audray thở dài. Các đường nét trên khuôn mặt cô, khi trước tinh tế bao nhiêu thì bỗng nhiên giãn ra bấy nhiêu. Người ta thấy cô như cất đi được một gánh nặng, trở thành con người thư thái.

- Ông biết không, tôi thấy nhẹ cả người! Vậy là xong! Xong hết mọi thứ!

Nevile bùng lên:

- Audray, em đừng nói gì!... Em đừng nói bất cứ thứ gì đấy!

Audray mỉm cười.

- Tại sao, Neville?... Tất cả những thứ đó đúng hết!... Em mệt mỏi quá rồi!...

Thanh tra Leach rất hài lòng thấy sự việc đã diễn ra như thế này. Vậy là vụ án được giải quyết xong. Cô ta rõ ràng đang mất trí, nhưng việc bắt cô ta là cần thiết để chặn lại mọi diễn biến rắc rối sau này. Anh

nhìn ông cậu: Battle trốn mắt nhìn tội phạm. Trông như ông đang nhìn một bóng ma. Leach cười. Ma hay người thì sự việc cũng đã kết thúc.

Bác Hurstall bước vào phòng, tạo nên một không khí mới. Bác báo tin ông MacWhirter đến.

MacWhirter chậm chạp bước vào, đi thẳng đến chánh thanh tra Battle.

- Ông là thanh tra cảnh sát đặc trách vụ án này?

- Vâng.

- Vậy tôi đề nghị ông cho tôi khai báo. Rất tiếc là tôi đã không làm được việc này sớm hơn, nhưng mãi hôm nay tôi mới nhận thức được tầm quan trọng của những gì tôi nhìn thấy đêm Thứ hai.

MacWhirter nhìn xung quanh.

- Tôi gặp riêng ông được không?

Battle quay sang Leach.

- Thanh tra Leach, anh ở lại đây canh chừng bà Audray Strange nhé?

- Tuân lệnh, thưa ông chánh thanh tra. - Leach đáp theo cách chính quy.

Battle dẫn khách vào phòng thư viện.

- Ông nói đi, tôi xin nghe! Người đồng nghiệp của tôi nói rằng có biết ông, đã gặp ông hồi tháng Giêng vừa rồi...

- Đúng thế - MacWhirter nói - Một vụ tự tử hụt. Đây là một phần câu chuyện tôi sắp kể ông nghe...

- Mời ông nói.

- Đầu năm nay, tôi đã định tự tử bằng cách nhảy từ trên đỉnh vách núi xuống biển, ở chỗ Stark Head, nhưng không thành. Gần đây, tôi muốn nhìn lại chỗ đó. Tối thứ Hai tôi tìm đến, suy nghĩ vẩn vơ và ngắm cảnh biển... Rồi tình cờ đưa mắt sang bên trái, nghĩa là về phía tòa nhà này, dưới ánh trăng, tôi nhìn thấy rất rõ...

- Ông thấy gì?

- Mãi đến hôm nay tôi mới nhận ra được là chính tối hôm đó ở đây xảy ra một vụ án mạng. Tôi nhìn thấy...

XVI

Trong lúc đó, ngoài phòng khách, mọi người lo lắng chờ đợi. Thời gian dường như trôi rất chậm.

Đột nhiên Kay nổi khùng, quay phắt sang phía Audray, thét lớn:

- Tôi đã biết là chị mà! Tôi biết từ trước! Tôi đã nhìn thấy chị đang ngấm ngầm mưu đồ chuyện gì đó!

Cô Aldin đến ghìem Kay lại, trong khi Neville thì thô lỗ quát vợ im. Kay òa khóc ầm ĩ.

Latimer quay sang Neville:

- Hình như anh không nhận thấy rằng thần kinh Kay đang phải căng thẳng đến mức nào! Tại sao anh không quan tâm đến cô ấy một chút?

- Tôi không cần ai quan tâm đến tôi! - Kay gào lên.

Latimer nhìn cô ta, nói:

- Cô có im đi không tôi kéo cô đi khỏi chỗ này bây giờ!

Thanh tra Leach họ liên tiếp thông cổ họng. Anh đã có kinh nghiệm, trong những hoàn cảnh như thế này, con người ta hay nổi khùng lên với nhau. Điều đáng buồn là sau đó họ mới hiểu ra là họ đã vô lý với nhau.

Thời gian vẫn trôi chậm chạp. Tuy nhiên, chỉ năm phút sau, khuôn mặt như tạc bằng gỗ của chánh thanh tra Battle lộ ra.

- Bà có cần lấy quần áo không - Ông nói - Thanh tra Leach sẽ dẫn bà lên phòng bà...

- Cả tôi nữa. - Aldin nói.

Battle gật đầu và hai người phụ nữ cùng viên thanh tra cảnh sát ra ngoài.

Trong lúc đó, Neville đến gần chánh thanh tra Battle.

- Người vừa rồi hỏi cái gì thế?

Battle đáp:

- Ông MacWhirter kể cho tôi một chuyện hết sức kỳ lạ...

- Ông vẫn bắt Audray hay thôi?

- Tôi đã nói rồi, thưa ông Neville Strange, tôi phải làm tròn phận sự của tôi.

Neville đi ra phía cửa, nói:

- Nếu như thế này, có lẽ tôi nên gọi điện báo cho ông công chứng Treslawny biết tin...

Battle đi ra hành lang, trả lời Neville rằng việc đó chưa vội.

- Sau khi nghe thông tin của ông MacWhirter, - Battle nói - tôi muốn tiến hành một thí nghiệm nhỏ. Nhưng trước tiên, tôi cần đợi người ta giải bị can Audray đi đã...

Audray bước xuống thang gác, bên cạnh là thanh tra Leach. Trên khuôn mặt cô hiện lên vẻ thanh thản.

Neville chìa cả hai tay, chạy ra đón cô...

- Audray...

Cô nhìn anh bằng cặp mắt lạnh lùng.

- Anh cứ để yên, Neville... Em sẵn sàng phó mặc cho mọi thứ...

Royde đứng trước cửa, như để ngăn lại.

- Anh "Royde - Thủy chung"! - Audray nói rất khế.

Royde nói rất nhanh:

- Audray! Tôi xin làm bất cứ thứ gì...

Audray mỉm cười buồn bã.

- Không ai làm gì được nữa đâu!

Cô bước ra ngoài, đầu ngẩng cao. Xe cảnh sát đỗ ngoài cửa. Audray lên xe cùng với thanh tra Leach.

- Một cuộc ra đi huy hoàng! - Latimer nói khế.

Neville quay sang anh ta, quắc mắt giận dữ. Chánh thanh tra Battle đứng vào giữa, can họ, nghiêm giọng nói:

- Như tôi đã nói với các vị, tôi cần tiến hành một cuộc thí nghiệm. Ông MacWhirter đang chờ chúng ta dưới phà. Bây giờ, trong vòng mười phút, tất cả đều phải có mặt ở đây. Chúng ta sẽ dạo chơi trên biển bằng thuyền máy. Các phụ nữ nên mặc đầm vào.

Lúc này trông Battle giống như một đạo diễn điều khiển cuộc diễn tập trên sân khấu.

Mọi người ngơ ngác, không hiểu thế nghĩa là sao.

18. Chương 18:

Ra ngoài khơi, gió thổi lạnh, Kay run rẩy trong tấm áo choàng bằng lông thú.

Trong tiếng máy nổ đều đều, chiếc thuyền máy xuôi dòng sông, dưới chân biệt thự Mũi biển Hải âu, đi vào vũng biển. Bên kia vũng là vách đá Stark Head.

Đã mấy lần, một số người trên xuồng đưa ra câu hỏi, nhưng lần nào viên chánh thanh tra Battle cũng xin mọi người chịu khó chờ một chút, rồi sẽ rõ. Để thể hiện câu trả lời đó, ông giơ cao bàn tay to bè, trông giống tảng giấm bông đạo cụ dùng trên sân khấu. Kay và Latimer ngồi cạnh nhau. Neville ngồi liền đó, không nhúc nhích. Aldin và Royde cũng vậy. Chốc chốc họ đưa mắt nhìn vóc người cao lớn của MacWhirter, đứng ở đuôi thuyền, quay lưng lại phía họ.

Đợi đến lúc thuyền máy đi vào bóng đen của vách đá Stark Head, Battle mới bảo thợ máy giảm ga. Tiếng động cơ nhỏ lại, ông bắt đầu nói. Battle nói chậm rãi, từ tốn, cân nhắc từng chữ.

- Trong tất cả những vụ án tôi đã tham gia điều tra, vụ án này thuộc loại kỳ lạ nhất, có lẽ nhất. Vì vậy, trước khi trình bày, tôi xin phép được nói đôi chút ngắn gọn về một đề tài khái quát: án mạng. Điều tôi sắp nói đây không mới mẻ gì lắm, bởi tôi đã được nghe ông Daniels, một luật sư trẻ, nói. Và rất có thể, ông ta cũng lại mượn ý của một người khác.

Bây giờ tôi xin nói về hiện tượng được gọi là vụ án mạng. Khi các vị đọc một truyện ngắn hay tiểu thuyết kể về một vụ án mạng, thường câu chuyện bắt đầu bằng sự kiện giết người. Thế là không đúng. Vụ án mạng bắt đầu từ trước đó rất lâu. Sự kiện giết người chỉ là khâu cuối cùng, là kết quả của một loạt tình huống, đưa các nhân vật của tấn kịch đến gặp gỡ nhau tại một địa điểm nào đó, vào một thời điểm nào đó. Mỗi người từ một nơi. Người ta không hiểu tại sao ông Royde tận Mã Lai lại đến đây vào đúng thời điểm này. Ông MacWhirter đến đây chỉ vì muốn nhìn lại nơi đã có một lần ông tự tử hụt. Vụ giết người chỉ là điểm kết thúc câu chuyện, vào thời điểm được gọi là “Giờ G”.

Ngừng lại một lát, ông nói tiếp:

- Và giờ G chính là lúc này đây.

Năm khuôn mặt quay cả lại nhìn Battle. Năm vẻ mặt ngạc nhiên. Nhưng chỉ năm thôi. MacWhirter không hề nhúc nhích.

Cô Aldin lên tiếng:

- Ông định nói rằng cái chết của phu nhân Tressilian là kết quả của một chuỗi tình huống?

- Không đâu, thưa tiểu thư Aldin. Không phải cái chết của phu nhân Tressilian. Sự kiện đó cũng chỉ là... một bước. Đối với hung thủ, đấy chỉ là một sự kiện phụ. Vụ án mạng tôi nói đến ở đây là việc giết bà Audray Strange.

Nói câu đó, Battle chăm chú theo dõi phản ứng của những người đang nghe ông, xem có ai biểu hiện một nỗi sợ hãi nào không?

Battle nói tiếp:

- “Kế hoạch tiến hành vụ án mạng này được soạn thảo do bàn tay một người tự cho y là tuyệt đối mạnh. Bọn tội phạm thường đánh giá quá cao khả năng của chúng. Kế tội phạm của chúng ta đã chuẩn bị và tạo ra một loạt bằng chứng để chống lại Neville Strange, nhằm hy vọng chúng tôi sẽ không khẳng định được các bằng chứng đó. Hẳn hy vọng sau khi thu thập một loạt bằng chứng và thất bại, chúng tôi rất ngại thu thập những bằng chứng khác. Bởi nếu chịu khó suy nghĩ một chút, các vị sẽ thấy tất cả những bằng chứng kết tội Audray Strange đều là bằng chứng giả. Chúng ta thử điểm lại! Quả cầu ở bộ phận chắn lửa lò sưởi, đôi găng tay của bà ta, chiếc bên tay trái vấy máu, giấu kỹ trong bụi cây bên ngoài cửa sổ, phấn trang điểm trên cổ áo vét cùng với vài sợi tóc của bà ta, những vết vân tay trên băng dính trong phòng bà ta... Cuối cùng là đòn đánh vào nạn nhân được bố trí như thể của một người thuận tay trái!

Thêm vào đó là thái độ rất lạ của bản thân bà Audray, một bằng chứng có sức nặng nhất. Tôi không tin một người nào trong số các vị có mặt ở đây tất nhiên trừ kẻ biết chuyện, lại tin rằng bà Audray vô tội, nhất

là khi thấy thái độ của bà ta lúc bị bắt. Trên thực tế, bà Audray đã thú nhận. Mà có lẽ chính tôi cũng sẽ không tin là bà ta vô tội, nếu tôi không sức nhớ ra một chuyện cũ của bản thân tôi... Đó là lần đầu tiên nhìn thấy bà Audray, tôi giật mình, bởi bà ta rất giống một cô gái tôi đã gặp, cô này không có tội nhưng lại nhận mình có tội... Audray Strange nhìn tôi bằng cặp mắt y hệt cặp mắt cô gái kia...

Tất nhiên tôi phải làm theo bốn phận của tôi. Đối với giới cảnh sát chúng tôi, bốn phận là phải căn cứ vào bằng chứng, bất kể anh yêu ghét hay suy nghĩ ra sao. Nhưng thú thật với các vị, lúc đó tôi thầm mong có một phép màu nhiệm nào đó... Bởi chỉ một phép màu nhiệm mới cứu nổi người phụ nữ trẻ tội nghiệp kia... Và cái điều màu nhiệm ấy, tôi đã có được... Mới vừa rồi thôi... Điều màu nhiệm đó là việc ông MacWhirter đến, đem theo câu chuyện của ông ta..."

Dừng lại một chút, Battle nói tiếp:

- Ông MacWhirter, ông có thể nhắc lại câu chuyện ông đã kể tôi nghe được không?

MacWhirter quay mặt lại.

Bằng những câu ngắn và rõ ràng, MacWhirter kể lại chuyện anh tự tử hụt, vào tháng Giêng vừa rồi, việc anh muốn thăm lại nơi anh đã đứng trên vách đá cao, nhảy xuống biển, nhưng bị bụi cây giữ lại giữa chừng.

MacWhirter kể tiếp:

- Tối thứ Hai vừa rồi, tôi lững thững ra chỗ vách đá. Tôi thả hồn theo dòng suy tưởng. Vào khoảng 11 giờ, tôi ngẩng đầu nhìn lên tòa biệt thự mà sau này tôi mới biết đó là biệt thự Mũi biển Hải âu, tôi nhìn thấy một sợi dây thừng được thả sẵn từ trên một cửa sổ xuống đến mặt biển. lát sau, một người đàn ông bám vào sợi dây thừng đó, trèo lên...

MacWhirter im lặng để những người nghe có thời gian hiểu được. Người phản ứng đầu tiên là cô Aldin:

- Như thế chứng tỏ hung thủ là người bên ngoài đột nhập vào nhà chúng tôi! Từ hôm đó đến nay tôi vẫn tin rằng kẻ giết phụ nhân là một tên trộm...

- Nói chậm chậm thôi - Battle nói - Hung thủ là một kẻ từ bên kia vũng biển bơi sang. Nhưng sợi dây thừng thì của một người trong nhà rỗng rỗng! Do đó hung thủ ít nhất cũng có một kẻ đồng lõa là người trong nhà...

Ông chậm rãi nói tiếp:

- Chúng tôi biết kẻ từ bên kia bơi qua vũng biển sang, chính là kẻ không ai nhìn thấy hấn trong khoảng thời gian từ 10 giờ rưỡi đến 11 giờ 15. Thời gian này đủ để một người bơi sang bên kia vũng biển, gây án xong rồi bơi trở lại! Một người có bạn gái ở biệt thự Mũi biển Hải âu, phải không, ông Latimer?

Latimer bật đứng dậy, kêu lên:

- Nhưng tôi có biết bơi đâu? Ai cũng biết, tôi không biết bơi!... Kay, nói với ông ta đi, là tôi không biết bơi!

- Đúng thế! Anh Latimer không biết bơi!

- Thật thế không? - Battle cười hỏi.

Ông ta đi về phía Latimer, trong khi anh ta cũng đi lại phía ông. Tiếng chân loạng choạng rồi tiếng nhảy xuống nước.

- Lạy Chúa! Ông ấy bước hụt ra ngoài mạn thuyền.

Battle giữ cánh tay Neville, thấy anh ta định nhảy xuống biển.

- Không cần! Ông không cần ướt quần áo làm gì! Có hai người của chúng tôi ngồi sẵn trên chiếc thuyền câu cá kia kia... Họ chờ để cứu ông Latimer đấy.

Battle cúi nhìn xuống nước:

- Quả là ông Latimer không biết bơi thật... Nhưng ông đã được người của chúng tôi cứu rồi... lát nữa tôi sẽ xin lỗi là đã thô bạo với ông ấy. Nhưng cũng tốt thôi, vì nhân việc này ông ấy sẽ hiểu là cần phải tập bơi.

Battle quay sang Neville.

- Ông biết không, tôi có tính thích làm theo đúng trình tự. Trước hết, thế là loại được Latimer ra khỏi diện nghi vấn. Còn ông Royde thì cánh tay bị liệt của ông ấy không cho phép ông ấy leo dây... Do đấy bây giờ chỉ còn ông!... Một vận động viên điền kinh có hạng, một nhà leo núi nổi tiếng, một nhà bơi lội tài ba... Ông đã đi phà, đúng thế, lúc 10 giờ 30, nhưng không ai chứng minh được là ông có mặt ở khách sạn Easterhead từ 10 giờ 30 đến 11 giờ 15, mặc dù ông kể với chúng tôi là ông đi tìm Latimer mãi mà không thấy...

Nevile gỡ tay ra khỏi Battle rồi ngửa đầu cười âm ỉ.

- Ông bảo tôi bơi qua vũng biển, rồi lại leo lên dây thừng...

- Sợi dây thừng ông đã thông sẵn từ cửa sổ phòng ông xuống...

- Rồi giết phu nhân Tressilian, rồi quay ra, lại vượt qua vũng biển cũng bằng cách bơi, về khách sạn Easterhead?... Đúng là chuyện hoang đường! Cực kỳ hoang đường! Và tất cả các thứ đó chứng tỏ tôi là thủ phạm? Vậy ông cho rằng tôi đã bố trí tất cả những thứ đó?

- Đúng vậy - Battle nói - Kế hoạch ông vạch ra và tiến hành quả là chu đáo, tinh vi...

- Nhưng tôi giết phu nhân Tressilian để làm gì?

- Nói cho đúng ra, - Battle đáp - đối với ông, việc giết phu nhân chưa phải là chính. Điều ông muốn, điều chính yếu đối với ông là làm cho bà vợ trước của ông bị treo cổ. Ông không phải người có thần kinh thẳng bằng lăm. Nhân đây tôi nói luôn rằng tôi đã tiến hành điều tra về đứa trẻ đã giết bạn nó bằng một mũi tên... Bất cứ ai làm gì đó khiến ông không hài lòng đều phải bị ông trừng phạt, và đối với ông, tử hình không phải là thứ gì quá nặng. Ngay đối với bà Audray, người mà ông đã từng yêu... Bởi ông đã yêu bà ấy, trước khi tình yêu biến thành nỗi căm thù!... Đối với bà ấy, ông muốn bà ấy phải chết theo cách tinh vi, được ông tính toán kỹ lưỡng từ trước đó rất lâu... Khi ông đã nghĩ ra được cách tiến hành, thì chuyện giết một bà cụ già để thực hiện kế hoạch chẳng có ý nghĩa gì đáng kể, mặc dù ông vẫn coi bà cụ gần như mẹ ông!

Nevile nén lại. Anh ta nói rất điềm tĩnh:

- Ông nói dối! Ông nói dối! Tôi không điên! Tôi không phải kẻ mất trí!

Battle nhún vai, rồi tiếp tục nói, vẻ khinh bỉ:

- Ông uất hận khi thấy Audray bỏ ông đi với một người đàn ông khác chứ gì?... Lòng tự ái của ông bị tổn thương khủng khiếp! “Một người như mình mà lại bị một con đàn bà bỏ!” Và để không ai nghi ngờ, ông đã lấy ngay một cô gái khác yêu ông. Nhưng trong thâm tâm ông vẫn nghĩ đến Audray!... Chính bà ấy mới là người ám ảnh trí óc ông và khiến ông tính phải trừng phạt. Không có cách nào xứng đáng hơn với “tội” của Audray là làm cho bà ấy bị treo cổ. Tôi công nhận ý tưởng của ông rất hay... Đáng tiếc là ông chưa đủ thông minh để thực hiện điều ông mong muốn!

Nevile định nói, nhưng Battle đã nói tiếp:

- Bởi mọi trò ranh ma ông nghĩ ra được, ông đều thực hiện rất vụng! Chuyện cây gậy đánh “gôn” kia chẳng hạn... Lố bịch!... Và tất cả các dấu hiệu ông tạo ra để kết án ông cũng vậy! Tôi tin rằng bà Audray đã nhìn thấy toàn bộ ý đồ của ông, và tôi đoán trong thâm tâm, bà ấy cười giễu ông. Phải nói, ông định ninh tôi không thể đoán ra được các mưu mẹo của ông! Bọn tội phạm đều là những kẻ ngu xuẩn. Chúng tưởng chúng giỏi giang lắm, mạnh lắm, ranh ma lắm, hơn tất cả mọi người, nhưng thật ra, chúng hành động như trẻ con vậy!

Nevile nhảy lên, hét bằng một thứ giọng rất lạ:

- Không đúng! Kế hoạch của tôi tuyệt vời, tôi cam đoan không thể có kế hoạch nào hay hơn! Suốt thời gian qua, ông đã không nghi ngờ gì hết! Nếu không có thằng cha khốn kiếp người E-cốt kia, đến nay ông vẫn chưa biết gì hết! Tôi đã dự tính mọi tình huống, tôi không phạm một sai lầm nào hết! Tôi thử hỏi, trong những người ở đây, ai biết điều bí mật về chuyện Audray bỏ tôi?... Dù sao, con mụ khốn kiếp đó cũng sẽ bị treo cổ! Các ông không có cách nào gỡ cho mụ ta được đâu, con mụ bần thỉu ấy!... Nó sẽ bị treo cổ!... Treo cổ!... Treo cổ!... Nhất định người ta sẽ treo cổ nó... Tôi căm thù nó!... Tôi muốn nhìn thấy nó lủng lẳng trên giá treo cổ!...

Y buông mình, ngã phịch xuống ghế băng, òa khóc nức nở.

- Lạy Chúa tôi! - Aldin lẩm bẩm.

Mặt cô tái nhợt, môi trắng bệch.

Battle bước đến gần cô.

- Tôi xin lỗi - Ông nói rất khẽ - Nhưng tôi cần đẩy mọi thứ đến cùng!... Chúng tôi còn có trong tay ít bằng chứng quá, phải đẩy anh ta đến chỗ tự thú nhận mới đủ kết tội anh ta!

Nevile ôm mặt, vẫn nức nở, nhắc đi nhắc lại một câu, giống như đứa trẻ uất ức:

- Phải treo cổ con khốn kiếp ấy! Phải treo cổ con khốn kiếp ấy!...

Cô Aldin rùng mình, quay sang Royde. Royde nắm chặt hai bàn tay cô.

II

- Xưa nay tôi vẫn luôn sợ anh ấy. - Audray nói.

Cô ngồi trên sân với viên chánh thanh tra Battle. Lúc này ông đã làm xong công việc, tiếp tục nghỉ hè, và đến thăm lại biệt thự Mũi biển Hải âu với tư cách một người bạn thân thiết.

Audray nói tiếp:

- Đúng thế. Xưa nay tôi vẫn thấy sợ anh ấy, suốt thời gian chung sống...

- Hôm đầu tiên gặp bà, tôi có cảm giác bà đang sợ chết khiếp lên được. Bà ngồi với dáng thận trọng, cố giấu một xúc cảm mãnh liệt đang trào lên trong đáy lòng. Xúc cảm đó có thể là tình yêu hoặc lòng căm thù. Thật ra, đó là nỗi khiếp sợ. Đúng vậy không?

- Đúng. Tôi bắt đầu khiếp sợ Neville hầu như ngay từ khi mới cưới. Điều khủng khiếp nhất là tôi không hiểu tại sao tôi sợ? Có lúc tôi nghĩ, hay tại thần kinh của mình làm sao...

- Thần kinh của bà không làm sao cả!

- Neville tỏ ra là con người lạnh mạnh, hoàn toàn thẳng băng! Lúc nào cũng vui vẻ, đáng mến...

- Chỗ này tôi thấy cần nói một điều - Battle nói - Neville tự tạo cho anh ta một hình ảnh, hình ảnh một nhà thể thao “thiện chí”. Chính vì vậy, anh ta hoàn toàn chế ngự được trên sân đấu. Anh ta quan tâm ít đến thắng bại, mà quan tâm nhiều đến tạo hình ảnh bản thân, nhằm làm cho mọi người thấy anh ta hoàn toàn vì thể thao. Khốn nỗi việc đóng kịch bắt anh ta phải thường xuyên cố gắng. Thế là thần kinh anh ta liên tục căng thẳng. Sự căng thẳng bên trong này cứ tăng dần, chính anh ta cũng không ngờ...

- Bên trong... lúc nào cũng nằm sâu bên trong, cũng “ngầm”, đúng thế... Đám ra tôi không bao giờ ngờ đến... Thỉnh thoảng tôi bắt gặp một giọng nói, một ánh mắt, nhưng vì quá ít, nên tôi đinh ninh do mình tưởng tượng ra. Dần dần tôi cho rằng chính tôi là người không bình thường, không như mọi người khác. Nhưng càng ngày tôi càng thấy nỗi sợ thâm kín tăng lên!... Một nỗi sợ không giải thích được... Cuối cùng tôi nghĩ, cứ thế này tôi sẽ phát điên mất, và tôi thấy phải chạy trốn khỏi cái nhà này càng sớm càng tốt. Đúng lúc đó anh Adrian đến, bảo rằng anh ấy yêu tôi. Tôi nghĩ, tốt nhất là đi với Adrian đến một nơi thật xa. Hai chúng tôi quyết định...

Audray ngừng nói một lát rồi nói tiếp:

- Ông biết chuyện gì đã xảy ra không?... Hôm ấy tôi đến chỗ hẹn, nhưng chờ mãi không thấy. Thì ra Adrian đã chết trong một tai nạn ô tô... Cho đến nay tôi vẫn cho rằng Neville dính líu vào cái tai nạn đó.

- Chuyện ấy không phải là không có thể. - Battle nói.

- Ông cũng nghĩ như vậy?

- Sẽ không bao giờ ai biết được sự thật về chuyện đó. Nhưng một điều chắc chắn là không khó khăn gì tạo nên một tai nạn ô tô! Nhưng cũng có thể đó là một tai nạn thật. Không ai có thể biết được!

Audray kể tiếp:

- Đau khổ quá, tôi trốn đến ở nhà bà mẹ Adrian. Lẽ ra hai chúng tôi phải viết thư báo cho bà cụ biết chuyện chúng tôi yêu nhau, nhưng chưa kịp viết. Cho nên, bây giờ Adrian đã không còn, tôi đành không nói với bà cụ, sợ làm bà cụ buồn thêm. Sau đó Neville đến gặp tôi. Anh ta tỏ ra rất tốt, trong khi tôi thì run lên vì sợ anh ấy trả thù. Neville bảo tôi rằng, không nên để ai biết chuyện này, rằng hai chúng tôi nên ly hôn, và để khỏi mang tiếng cho tôi, anh ấy nhận phần khuyết điểm là đã yêu người khác, bỏ vợ. Tôi cảm ơn anh ấy. Tôi đã biết Kay gây được ấn tượng rất mạnh cho Neville. Đang mong thoát khỏi anh ấy, đang nghĩ mình sắp thành điên, tôi rất biết ơn Neville. Nhiều tháng sau, một lần tình cờ gặp anh ta trên phố công viên Hyde Park. Anh ấy bảo anh ấy rất mong Kay và tôi thành đôi bạn thân thiết. Vì thấy anh ấy đối xử quá tốt đối với tôi, tôi không nỡ từ chối...

Battle cười:

- Con nhện bảo con ruồi: “Mời em vào nhà anh chơi!”...

- Hết như thế!

- Về mặt đó, quả là Neville rất mạnh. Anh ta đã tuyên bố chính anh ta nảy ra ý tưởng hai cô vợ mới và cũ gặp gỡ nhau tại đây, trong khi mọi người đều không tin rằng đây là ý tưởng của Neville.

Audray kể tiếp:

- Thế là tôi đến đây... và tôi thấy như sống trong một cơn ác mộng. Tôi biết trước là sẽ xảy ra một chuyện gì đó và tôi sẽ là nạn nhân của chuyện đó. Tôi tin rằng mình sắp phát điên! Nỗi khiếp sợ làm tôi thành đờ đẫn và không dám cử động, nói năng gì. Lúc nào tôi cũng như đang sống trong một giấc mê, và tôi thấy tai họa sắp giáng xuống đầu tôi mà tôi thì không có cách gì trốn thoát...

Battle nói:

- Tôi nghĩ đến loài rắn thoi miên con chim nhỏ khiến nó không bay lên được, để rồi ăn thịt con chim!

Audray tiếp tục kể:

- Ngay sau khi phu nhân Tressilian bị giết, tôi hiểu ngay rằng việc phu nhân bị giết rất nguy hiểm cho tôi. Thậm chí tôi không nghĩ người giết là Neville, bởi tôi cho rằng anh ấy không cần tiền, và rất coi nhẹ đồng tiền. Không thể vì năm chục ngàn bảng mà anh ấy giết bà cụ. Hôm nghe cụ Treves kể về đứa trẻ giết bạn, tôi suy nghĩ rất nhiều nhưng lại không nghĩ đến Neville. Cụ Treves nói đứa trẻ kia có một dấu vết trên nhân dạng mà dù bất cứ gặp ở đâu, cụ cũng sẽ nhận ra được nó, tôi giật mình, vì chỉ tôi mới có một vết sẹo để lộ ra. Đây là một vết sẹo nhỏ trên dải tai. Người khác có sẹo nào đâu...

- Bà tưởng thế? - Battle nói. - Tiểu thư Aldin có một dải tóc bạc, ông Royde có một cánh tay liệt, Latimer có hình dạng cái đầu khác người. Còn Neville Strange thì...

- Anh ấy không có dấu vết gì đặc biệt, tôi biết rõ như thế!

- Có chứ: ngón tay út bên trái ngắn hơn hẳn ngón tay út bên phải. Đặc điểm này cũng rất hiếm thấy.

- Vậy chính đó là đặc điểm ông già Treves nói đến hay sao?

- Chính nó!

- Và chính Neville đã treo tấm biển báo thang máy hỏng?

- Tất nhiên. Anh ta bằng đến khách sạn Balmoral trong lúc Royde và Latimer ngồi đây uống rượu với cụ Treves. Một cách giết người đơn giản và hữu hiệu!... Nhưng tôi cho rằng chúng ta không thể chứng minh đây là một vụ án mạng!

Audray rung mình.

Battle dịu dàng nói:

- Nhưng đây là chuyện đã qua... Bà kể tiếp đi!

- Đã lâu lắm rồi, chưa hôm nào tôi nói nhiều như hôm nay!

- Đây là chỗ sai của bà... Đến lúc nào bà mới bắt đầu đoán được âm mưu của Neville?

- Tôi không nhớ chính xác, nhưng đến một lúc nào đó, tôi bỗng hiểu ra. Đó là khi các ông thừa nhận anh ta vô tội. Có nghĩa tội sẽ đổ lên đầu tôi. Tôi thấy anh ta nhìn tôi... cặp mắt thích thú một cách độc ác... thế là tôi hiểu!... Và tôi nghĩ...

Audray đột nhiên ngừng nói.

- Bà nghĩ sao? Bà nói tiếp đi chứ!

- Tôi nghĩ tốt nhất là chấm dứt toàn bộ những lo lắng kia...

Viên chánh thanh tra lắc đầu:

- Không bao giờ được bỏ dở vấn bài! Đây là châm ngôn của tôi!

- Tôi không phủ nhận, quả là ông nói đúng!... Nhưng ông không thể hiểu tâm trạng con người ta khi chịu đựng nỗi khiếp sợ qua bao nhiêu năm tháng... Không dám làm một cử chỉ, không dám suy nghĩ gì nữa! Chỉ còn biết cắn răng chờ tai họa đổ xuống đầu!... Rồi khi tai họa ấy đã xuất hiện...

Audray cười.

- Khi cái tai họa ấy giáng xuống thật, - Cô nói tiếp - con người ta bỗng thấy nhẹ bỗng cả người! Vậy là từ nay không còn phải nơm nớp lo, không phải sợ gì nữa! Tai họa ấy đã đến! Có thể ông cho tôi là điên, nhưng tôi rất sung sướng khi được ông bắt giữ! Thế là Neville đã đạt mục đích. Tôi không còn điều gì phải sợ anh ta nữa! Lúc đi theo ông thanh tra, tôi thấy từ nay tôi được yên ổn...

- Đây là một phần lý do chúng tôi bắt giam bà - Battle nói - Neville là một kẻ điên. Chúng tôi không dám để bà trong tầm tay anh ta. Mặt khác, tôi muốn đẩy anh ta đến chỗ tự lộ mặt, cho nên phải làm anh ta yên tâm. Anh ta tưởng kế hoạch của anh ta đã thành công. Anh ta càng từ trên cao rơi xuống, anh ta càng phản ứng mạnh!

- Thế lẽ anh ta không thú nhận?

- Nói thật với bà, là cho đến lúc đó, chúng tôi có trong tay chưa đủ bằng chứng để kết tội anh ta. Chúng tôi có một bằng chứng do MacWhirter cung cấp, là dưới ánh trăng, MacWhirter nhìn thấy một người đàn ông leo dây thừng lên cửa sổ biệt thự. Và chúng tôi đã tìm thấy cuộn dây thừng vẫn còn ướt... Nhưng hẳn bà còn nhớ, đêm ấy trời mưa...

Battle chăm chú nhìn Audray, xem cô phản ứng ra sao.

Thấy Audray không nói gì, Battle tiếp tục:

- Còn bằng chứng về chiếc áo vét màu ghi. Neville đã cởi áo vét trong bóng tối của bờ biển, giấu vào một hốc đá. Số phận xui khiến thế nào, trong hốc có một con cá nhỏ bị sóng đánh giạt vào, đã thổi rửa và bốc mùi hôi hám. Chính vì vậy mà trên vai áo anh ta có một vết thắm rất khó ngửi. Latimer đã ngửi thấy cái mùi đó lúc chơi bi-a với Neville mặc dù lúc đó Neville vẫn mặc áo mưa. Khi nói với chúng tôi, Latimer bảo đó là mùi nước cống của khách sạn Easterhead. Thoạt đầu Neville cũng nghĩ như thế, nhưng sau anh ta hiểu ra, vội đem đi giặt để phi tang. Khốn nỗi, do không muốn ghi tên thật, lại chưa kịp nghĩ ra một cái tên nào khác, Neville ngu ngốc lấy ngay cái tên anh ta tình cờ đọc thấy trong cuốn sổ ghi tên khách thuê phòng nằm trên quầy tiếp tân của khách sạn. Cái tên đó là MacWhirter. Chuyện này dẫn đến hiệu giặt đưa lăm chiếc áo vét ấy cho MacWhirter. Vốn thông minh, MacWhirter suy luận và đoán ra mối liên quan giữa vết bẩn hôi thối kia trên chiếc áo vét và người đàn ông leo dây thừng lên cửa sổ tòa biệt thự này. MacWhirter suy luận: đây là vết cá thối. Nhưng người có áo vét này không giẫm lên, mà cũng không nằm lên, chỉ có thể anh ta đã cởi áo lúc tối trời để xuống tắm, và quăng áo lên một con cá thổi rửa. Nhưng ai mà ngu ngốc tắm biển ban đêm vào tháng Chín lạnh lẽo này? MacWhirter suy nghĩ rồi đi đến kết luận... Anh chàng MacWhirter rất thông minh, bà thấy không?

- Anh ấy không chỉ thông minh. - Audray nói bằng giọng xúc động.

- Có vẻ bà quan tâm đến con người ấy?... Vậy tôi nói để bà biết...

Battle bèn kể về hoàn cảnh của MacWhirter. Chưa bao giờ ông có một người nghe chăm chú như thế này.

Khi Battle kể xong, Audray nói:

- Tôi chịu ơn anh ấy rất nhiều. Anh ấy và ông nữa!

- Tôi thì không đáng kể, vì nếu tôi thông minh hơn, tôi đã phải thấy ngay từ đầu. Rồi còn chuyện cái chuông nữa...

- Chuông nào?

- “Chuông mà sợi dây kéo treo đầu giường phu nhân Tressilian để khi cần, bà kéo chuông gọi bà quản gia Barrett. Tôi cảm thấy trong chuyện cái chuông có thứ gì đó... và tôi chỉ hiểu ra khi thấy cây sào để mở cửa sổ gác trên chiếu nghỉ đầu cầu thang tầng hai. Khi ra khỏi phòng phu nhân Tressilian, Neville đã dùng cây sào giật sợi dây chuông. Sợi dây được mắc dọc theo gầm cầu thang lên tầng ba để vào phòng bà quản gia. Chính tiếng chuông đó là chứng cứ ngoại phạm cho y. Bởi khi bà Barrett chạy lên, thì thấy phu nhân ‘quên’ mất mình đã giật dây chuông gọi bà ta để làm gì! Phu nhân Tressilian quên chỉ đơn giản là vì phu nhân có giật dây chuông ấy đâu? Bà quản gia chạy xuống thang gác, gặp Neville và nhìn thấy y đi ra khỏi biệt thự. Chứng cứ ngoại phạm đó đã giúp cho y.

Nhưng bà có thể hỏi Neville đánh thuốc ngủ cho bà quản gia để làm gì, bởi anh ta gây án trước 12 giờ đêm, nghĩa là trước khi thuốc ngủ ngấm kia mà? Chỉ đơn giản y muốn cảnh sát tin rằng hung thủ là người trong nhà. Đầu tiên cảnh sát nghi cho Neville, đúng như anh ta dự tính bố trí. Chỉ đến khi bà quản gia Barrett khai, anh ta mới được thanh minh. Bằng chứng vô tội của Neville rõ ràng đến nỗi không ai nghĩ đến chuyện kiểm tra tỉ mỉ anh ta đến khách sạn Easterhead lúc mấy giờ.

Bây giờ chúng ta có thể kể ra đầy đủ các hoạt động của Neville từ lúc ra khỏi biệt thự. Chúng ta biết, lúc quay về anh ta không đi phà. Có nghĩa anh ta bơi qua vũng biển. Neville là tay bơi lội giỏi, nhưng anh ta phải tiết kiệm từng phút. Bơi sang đến bên này, anh ta leo dây thừng anh ta đã thả sẵn từ cửa sổ phòng anh ta xuống. Trong lúc điều tra, chúng tôi đã thấy trên sàn có nhiều khoảng ướt, nhưng lúc đó chúng tôi lại không quan tâm mấy. Tôi công nhận đã phạm sai lầm ấy. Anh ta mặc áo vét màu xanh lam, vào phòng phu nhân, tất cả chỉ chiếm vài phút. Hung khí đã được anh ta chuẩn bị từ trước. Gây án xong, Neville quay về phòng, cởi áo vét, tụt dây thừng xuống bờ biển, bơi trở lại và vào khách sạn Easterhead, gặp Latimer...”

- Nhưng lúc anh ta vào phòng mình, rất có thể Kay sang?

- Tôi cho rằng cô ấy cũng bị đánh thuốc ngủ một liều nhẹ. Tuy nhiên Neville đã cẩn thận chuẩn bị từ trước bằng cách gây chuyện vợ chồng cãi nhau lúc ban chiều để Kay giận, đêm đó khóa chặt cửa thông sang phòng chồng...

- Tôi không nhớ việc mất quả cầu trên tấm sắt chắn lửa ở lò sưởi phòng tôi. Neville lấp lại vào lúc nào?

- Sáng hôm sau, khi mọi người trong nhà náo động lên. Sau khi trở về biệt thự, anh ta đã dùng suốt đêm đó để xóa các vết tích, lấp lại đầu vào cây vợt tennis, và hoàn thành nốt những thứ cần thiết khác. Nhân đây, tôi muốn nói thêm rằng anh ta giáng cán cây vợt gấn thêm quả cầu vào đầu phu nhân bằng tay trái. Y làm thế để chúng tôi cố đi tìm người nào thuận tay trái. Trong khi đó, hẳn bà còn nhớ, Neville rất giỏi về những cú vợt quặt trái...

Audray bất giác đưa cả hai tay lên như phòng thủ.

- Tôi không nghe thêm được nữa! Cô nói.

Battle cười.

- Tôi hiểu, nhưng rồi bà sẽ thấy, câu chuyện hôm nay rất tốt cho bà. Bà Audray Strange! Tôi muốn khuyên bà một câu, được không?

- Thế thì còn gì bằng.

- Bà đã chung sống tám năm với một kẻ trí óc không bình thường, mắc chứng thích giết người. Do đấy, trí óc bà cũng bị ảnh hưởng ít nhiều, tôi khuyên bà phải vượt lên. Từ nay bà không phải sợ thứ gì nữa, và bà cần quyết định điều đó dứt khoát!

Audray cười, trên khuôn mặt cô đã không còn chút nào dấu vết nỗi khiếp sợ trước kia. Đôi mắt cô chan chứa niềm xúc động và lòng biết ơn.

Cô hơi ngập ngừng, hỏi:

- Ông đã nói rằng ông biết một cô gái có cách xử sự giống như tôi?

Battle gật đầu, đáp:

- Chính là con gái tôi. Bà đã thấy đấy, điều màu nhiệm là thứ nhất định phải xảy ra!... Thượng đế gieo xuống chúng ta những thứ đó để dạy cho chúng ta khôn ngoan hơn đấy.

III

MacWhirter đang xếp dọn hành lý để lên đường rời khỏi đây thì có tiếng gõ cửa.

- Mời vào! - Anh nói to.

Đó là Audray Strange.

- Tôi đến để cảm ơn ông - Cô nói - Ông đang chuẩn bị đi?

- Vâng, tối nay. Và ngày kia tôi sẽ lên tàu biển.

- Đi Nam Mỹ?

- Vâng. Cụ thể hơn, là Chi Lê.

- Để tôi giúp ông một tay.

MacWhirter định từ chối, nhưng người phụ nữ trẻ đã nhanh nhẹn, khéo léo xếp các thứ trong va li cho gọn gàng, ngăn nắp.

- Vậy là xong. Va-li đã khóa rồi.

Anh cảm ơn, nói:

- Bà làm rất khéo!

Họ im lặng một lúc. Audray lên tiếng trước:

- Ông đã cứu sống tôi. Nếu như hôm ấy ông không nhìn thấy...

Cô nói tiếp:

- Tối hôm đó, trên đỉnh vách đá, khi ông nói: “Bà về đi! Bà sẽ không bị ai treo cổ đâu! Tôi sẽ lo cho bà chuyện đó!”, ông đã biết rằng ông sẽ cung cấp một bằng chứng quan trọng giúp vào cuộc điều tra chưa?

- Tôi không biết... Lúc đó tôi chưa suy nghĩ gì... MacWhirter luôn lúng túng mỗi khi ai hỏi anh về diễn biến suy nghĩ của anh, kể cả những suy nghĩ đơn giản nhất.

- Thật ra, - Anh nói tiếp - lúc đó tôi chỉ nghĩ là phải giúp bà, để bà không bị treo cổ...

Audray hơi đỏ mặt.

- Thế nếu tôi đúng là kẻ có tội?

- Điều đó không hề gì.

- Lúc đó ông tin là tôi có tội không?

- Tôi chưa suy nghĩ gì nhiều lúc đó. Tôi chỉ mới có cảm giác là bà không có tội, nhưng cho dù bà có tội thì tôi cũng vẫn làm như tôi đã làm!

- Mãi sau ông mới chợt nhớ là đã nhìn thấy một người leo dây lên biệt thự?

MacWhirter không trả lời ngay. Sau một lúc do dự, anh nói:

- Thật ra, tôi không nhìn thấy người nào leo dây lên cả... Vì một lẽ đơn giản, là tôi ra đẩy tội Chủ nhật chứ không phải tội thứ Hai như tôi khai. Mãi đến khi hiệu giặt trả lại áo vét, tôi mới bắt đầu suy đoán. Và phải đến khi tôi tìm thấy cuộn dây thừng trong gian kho ở biệt thự, tôi mới khẳng định là đã có người leo dây lên.

Khuôn mặt Audray đang hồng đột nhiên tái nhợt.

- Nghĩa là ông nói dối? - cô hỏi, vẫn còn chưa tin.

- Nếu tôi bảo tôi chỉ suy luận ra thì làm sao thuyết phục được cảnh sát? Tôi phải bảo chính tôi đã nhìn thấy người leo dây lên đó.

- Nhưng rất có thể ông sẽ được tòa án mời làm nhân chứng và ông phải thề là nói đúng sự thật.

- Tôi hiểu chứ.

- Thế lúc đó ông có thể không?

- Thề ngay, không một chút do dự.

Audray không còn tin vào tai mình nữa.

- Ông mà cũng nói thế sao? - Cô kêu lên - Một người bị mất việc vì không chịu nói dối, một người đã từng tự tử hụt như ông, mà lại chịu nói dối, thậm chí sau khi thề sẽ nói thật?

- Tôi hết sức tôn trọng sự thật - MacWhirter nghiêm giọng nói - Nhưng tôi biết có những thứ còn đáng quý hơn.

- Chẳng hạn thứ gì?

- Như bà chẳng hạn.

Audray sụp mắt xuống. MacWhirter bối rối, ho thông cổ họng, nói tiếp:

- Nhất là bà đừng nghĩ rằng bà chịu ơn tôi điều gì. Sau đây, bà sẽ không bao giờ gặp tôi nữa. Neville Strange đã thú nhận tội lỗi với cảnh sát, tòa án sẽ không cần đến tôi làm nhân chứng nữa. Chưa kể, tình trạng tâm thần của Neville như vậy, chưa chắc anh ta sẽ bị đưa ra tòa...

- Nếu vậy tôi rất sung sướng. - Audray nói đơn giản.

- Bà yêu ông ta?

- Tôi đã yêu con người mà tôi tưởng anh ấy là người đó.

MacWhirter gật đầu. Họ im lặng một lúc lâu. MacWhirter lên tiếng trước:

- Cái chính là vụ án được suôn sẻ. Chánh thanh tra Battle đã chấp nhận câu chuyện tôi đưa ra cho ông ta, và từ chuyện đó ông ta đã làm cho Neville phải thú nhận hoàn toàn tội lỗi...

Audray ngắt lời anh:

- Câu chuyện ông bịa ra đã giúp ông ấy đẩy cuộc điều tra đi đến kết quả, nhưng tôi không cho rằng ông ấy đã tin. Battle cố tình nhắm mắt làm ngơ đấy thôi...

- Sao bà nghĩ thế?

- Bởi trong một lần nói chuyện với tôi, ông Battle nói rằng MacWhirter gặp may, nhìn thấy cái mà ông ấy đã nhìn thấy... Sau đó ông ta còn nhắc tôi nhớ lại, đêm thứ Hai trời mưa.

MacWhirter không giấu được nỗi ngạc nhiên.

- Đúng thế - Anh nói - Đêm thứ Hai trời mưa, làm sao tôi nhìn thấy gì được?...

Audray nói tiếp:

- Ông Battle biết rõ như thế, nhưng ông ấy cho điều đó không quan trọng: ông ấy cho rằng ông đã kể một điều có xảy ra thật. Nhưng việc ông ấy biết ông không nhìn thấy đã khiến ông ấy phải kết hợp tất cả các bằng chứng khác, buộc Neville thú nhận. Battle đã bắt đầu nghi Neville từ lúc Royde kể ông ấy nghe về mối quan hệ giữa tôi và Adrian. Đối với ông ấy, mọi thứ đã rõ ràng, vấn đề còn lại chỉ là bằng chứng. Khi nói với tôi, ông Battle bảo ông ấy hy vọng sẽ có một điều mâu thuẫn. Và ông chính là cái điều mâu thuẫn ấy...

- Lạ đấy!

- Do đấy, đối với tôi, ông là một điều màu nhiệm. Điều màu nhiệm dành cho tôi...

MacWhirter cười.

- Bà nghĩ như thế cũng được. Nhưng tôi nhắc lại, bà đừng nghĩ là bà chịu ơn tôi. Sau đây tôi sẽ ra khỏi cuộc sống của bà...

- Có cần phải như thế không?

Câu hỏi làm anh sững sốt. Anh nhìn người phụ nữ trẻ. Mặt Audray đỏ ửng.

Không ngẩng đầu lên, nàng nói:

- Anh không muốn đưa em đi theo ư, MacWhirter?

Đột nhiên, MacWhirter đáp:

- Bà nói mà chưa hiểu bà nói gì đấy!

- Em hiểu chứ! - Nàng đáp - Em đang làm một việc hết sức khó khăn, nhưng nó quan trọng hơn cả cuộc sống! Thời gian không còn nhiều!... Em nói thêm, vì tính em rất muốn đúng phép tắc, nếu chúng ta quyết định đi với nhau, em muốn ta tổ chức hôn lễ trước đã.

- Tất nhiên rồi - MacWhirter nói, rất sững sờ - Bà biết tôi đang nghĩ đến một chuyện khác không?

- Làm sao em biết được!

MacWhirter nói:

- Tôi không phải người bà cần đến. Tôi nghĩ bà nên lấy người đàn ông đáng quý kia, ông ta đã chờ đợi bà bao nhiêu năm trời...

- Royde ấy à? Royde - Tận tụy, Royde - Thủy chung?... Không. Anh ấy thủy chung với hình ảnh một phụ nữ khác kia, đó là tiểu thư Aldin. Royde yêu Aldin, mặc dù hiện nay anh ấy vẫn chưa hiểu ra được điều ấy.

MacWhirter bước đến bên Audray. Nét mặt anh nghiêm nghị. Anh hỏi:

- Điều bà nói vừa rồi, bà đã suy nghĩ kỹ chưa đấy?

- Rất kỹ rồi - Nàng chân thành đáp - Anh chính là người em muốn được cùng chung sống. Nếu anh đi mà bỏ em ở lại, em sẽ ở vậy suốt đời...

- Lệ phí hôn thú khá tốn tiền đấy - Anh nói khẽ - Mai tôi phải ra ngân hàng từ sáng sớm...

- Em có thể cho anh vay tiền...

MacWhirter cau mặt nhìn nàng.

- Không đời nào! Nếu tôi lấy vợ, tôi phải là người trả tiền lệ phí! Bà hiểu chứ?

Audray dịu dàng bác lại:

- Anh đừng câu những chuyện nhỏ như vậy! - Nàng đã nép vào người anh.

- Lần sau cùng, Audray yêu quý, anh được ôm em trong tay, em giống như con chim nhỏ, giẫy giụa tìm cách thoát ra... Từ nay em sẽ không tìm cách thoát ra nữa chứ?

Nàng ngược mắt nhìn anh, nói:

- Em tin chắc rằng sẽ không bao giờ em muốn thoát ra nữa...

HẾT

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/gio-g>